

Ruh ve Madde

Metapsişik Tetkikler ve İlmî Araştırmalar
Derneği Yayın Organıdır

* * *

Cilt: 33 Sayı: 394 KASIM 1992

(KDV DAHİL) 7000 TL. YURTDIŐI: 5 DM.

Dernek Adına Sahip ve Sorumlu M¼d¼r:
Erg¼n ARIKDAL

Teknik Sorumlular:
Genel Yayım: Erol KONYALIOğLU
Basım: Ahmet HIZVEREN
Mizanpaj-Montaj: Özg¼r S¼ZER
Hakan Erkan ERASLAN

Y¼netim ve Dernek Merkezi:
Hasnun Galip Sokak, Pembe Çıkmağı
No:4 D:8 80060 Beyoğlu/İSTANBUL
Tel: 243 18 14 Fax: 252 61 25

* İÇİNDEKİLER

● SEVGİLİ OKUYUCULAR	1
● REALİTE: BİLGİ ÇAğI'NIN GERÇEğİ-SEVGİNİN EGEMENLİğİ	2
● BİLİM EVRENDEKİ TEKLİğİ VE B¼T¼NL¼đ¼ KEŞFETME YOLUNDA	7
● İYİNİN VE K¼T¼N¼N ÖZDEŐL¼đİ	9
● ESNEKLİK VE UYUMUN AMACI	13
● HAYAT BİR VAZİFE S¼RECIDİR	15
● KONFERANSLARIMIZ	17
● İNSANLIK UYANIŞ SANCILARI İÇİNDE-KIYAM ÖNCESİ D¼NYA	18
● BİR AKIŞ-HER ŞEY ORTADA	20
● GALAKTİK VAZİFESİNE HAZIRLANAN ANADOLU ORTAK ALANI	21
● VAZİFE ÇEMBERLERİ GENİŞLİYOR	23
● NEFSANİYET VE ESNEKLİK	24
● YAŞANMIŞ RUHSAL DENEYİMLER: ANNEMİN SON ZİYARETİ	26
● DERNEK ETKİNLİKLERİMİZDE YENİ BİR BOYUT	27
● ÖL¼ME YAKIN DENEYİMLER	28
● ÖLD¼đ¼N¼ HABER VERDİ	31
● FARKLI DİNLERİN AMACI VE HEDEFİ	33
● İNSAN VE OLAYLAR	37
● PSİ'NİN ANLAMI: "BEN KİMİM VE NEYİM?"	41
● VAROLUŞUN TEMELİ RUHTUR	45
● BİREYSEL GELİŞİMDEN MANTAL GELİŞİME	46
● SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİğLER: OLAYLARIN ALFABESİNİ ÇÖZEBİLMEK	47
● KİTAPLAR ARASINDA: DİNLERİN AŞKIN BİRLİğİ	48

Dizgi: Ruh ve Madde Yayınları, 243 18 14

Kapak ve İç Baskı: Emre Matbaacılık, Dizdarıye Medresesi Sok. No:15

ÇemberlitaŐ/İSTANBUL, 518 23 74

Renk Ayırımı: Degrade, TeŐvikiye / İSTANBUL, 248 25 18

HaberleŐme, Abone ve Havale Adresi: RUH ve MADDE P.K. 9 80072 Beyoğlu/İSTANBUL

Abone Ücreti: Yıllık, Yurtıçl: 84.000 TL. (Öğrenciler:65.000TL.), Yurtadı: 60 DM.

Posta Çekı No: 168305

Sevgili Okuyucular

Yüce Işığın insanlığa çok yaklaşmış olduğu şu zaman içerisinde meydana gelmekte olan çok çeşitli olayların akışındaki hız ve derin sebep-netice bağıntısı karşısında, şimdiye kadar öğrenilip ve öğretilenlerin yeniden sorgulanması gerektiğine inanıyoruz. Bu konuda aşağıda bir bölümünü sunacağım Akış'ın, temel sorgulamayı yapması bakımından çok çok önemli olduğuna kanıyız.

"Ebediliğin içerisindeki gidişler içerisinde atlanılarak kat edilmek suretiyle alınmış olan yolun, gelmiş olduğu noktanın belirsizliği ve devamiyet esnasındaki gidişler sırasında gidilecek olan nihayetin belirsizliğinin de sizler tarafından müphem olmasından dolayı sizlerin kendi kendiniz hakkında büyük bir meçhuliyet ihtiva eden bu hususun sizler tarafından vakıf olunulması gereken en önemli hadisat olduğunu bilmeniz icap etmektedir. Bu hadisat hakkında alacağınız en doğru ve en açık bilginiz sizlere doğru yaklaşmakta olan Yüce Işık vasıtasıyla olabileceğini ve Yüce Işıkla muhatap olduğunuzdan sonra kendi hakkınızda açık seçik olarak öğrenmiş bulunacağınız bu hususiyetin sizlerin bundan sonraki gidişatınıza en büyük hızı verecek olan özellik olduğunu bilmeniz icap etmektedir."

"Beşeriyetin kendi varlığı hakkında elde edeceği ve bu noktadan itibaren ancak o surette değerlendirmeye tâbi tutabileceği bu husus beşeriyetin gelişimi konusunda en önemli merhaleyi teşkil eden husus olacaktır. Beşeriyetin gelmiş olduğu ve bundan sonra gideceği yol üzerindeki gidişlerinin geçirmiş olduğu merhalelerin sadece bu devre içerisine has özellik olmadığını ve bundan önce geçirilmiş olan gidişler ile bundan sonra geçirilecek olanlar arasındaki paralelliğin kurulması zaruretinin şu anda içerisinde yaşamakta olduğunuz şartların daha açık seçik açığa çıkabilmesi için zarurî olduğunu bilmeniz gerekmektedir."

"Yani sizler iki kopuk nokta arasında bulunan bir hayatı yaşamaktasınız; yani sizler belirli olan bir merhale ile diğer mevcut olan merhale arasındaki mesafeyi yaşamakta olduğunuz için, şu anda bu iki merhaleden de habersiz olmanızdan dolayı yaşamakta olduğunuz beşerî şartların tam olarak neyi ihtiva ettiği konusunda esas bilgiye sahip değilsiniz. Bu bilgiye sahip olabilmemiz için ancak sizlere doğru yaklaşmakta olan Yüce Işığın kendisiyle muhatap olmaya muhtaç olduğunuzu bilmelisiniz."

"Yüce Işığın aydınlayacağı bu dönemin açık olarak ortaya çıkmasından sonra bu iki nokta arasındaki bağın sağlam olarak kurulabileceğini ve kopukluğun böylece ortadan kalkabileceğini bilmeniz gerekir. Çok doğal bir hadise olarak karşılanması gereken bu hususun amacının bu dönem içerisindeki gelişiminin tam olarak sağlanması olduğu ve nihayetlenmek üzere olan bu durumun apaçık olarak ortaya çıkabilmesi için Yüce Işığa ihtiyaç duymakta olduğunu bilmeniz gerekmektedir. Yüce Işığın bu dönem içerisinde kendisini göstermesinin sebebi tamamen bu mesnede dayalı bir hususiyettir."

Selâm ve Sevgiler
Ergün ARIKDAL

Bilgi Çağı'nın Gerçeği

**GERÇEK SEVGİ
DUYGUSALLIKTAN
UZAKTIR**

Sevginin

Egemenliği

İNSANLIK olarak içinde bulunduğumuz durumda en fazla sıkıntısını çektiğimiz olgu, sevginin ne olduğunu kavramak konusunda, elimizde duyular kanalıyla elde etmiş olduğumuz algılardan başka doğru dürüst bir kıstasın olmamasıdır. Çünkü insan, bedenlenmiş bir ruh olarak,

bedenin kendisine açmış olduğu imkânlardan yararlanmak zorundadır.

Bizler sadece duyguların var olduğunu ele alarak, sevgiyi duygular arasında bulmaya çalışırız. Bunlar da beş duyumuzun bize sağlamış olduğu idraklerdir. Ama bu algılamalar, her zaman istikrarlı ve aynı sonuçları verebilecek ya da aynı tonda olabilecek şekilde değildir. Sürekli değişiklik gösterir. Bu yüzden duygusal olmamanın yollarını ararız. Çünkü sürekli değişen algılar bizi de sürekli olarak yanlışlara itebilir, ki bu da normaldir.

Duyularımızı istikrarlı, mümkün olduğu kadar az değişken bir şekilde kontrol etmek istiyorsak, yargılama gücümüzü yani aklımızı ve vicdanımızı her durumda beraberce kullanmak ihtiyacındayız. Sadece duyularımızı kullandığımız zaman (belki gerektiği yerde ya da çoğu kez farkında olmadan bunu yapıyoruz) elde olmadan meydana gelen sonuçlar bizi her zaman memnun etmez. Ayrıca bir ıstırap kaynağı da olabilir. Bu nedenle, örneğin; Buda arzuların yok edilmesini, ortadan kaldırılmasını ister. "Bütün kötülüklerin, ıstırapın kaynağı insanın arzularıdır." der. Ama bu arzu, tamamen duyuların verileri aracılığıyla elde edilmiş algılardan hareket eden arzulardır.

Sevgiyi de aynı tarzda düşünmek zorundayız ki, onun bize herhangi bir zararı olmasın, yani o bizde bir arzu şekline dönmessin. Çünkü **arzu şekline dönüşmüş her sevgi, duygusallaşmış bir sevgidir.**

Genellikle duyularımız kanalından gelen her türlü sempatik, yani bizdeki titreşimsel düzeye, bizim şuurumuzda mevcut olan modellere, arzulara uygun gelen her türlü etkiyi müsamaha ile, iyi niyetle karşılarız. Bunlarda da bir istikrar görürsek, bir süre-

Bizi dünyaya bağlayan zincirleri kırmadan, benlik kabuklarını teker teker atmadan gerçek sevgiye ulaşamayız. Sevgi, insanı, iç varlığının sonsuzluğuna götürür.

lilik varsa, "Bir sevgi ortaya çıktı." deriz. Bu, iki arkadaş arasında bir dostluk sevgisi olur, eşlerin sevgisi olur, bir insanla bir eşya, bir insanla diğer bir yaratık arasında bu tarzda istikrardan doğan bir sonuç olur. Halbuki sevginin temelinde bunlar yoktur; bunlar birer sonuç olarak ortaya çıkar, yani bu anlatılanlar sevgi değildir.

Sempatî kanunları ya da titreşimsel uyuşma kanunları ayrı şeydir, sevgi ayrı bir şeydir. Sev-

giyi şöyle tanımlamak mümkündür: Işığı düşünün; bir merkez ışık var ve bu ışıktan fotonlar hâlinde sürekli ışık partikülleri çıkıyor. Bu bazen tanecik tarzında gözüküyor, bazen dalgalar hâlinde gözüküyor. Esasında her ikisi de dalgalara binmiş tanecik tarzında fotonlardır. Ama kaynaktan çıkmış olan her foton aslında kaynağın kendisini temsil eder yani ona bağlıdır, o da bir ışık parçasıdır. İşte sevgi de ana kaynaktan çıkıp

gelen fotonlar gibidir. Bunlar bütün evreni kuşatır. Başka bir ifadeyle, **sevginin kaynağı Tanrı'dır.**

SEVGİ ÜRETİLEN BİR OLGU DEĞİLDİR

Hiç birimiz sevgi üretmeyiz; bizlerde sevgi üretmek diye herhangi bir fenomen söz konusu olamaz. Biz ancak mevcut olan sevgi atmosferinin içinden kendimize pay alırız. Aynen kaynaktan çıkan ışığı görebilme kabiliyeti gibi. O da bizim gözümüzün hassasiyet derecesine bağlıdır. Eğer gözümüzün hassasiyeti azalmışsa ya da bizler gözümüze siyah gözlük takmışsak, ışıktan aldığımız pay o derecede azalır. Gözlüğü çıkarttığımız an o derecede yükselir.

Sevgi, üretilecek bir nesne değildir. Bütün mesele, zaten mevcut olan bir gücü bütün evrenle, ana kaynaktan, Yarıdan yayılan bu büyük bombardıman içinde, büyük akış içerisinde, bizim çevremizi doldurmuş, bizim bünyemizi de alıp götürmüş olan bu etkinin farkına varmak lâzımdır.

Sevgi bir güç, bir enerji gibidir. Bizler sürekli onun içerisindeyiz. Gerek kendimize, gerekse kendi dışımızdakilere karşı her seviyede bir sevgi alış veriş içinde bulunabiliriz. Bunların bir kısmı bizde gerçekten çok daha üstün bir faaliyet oluşturabilir; bazen de hiç getirmeyebilir ama o gene sevgidir. Sevgi faaliyetinin dışında başka bir faaliyet yapmak mümkün değildir. Bunlar çok dercedir, yani en alt seviyesinden, aldığımız paya göre sonsuz derecede en yüksek seviyesine kadar sevgiyle karşılaşmamız, sevgiyi kendi içimizde görmemiz mümkündür.

DÜNYASAL DİRENÇLER SEVGİYİ ENGELLER

Neden bazen sevgiyi algılamakta beceriksiz davranırken, bazen de çok becerikli oluyoruz? Bu bizim varlığımızdaki dirençlere bağlıdır. Örneğin önyargılarımız, daha önce geçirmiş olduğumuz çeşitli tecrübelerin bizim üzerimizde bırakmış olduğu izlenimler... Geçirdiğimiz tecrübelerin tortusu kalır. O tortulara sahip çıkarız. Giderek egoist, nefsanî seviyemiz üst üste yığılı bir hâle gelir. Bu açıdan ele alınırsa, **sevgi enerjisini kullanışımızı engelleyen her şey nefsanîyettir.**

Eskiler esirî, eterik bir maddeden bahsederler; ve bu madde tüm evreni seyyal bir şekilde kaplamıştır. Bütün kozmik bireyler, dünyalar, güneşler, tüm galaksiler bu seyrilik esirî maddenin içindedir. Günümüzdeki nükleer araştırmalarla, maddenin, atomun, diğer daha küçük partiküllerin varlığı ortaya çıktıktan, bilim, bir esirî kitlenin her tarafı sarmış olduğu olasılığının çok yüksek olduğunu ifade etmeye başlamıştır. Orta Çağ'da, hatta ondan önceki çağlarda Yunan filozoflarına kadar uzanan bu kavram yeniden ortaya geliyor.

Bir katkı maddesi gibi, her şey onun içinde; her şeyi dışarıdan sarıyor. Sevgi de işte bu katkı maddelerinden biridir, bir enerjidir. Bunun için derler ki, "Tanrı bütün varlıklarını sevgi ile, sevgisi ile yönetir. Eğer sevmemiş olsaydı bu düzen devam etmezdi. Bu bağışlama, bu af olmazdı. Yeni yeni olanaklar hazırlanmazdı; rahmet denilen olay gerçekleşmezdi".

O hâlde, "Sevgiyi buldum." demek yanlıştır. O mevcuttur, ama biz bunu şimdi fark ediyoruz.

Bünyemizde olanın farkına şimdi varıyoruz. İnsanın seyyal bedenini meydana getiren dokulardan biri de sevgi dokusudur. O zaman birisini sevmiş olmak ya da sevmemiş olmak yani nefret etmek diye bir şey yok diyebiliriz. Nefret sadece bizim kendimize özgü bir olaydır. Oluşturduğumuz dirençlerin bir sonucudur. Bir şeye direniriz ve bunun adına da nefret diyoruz.

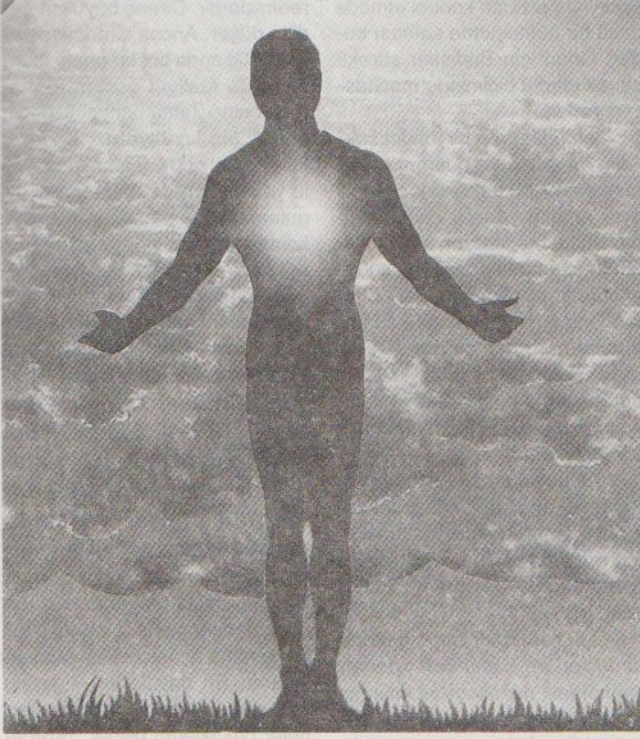
Bazı konularda otomatik olarak bu direnci kaldırıp atamamışız, düzeltmemişiz. Bu durum, bu yaşamın gerekleri arasında da kalabilir. Daha başka bir zamanda, iç varlığımızda bulunan bu sevginin en ince noktalarımıza kadar nüfuz edebilmesi için, gereksiz olan bu dirençleri, engelleri elbette kırmaya, ortadan kaldırmaya çalışmamız gerekecektir. Zaten bu sevgi olayı da, insan varlığının, ruhun, beden içerisinde başından geçmesi gereken çok önemli olaylardan biridir.

Aslında sevgi olayı birisini sevmek değildir. O sadece sevginin uygulamalarından birisidir. Gerçekten sizin dışındaki bir varlığı sevebilirsiniz. Ama dediğim gibi, o uygulamalardan bir tanesidir. Ne yazık ki bazen insanlar sevgiyi, iki ayrı insanın birbirlerine karşı duydukları derin bağlılık, sempati ya da bir yerde birbirleri için kendilerini feda edebilecekleri kadar bir bağlılık şeklinde ele alabilmektedir. Hatta 20. yy. bunu da kabul etmeyerek, sevgi ancak dokunma ya da duydular yolu ile elde edilen bir nesnedir demektedir. Duyuları ortadan kaldırdığınız zaman sevgi de ortadan kalkıyor. Bu nedenle birinci plânda erotik davranışlar ve düşünceler ele alınmış, yarı felsefi yarı bilimsel birtakım açıklamalar, vb. tarzında yeni kitaplar piyasayı doldurmuş durumdadır. Ama yine erotizm de sevginin ortaya çıkış modellerinden bir başkasıdır.

Bunların hiç birisi sevgi değildir. Ama bütün bunların hepsi sevginin nerelerden ve nasıl tezahür ettiğini bize gösteren işaret noktalarıdır, belirtilerdir.

Yunus Emre'nin en önemli özelliği bütün insanları bir gözle görebilme idrakidir. Yani insan insandır. İnsan; Ahmet-Mehmet, İngiliz-Fransız, erkek-dişi, büyük-küçük değildir. Aynı kaynaktan yayınlanmış olan foton gibidir. Hepimiz fotonuz, hepimiz o ışığın parçasıyız, yani **hepimiz Bir'e, Bütün'e ait varlıklarız.** Her kim ne yapıyorsa, Bir'e ve Bütün'e ait, Bütün'e dönük iş yapıyordur. Bunları biz kendi aramızda iyi, kötü, karanlık gibi rölatif değerlerle ayırabiliriz. Onlar bizim duyularımıza ait verilerdir. Kötü gözükür, iyi gözükür, canımızı yakar ya da yakmaz, vb. Ama her ne yapıyorsa, **Bütün için, Tanrı için** yapıyor ya da Tanrı için yaşıyor-dur.

İşte sevgi çok daha geniş bir şuur alanını kapsamaktadır. Biz bir insanı duygusal olarak sempatik ya da antipatik görebiliriz. Bu hiçbir şey ifade etmez. Bu, bizim o andaki geçici duyularımızla elde ettiğimiz çok minik bilgilerden hareket ederek vardığımız bir sonuçtur. Genellikle insanlar birbirleriyle yakın temas hâlinde buldukları zaman, kanaatlerinin esasını oluşturan bilgilerin, duygusal bilgilerinin çok yanıltıcı olduğunun farkına varıyorlar. İşte duygusallığın zararı buradadır. Gerçeği bize aratmaz; "Sen hemen o kanaatinle idare et, çünkü bu doğrudur." der. Hiç ilgisi yok. İşte yaşam içerisinde bilimsel davranmamız gerekiyor, duygularımızın bize sağlamış olduğu bilgiler konusunda tereddütü davranmamız gerekir. "Her ne kadar şimdi ben onu o şekilde gördüm. Bana o anda antipatik geldi ama benim bu bilgim gerçek değildir. Kendisi ile ayrıca görüş-

Sevginin Kaynağı Tanrı'dır; insan bu nurla madde âlemini aydınlatmakla vazifesini yüklenmiş ilâhî bir varlıktır.

mek, aynı ortamda bulunmak, hatta aynı atmosfer içerisinde, aynı olayların baskısı altında kalmış olmam gerekir ki o insanın davranışı hakkında doğru dürüst bir bilgi sahibi olabileyim." O zaman haksız yere konuştuğumuzu anlıyoruz.

İÇ VARLIĞIMIZDA SEVGİYE YER AYIRMAK

Bütün bunlar hep Sevgi Yasası'na bağlı olan, ebedî ve değişmeyen çalışmalardır. Tekrar özetlemek gerekirse, sevgi insan varlığının ürettiği bir olgu değildir. **Sevgi bir enerjidir** ve bu

enerji kendi yasalarına bağlı olarak hareket eder. Bu yasalara uygun hareket ettiğimiz, yani sevgi enerjisini kendi varlığımız içerisinde keşfedebildiğimiz, kendi varlığımız içinde ona yer ayırabildiğimiz sürece biz bir sevgi insanıyız. O zaman bütün davranışlarımız sevgiden kaynaklanır. Bu arada siz gerçekten birisini de sevebilirsiniz, bir bitkiyi, bir kuşu sevebilirsiniz. Aynı şekilde doğanın manzarasını, eşyanızı ve bütün varlıkları sevebilirsiniz. Her birine karşı içimizde derin bir saygı, derin bir eşitlik kavramı doğar.

Bizler aynı foton, aynı varlık, aynı yerden yayılmış ışık parçalarıyız. **Birbirimizden hiç bir farkımız yoktur**, ama ken-

di kendimizi ayırmışız. Her yapılan iş varlıksal bir harekettir. Yunus gibi herkesi bir gözle görebilmek için de bağışlayıcı, hoşgörülü, egolarımızla mücadelede başarılı olmak gerekmektedir. İnsan, kendine ait isteklerinin sınırlarını çizmelidir. Her arzumuzu uysallaştırmamız lâzım ki, insanlık, birbirlerinin aynı kaynaktan gelen varlıklar olduğunu, aynı büyük ırmağın su damlaları olduğunu, aynı denizin içinde birer damla olduğunu anlayabilsin.

Ama bu olaya, insanların gerek eğitimden gerek kendi ihtiyaçlarından gerekse doğuştan getirdikleri bir yığın istekler engel olur. Kuşkusuz ferdiyetçilik faktörü de rol oynamaktadır. "Her koyun kendi bacağında asılır." sözü doğru değildir. Bu iki etap arasında olan bir olaydır. Bir üst etaba çıkıldığında görülmektedir ki, "Evet, ben aşağıdayken kendimi tüm insanlardan ayrı görüyordum. Kendimi farklı hissediyordum. Ben ve o ayrımını yapıyordum. Ama belirli noktadan sonra ne ben cidden benim, ne de o cidden o. Bazen o ben gibi, ben o gibi oluyorum".

Bu, günlük yaşamımızda, kara sevdalarda geçerlidir. Derin aşk demek olan kara sevdada siz siz değilsiniz, siz osunuz. Pekî benim bireyselliğim nerede? Ben neredeyim? Yine bir fertsiniz ama düşüncelerinizde, davranışlarınızda tek başınıza değilsiniz artık. Onu düşünerek davranıyor, onunla birlikte oluyorsunuz. Bunu kapsamlı bir duruma getirirsek, bütün insanlar için düşünmek kolay mıdır? Yunus her ne kadar yetmiş iki milleti bir gözle görmek demişse de, aslında bu kalbimizdeki gönül gözüyle görmek konusudur ve çok ağır bir şeydir. Yani herkes sizin için, siz herkes içindir. Bu bir tekâmül, gelişme, büyük bir olanak, hatta bir yerde zaman-mekân meselesi-

dir. Şu anda insanlığın kozmik tarih içerisinde geçtiği zaman ve mekân süreci buna pek uygun değildir. Dıştan öyle bir baskı altında ki, öyle yaptırımlar var ki ve üzerimizde öyle yeni modeller uygulanıyor ki, bu tarzda bütün insanları bir gözle görebilmek mümkün değildir. Siz istesenede bunu yapamazsınız. Bütün samimiyetinizle, canı gönülden yapmaya çalışsanız bile mümkün değildir. Çünkü zaman ve mekân bu işlevler için uygun değildir. Böyle bir doku yok. İstedığınız kadar bunu işlemeye çalışın, bunu renklendirmeye çalışın; tualiniz yok, boyalar eksik.

SEVGİYİ EN AZINDAN DÜŞÜNCELERDE BESLEMELİYİZ

Yapacağımız şey bireyselliğimizi korumakla birlikte, sevgi enerjisini en azından zihinsel düzeyde yaşamamız gerekir. Hiç olmazsa önce nefret dediğimiz duyguları nötralize etmenin yollarını aramak lâzım. Her türlü zıtlığı, tersliği teşvik etmekten, hatta bunları meziyet hâline getirmekten ziyade, en azından nötr hâle getirmek... Ne bu tarafa, ne şu tarafa; ortada bir yerde tutmanın, hapsetmenin yollarını aramalıyız.

Buda'nın, arzuları kontrol etmede öncü bir nötrleştirme safhası budur. Onun için Budistler sürekli olarak ibadet biçiminde meditasyon yaparlar.

Meditasyon bir ibadet şeklidir. Namazın ve duanın, meditasyonla hiçbir farkı yoktur. Hepsini aynı amaca yönelik çalışmalardır. Buda, meditasyon aracılığıyla birinci aşamada arzuların niteliğini öğretir. İkinci aşamada, bu niteliklerin öğrenilmesinden sonra, arzuların serbestçe hareket etmelerine engel olmanın yollarını öğretir. Ama önemli olan, onları belli bir iradeyle, bir amaca göre yönlendirmektir.

Duyularımızın getirdiği her türlü uyarana karşı elimizde kullanacağımız mekanizmalar vardır. Bunları kullanmak yoluyla bu uyarıları dengelememiz mümkündür.

Bizler kendi varlığımızdaki dirençleri ne kadar çok ortadan kaldırırsak, ne Yunusluk kalır, ne sevgiyi yaşamış ve gerçekten uygulamış varlıkların seviyesi kalır. Onları aşıp geçmek bizim elimizdedir. O kişiler kendileriyle olan mücadelelerinde sevgi enerjisinin, varlıklarında rahatça dolaşmasını, her türlü uygulamada bu enerjiyi kullanmalarına engel olan her türlü engeli yıkmasını öğ-

renmişlerdir. Direnç büyükse gerilim düşer. Ancak direnci düşürdüğünüz anda bol bir enerji, bünyemizde faaliyet gösterme olanağı bulur. Zaten bünyemizedir; ancak biz kısıtlıyoruz, engeller kuruyoruz, onu yaşamaya bir türlü yanaşmıyoruz. Yaptığımız uygulamalar ise sevgiiler, evlâtlar, konu komşu, çıkarımız varsa bazı arkadaşlar içindir. Bu da tamamen egoistlik oluyor. İşte 21. yy'ın insanlığının ıstıbrabını çekeceği konulardan birisi de dirençlerinin ortadan kaldırılmasıdır.

Zihinsel kısıyatsız, bu sevgi enerjisine karşı kendi bünyemizde tutmuş olduğumuz dirençlerden kurtulma mücadelesi sırasında yaşayacağız. Atmak zorunda kalacağız. Ancak bu çok zordur. Sarmaş dolaş olduğumuz o kadar çok dirençlerimiz var ki, bunları kaldırıp atmak çok ıstırap verir insana. En basitinden sigarayı terk etmek isteyen arkadaşlar, neler çektiklerini bilirler. Dirençleri muhakkak ortadan yok etme olanağı her an bizim elimizdedir. Yeter ki böyle bir şeyin mevcut olduğuna kani olalım ve hızla geleceğe hazırlanalım; çünkü Bilgi Çağı'nda Sevgi egemen olacaktır.

ADANA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN KONFERANS DUYURUSU

DERNEK MERKEZİ

7 KASIM Kabukların Yaşamımızdaki Önemi

Azime YUMRU

Saat: 14.00-16.00

Yer: ADRAD, Kurtuluş Mh. 304. Sk. Alganlar Sitesi B Blok Kat:1 No:1 ADANA Tel:(71) 54 60 29

BELEDİYE KONFERANS SALONU

23 KASIM Bilgi Çağı ve Değişim

(MTİAD Üyesi) Erol KONYALIOĞLU

Saat: 19.00-21.00

Yer: Adana Büyükşehir Belediyesi Konferans Salonu ADANA

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

Bilim

Evrendeki Tekliği ve Bütünlüğü Keşfetme Yolunda

Robert Arton Wilson
Çeviri: Ayhan TOLAYBENK

(Geçen Sayıdan Devam)

VASITA OLMADAN BİLGİ AKTARIMI

ŞİMDİ de Dr. Bohm'un ikinci seçeneğine bir göz atalım: "Işık hızından daha hızlı yolculuk edebilen bilgi." Hiçbir enerji biçimi ışık hızından daha hızlı olmadığı için, bu, enerji olmadan bilgi aktarımı demektir. Yine bir fizikçi olan Dr. Jack Sarfatti buna, "vasita olmadan bilgi aktarımı" demektedir. Herhangi bir enerji ya da onu taşıyacak herhangi bir vasita olmadan hareket eden bu gibi garip bilgi, parapsikologların telepati, öngörü ya da duyular dışı algılama dedikleri şeyleri açıklayabilir.

Bu, bir saç tutamı üzerinde büyü yapan büyücü kadar bir Orta Çağ görüntüsüdür arz etmektedir. Yine de Stanford Araştırma Enstitüsü'nde çalışan fizikçiler Dr. Harold Puthoff ve Dr. Russell Targ, Düşüncenin Mesafesi adlı

kitaplarında, bunun, "uzaktan gözlemlenme"nin (binlerce kilometre uzaktan yapılan telepati) bir açıklaması olduğunu iddia etmektedir.

ZAMAN YOLCULUĞU

Çok daha garibi, Dr. Sarfatti'nin birçok konferansta işaret ettiği gibi, "vasita olmadan bilgi aktarımı" geçmişe de yapılabilir. Görecelik Teorisi'ne göre ışıktan daha hızlı gitmek imkânsızdır. Çünkü bu, zaman içinde geriye kaymak demektir. Yine de Bell'in bazı yorumları bilginin gerçekten de zaman içinde geriye gidebileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum ise, bilimin kendisinde değil, daha önce sadece bilim kurgu alanında yapılmış spekülasyonlara yol açmaktadır.

Örneğin, "büyükbaba paradoksuna". Yani, benim bir zaman makinem olsaydı ve 1890'lara geri gitseydim, ters bir sebep yüzünden de büyükbabamı, büyükannemle evlenmeden önce öldürseydim ve daha sonra da 1992'ye geri dönseydim, normal olarak kendimi bulamayacaktım. O hâlde nerede var ola-

caktım, eğer hiç var olduysam.. Öyle görünüyör ki teorik matematiksel bir temelden yola çıkarak, paralel bir evren konusu gündeme gelmektedir. Ki bu paralel evrende yaşlı büyükbabamı öldürmek için zaman içinde geri gitmeyecek kadar makul davranırım: Ancak zavallı büyükbabamın tatsız bir şekilde öldürüldüğü bu evren yine varlığını sürdürülecekti, ama babamın ve benim yaşamadığımız bir evren olacaktı bu.

Bu tür bilim kurgusal zaman makinesinde kullanılan mantık, "ışıkta daha hızlı seyahat eden bilgi"ye de uygulanabilir. Eğer Bell'in bilgisini geçmişe gönderebilseydim büyükbabam onu alabilirdi. Hareketlerini öylesine değiştirebilirdi ki, bu evrende artık doğmuş olmazdım. Bilgiyi âdeta kapı komşusu evrenden göndermiş olacaktım.

Hidrojen bombasının babası sayılan Dr. John Archibald Wheeler, Science Digest Dergisi'nin Ekim 1984 sayısında, atomik enerji üzerinde şu anda ve yeni yeni yapılan deneyler, kelimenin tam anlamıyla bu evreni yaratan etkiler oldular (ya da onu, diğer mümkün tüm evrenlerden "seçip aldılar").

Başka bir deyişle, Dr. Wheeler'e göre atomik bir sisteme ne zaman dalsak, zaman ve mekân içinde karşımıza "sınırlı olmayan" etkiler çıkacaktır. Ve bunlardan bazıları da bu evrenin, içinden çıkmış olduğu Big Bang'in karakteristiğini etkiler. Wheeler, Big Bang'den bu yana trilyonlarca evrenin ortaya çıktığını sürekli olarak belirtmektedir. Hepsisi de, Genel Görecelik teorisindeki bazı sorunları çözmek için kurduğu geometrik bir yapı olan "süper uzay" içinde, bizim evrenimize paralel olarak yığılmış durumdadır. Dr. Wheeler, Bell'in kuramı ışığında yapılan deneyler sonunda, Big Bang'i, içinde yaşayabildiğimiz ve bu tür deneyler yürütebildiğimiz bir evren türünü üretmek için çok ince bir biçimde ayarladığımızı öne sürmektedir. Ona göre bizim müdahalemiş olmadan farklı şekillerle trilyarlarca ve trilyarlarca başka evrenler ortaya çıkmaktadır. Ve onların çoğu da Big Bang'den çok kısa bir süre sonra yeniden içe doğru çökmekte; bu nedenle de hiçbir zaman üzerinde varlıklar oluşmamaktadır.

ZAMAN VE MEKÂN DİYE BİR ŞEY OLMAYABİLİR

Şimdi sıra Dr. Bohm'un üçüncü seçeneğinde: "Zaman ve mekân kavramlarımız, bizim şu anda anlayamayacağımız bir şekilde değiştirilmek zorundadır." Geçmişte birçok felsefeci, özellikle Doğu'nun Budistleri ve Rahip Berkeley ile Avrupa'da Emmanuel Kant bu fikri ortaya atmışlardı. Temel olarak hepsi aynı sonuca ulaştılar: Bizden ayrı bir yerlerde, uzaklarda, zaman ve mekân diye bir şey söz konusu değil. İnsan beyni, sırf izlenimleri

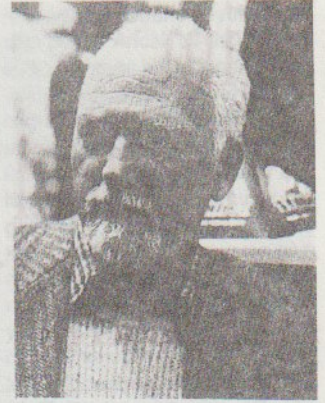
için bir dosyalama sistemine sahip olmak amacıyla bunları yaratmıştır.

Dr. Nick Herbert, Kuantum Realitesi adlı kitabında bu teoriyi bilimsel bir açıdan ele almaktadır. Dr. Herbert'e göre tüm tecrübeler ve yapılan işler "yerel" (zaman ve mekânla sınırlı) kalırken, realitenin kendisi, tüm mistik öğretilerin kesinlikle belirttiği gibi "yerel olmayan" (zaman ve mekânla sınırlı olmayan ya da aşkın) bir alanda yaşamaktadır.

Dr. Bohm aynı düşünceyi daha kesin bir ifadeyle belirtmektedir. Ona göre evren, bir bilgisayarın yazılımlarına benzer bir biçimde içsel bir düzene, donanımlarına benzer bir biçimde de dışsal bir düzene sahiptir. Dışsal düzenin ya da donanımın her parçasının (görebildiğimiz ve tecrübe edebildiğimiz şeyler) yerelliği bulunmaktadır. Buradadır, orada değil; şimdidedir, o zamanda değil. Diğer yandan ise, içsel düzen ya da yazılım (bizim hiç göremediğimiz, tecrübe edemediğimiz ancak deneylerimizden ve matematiksel ifadelerle sonucunu çıkarabildiğimiz şeyler) tamamen yerellikten uzaktır. Hem burada hem oradadır; hem şimdidedir hem o zamandadır.

Bu modelde bilgiyi herhangi bir vasıtayla ya da başka garip şeylerle iletmek zorunda kalmamaktayız. Bilgi bir aracı olmadan nakledilmez, çünkü nakil diye bir şey söz konusu değildir. O daima ve her yerde vardır. Her atomda, her elektronda, her molekülde, her taştta, her hayvan ya da insanda, her gezegende, her galakside, ancak zaman ve mekân bakımından farklı yerlerdedir ve temel bilgi ya da evrensel kopya (Bohm'un içsel düzeni) aynı kalmaktadır.

Bu düşünce Hinduların Tanrı kavramına ya da Çinlilerin Tao'suna çok benzemektedir.

Robert Anton WILSON

Aslında Bohm'un içsel düzeni Lao-Tse'nin Tao çelişkisine tıpatıp uymaktadır: "En büyük şey en küçükün içindedir." Ayrıca Batı'daki Hermetik mistisizmin temel kuramına büyük ölçüde benzerlik göstermektedir: "Aşağıda olan her şey, Yukarı'nın yansımasıdır."

SIRTINIZI DÖNÜNCE NELER OLUR?

John S. Bell'in keşfiyle ilgili tüm bu şaşırtıcı ve şok edici yorumları reddetmek için bir yol kalıyor. O yol da, ortaya attığı tartışmaların ilk bölümünü (düşüncelerimizden nésnel bir evreni tümüyle ayırabiliriz) reddetmektir. Çok uzaklarda yer alan bu yol ise sadece Columbia Ünivesitesi'nden Dr. N. David Mermin'in çalışmalarında yer almaktadır. "Herkes İçin Kuantum Bilinmeyenleri" ve "Hiç Kimse Bakmazsa Ay Hâlâ Orada mıdır?" adlı ilginç iki yazısında Dr. Mermin kuantum fiziğinin (küçük parçacıklar fiziği), eğer biz, sadece baktığımız zaman evrenin varolabileceğini farz edersek ancak mantıklı bir hâle dönüşeceğini ortaya atmaktadır. Siz otomobilinize bakmaz-

Devamı S. 44'de

İYİNİN ve KÖTÜNÜN ÖZDEŞLİĞİ

Erol KONYALIOĞLU

İDARECI PLÂNLAR KÖTÜ MÜ?

Yaşadığımız her türlü olayı acısıyla, sevinciyle İdareci Plânlar tanzim eder. Bizim için. Gelişelim diye. Tüm sosyal çalkantıları, savaşları, doğal afetleri bizim gizli isteklerimizin sonucu olarak Yukarısı sahneler. Mutluluk verici olayların yanı sıra ölümler, açıklıklar, tecavüzler, sefaletler, rezaletler, aklınıza gelen her türlü dejenerasyon alanlarını tezgâhlayan onlardır. Şimdi, Yukarısı kötü mü? Ama onlar hangi an ilâcın bize iyi geleceğini bildikleri için çılgınlıklarımıza, çırpınmalarımıza aldırılmazlar bile. Sonunda ayağa kalkacağımızı bilirler.

Kötü dediğimiz, bize ıstırap veren, sıkıntılara boğan bu düşey baskılar, içinde acıyla debelendiğimiz o dejenerasyon alanları hep kabuklarımızdan sıyrılmamız içindir. Esnememizi isterler. Uyum kabiliyetimizin artma-

sını isterler. Eski realitemizi terk etmemizi, eşkoşmaların esaretinden kurtulmamızı isterler. Çünkü plânımıza sadeleşmiş, hafiflemiş durumda daha iyi hizmet edebileceğimizi bilirler. Görülüyor ki, aşağısıyla Yukarısı, insanlarla İdareci Plânlar arasında yardımlaşma ve dayanışmaya dayanan bir işbirliği hüküm sürmektedir.

O hâlde ıstırap veren, kötü dediğimiz olaylar başımıza geldiği için suç ve suçlu aramak, İdareci Plânları suçlamak, bilgisizlikten kaynaklanan ve hiçbir yansımaları olmayan çocukça bir tepki olmaktan öteye gitmemektedir.

Dahası, zaman zaman dünya doğal afetlere sahne olur. Sel, zelzele, volkanik hareketler, yangınlar, toprak kayma ve çökmeleri, çığlar vb. insanlara ıstırap verici olaylara sebep olurlar. Şimdi, doğa kötü mü? O onun en tabii davranışı. Sizi düşünmez bile. Ama bize düşen, bunlara karşı önlem almak, sonuçları üzerinde kafa yormaktır.

Yaşadığımız acı olaylardan dolayı ne kendimizi, ne diğer insanları, ne doğayı ne de Yukarısını suçlayamayız. Kimsenin bize kastı yok-

(Geçen Sayıdan Devam)

tur, "Yahu, her belâ da gelir beni bulur!" demek benmerkezci insanın kibir dolu zannından ibarettir. Sanırsınız ki, evrenin merkezi kendisidir. Halbuki hiç de öyle değil. Her insan ayrı ayrı merkezdir. Tüm insanlık bir merkezdir. Kaldı ki, iyiliğin dışında bir de kötülük olduğunu farz etsek bile, kimse kimseye bilerek kötülük yapamaz. Bu kesinlikle mümkün değildir. İyi ve kötünün tefrikiyi yapabilen, kendini ve herkesi bir Bütün'ün parçaları olarak görme kudretine ulaşmış birinin kötülük yapması söz konusu bile olamaz.

KÖTÜLÜĞÜ NASIL KARŞILAMALIYIZ?

Diyelim ki, başınıza bir kötülük geldi. Biri paranızı, malınızı çaldı. Canınıza kastetti. Size iftira attı, hakaret etti. Ya da bunları yakınlarınıza yaptı. Şimdi, nasıl davranacağız? İnsanların çoğu bilgisiz, duygusal, bencil ve kibirli olduğu için (bunları küçümsemek için söylemiyoruz), karşı tarafa otomatik olarak düşman olacak, verdiklerini geri almaya, kendini korumaya, belki karşısındakini yok etmeye çalışarak ay-

nı seviyede, hatta daha aşağı seviyede karşılık verecektir. Bu tutumda şuurluluktan bir iz yoktur. Olgunluk mevcut değildir. İnsana yakışır bir seviyeden iz bile yoktur. Cahillik vardır, sıradanlık vardır, otomatizma vardır.

Acaba bilge bir insan böyle bir durumda nasıl davranırdı? Onun adına düşünmeye çalışalım:

"Benim başıma bir kötülük geldi. Bunun sebebi şu adam! Ama bunu yapmak onun ihtiyacıydı. Gelişmesi için onun böyle bir fiilde bulunması zorunluymuştu. Ama karşısına ben çıktım. Ben olmasam, başkasına kötülük edecekti. Hiç fark etmezdi. Ama piyango bana çarptı, hedef ben oldum. Bu deneye ortaklık etmek bana düştü. En güçlü, en uygun muhatap bendim ki; beni buldu. Demek, bu vazifeye en uygun kişi bendim. Dahası, böyle bir kötülüğe uğramak demek ki benim de ihtiyacımdı. Sabır melekem geliyor. Esniyorum. Uyum kabiliyetim artıyor. Bu kötülüğü bana o yapmasa, başkası yapacaktı. İhtiyaçlarımız öyle denk düşmüş ki, birbirimizi bulduk. İdareci Plânlar onu da, beni de düşünüyor. İkimizin de aslında kaybedeceği hiçbir şey yok; tam tersine çok şeyler kazanacağız. Ona, bilen bir insana yakışır şekilde davranmalıyım. Yukarıda ruhlarımız aslında çok memnun. Bana aşağıda uyum sağlamak düşer."

İnsanüstü bir seviyeye aday bir varlık böyle düşünür. "Ya, evliya mıyız kardeşim!"

demeyin. Bizden istenen bu. Ruhumuzun istediği de bu. Ama hâlâ (kısa bir süre daha) gözlerimiz perdeli olduğu için bilgece davranmakta zorlanabiliriz. Bununla beraber iç kapasitemizi artıracak olan bu eprövlere başarıyla atlatılmamız için çabayı elden bırakmamamız gerekir.

BAŞKASINA KÖTÜLÜK, HERKESE KÖTÜLÜKTÜR

Her varlık mutlaka bir organizasyona, bir plâna bağlıdır. Bunun dışında izole hâlde, yalnız başına bırakılmış bir tek varlık dahi yoktur. Ve bütün plânlar da hiyerarşik bir düzen içerisinde birbirine bağlıdır. Bu durumda her varlık, Bütün'ün bir parçası olmaktadır; her varlık Bütün'ün bir hücresi gibidir. Herkes bağlı olduğu bir plânın uzantısı olarak, plânına hizmet etmektedir. Fizik plândaki benlik duygusu ve kaygısı bir illüzyondan, bir aldanmadan ibarettir. Hepimiz aynı Bütün'ün maddesel ortamdaki uzantıları olarak, aynı Bütün'e hizmet etmekteyiz.

Hakikat böyleyken, başkasına kötülük etmek, kendimize kötülük etmek değildir de nedir? Hatta bu kötülük Bütün'edir. Parmağımızın birinin incinmesi, bedenimizin tümünün, bizim, sorunumuz değil midir? Aynı şekilde başkasına iyilik de, Bütün'e iyiliktir. Aslında iyi-kötü diye bir şey yoktur ama daha iyi anlayalım diye varsaydık.

Esasen yaptığımız kötü bir hareket Bütün'ü zerre ka-

dar incitmez. O kendi kendini organize eden, kontrol eden bir sistem olduğundan, başka bir varlığın yaptığı vazife ile derhal dengesini kurar.

Dahası, tekâmül bireysel bir olgu olmadığı için, bağlı olduğumuz plânın tekâmül etmesiyle ancak tekâmül edebileceğimiz için yaptığımız kötülük (plâna gereği gibi hizmet edememek) plâni ve dolayısıyla o plâna bağlı tüm varlıkları ve bizi olumsuz yönde etkileyecektir. Yapılan şuurlu faaliyetler (iyilik) ise bizimle aynı plâna bağlı tüm varlıklara yarayacaktır. Şu bir gerçek ki, tüm insanlar aynı geminin yolcularıdır. Bu nedenle insanların yardımlaşma ve dayanışma içinde olması, bir ahlâkî düstur, bir keyfilik meselesi olmayıp herkesi ilgilendiren ve herkesin uyması gereken evrensel bir olgudur.

HER ŞEYİN SONUCU POZİTİFTİR

Dar şuurumuzla idrak etmemiz kolay değilse de, evrensel ilke şudur: **Her şeyin yönü, sonucu pozitifdir. Varlık elinden geldiğince her şeyi pozitif yönlendirebilir.**

Aslında bu pozitif, negatifin zıddı değildir. Biz buna yüksek iyilik ya da eski tabirle "hayır" diyelim. Böylesi olumsuzluk, hedefi yönünde pozitiften de, negatiften de yararlanır. Yani şuurlu bir pozitifdir bu.

Her şeyin sonucu neden pozitifdir? Çünkü, plânlar,

varlık sistemleri daha önce de belirttiğimiz gibi kendi kendini organize eden, kendi kendini kontrol eden bir yapıya sahiptirler. Denge hiç bozulmaz. Dengesizlik meyli derhal giderilir. Kötü ya da iyi dediğimiz her olay ya da varlık, neticede bir tesir kaynağıdır, bir enerji, bir vibrasyon yayar. Ve bu enerji mutlaka işe yarar, kozmik dengede bir rol alır. Yani hacıyatmaz gibi. Ne yaparsanız devremiyorsunuz. İstedığınız kadar çırpının, en kötü, en bozucu hareketi yapın, en sonunda bir bakıyorsunuz, o yaptıklarınız bir açığı kapatmış, bir derde derman olmuş. O kötülük dediğimiz (ister bizim başımıza gelsin, ister biz başkasına edelim) daima iyiye, pozitifite dönüşüyor. "Her işte bir 'hayır' (olumsuzluk anlamında değil) vardır." halk deyişi bir gerçeğin ifadesidir.

Ancak bu "dileyen dilemediğini yapsın" anlamına da gelmiyor. İkenin ikinci bölümünü hatırlayalım: "Varlık elinden geldiğince her şeyi pozitifite yönlendirmelidir." Aksi hâlde ne olur? Varlık bunu öğrenene kadar Bütün tarafından lâıyk olduğu şartlarda sıkı bir eğitime tâbi tutulur. Varlık sonunda muma döner. Yani zorla değil de, pozitifite hizmet etmesi gerektiğini er geç anlar. Aslında insan bunu iç varlığıyla, ruhuyla bilir de, bundan böyle o iç bilgisini tezahür ettirir, yaşar ve her şeyi pozitifite yönlendirmeye çalışır.

Aklımızı ve irademizi iyi kullanabilirsek ve "madem her şeyin sonu pozitif, ben

kendi hayalî düşüncelerime göre hareket edeceğime, dolambaçlı ve uzun yolu seçip ıstırap çekeceğime, Bilgiye göre davranayım." diyebilsek, plânımıza (dolayısıyla kendimize) en mükemmel şekilde hizmet edebiliriz.

İYİ VE KÖTÜNÜN ARDINDAKİ BİLGELİK

Görülüyor ki, yaşadığımız ya da gözlemlediğimiz iyi ya da kötü her türlü olay, insanın uyanması, şuurlanması, esnekliğinin artması, plânına karşı olan vazifesini en iyi şekilde yapabilmesi için Yukarısı tarafından dünya icaplarına göre tanzim edilen senaryolardır. Yani iyi ya da kötü olsun her olay bahanedir; maksat İdareci Plânların insanlara yardım etmesidir. Bu çok rahatlatıcı, çok yüksek bir bilgidir. Demek ki, her varlık Bütünün vazgeçilmez bir parçası ya da unsuru olarak bir himaye fanusu içinde sonsuz bir gelişme mukadderiyle varoluşunu sürdürmekte ve her fiiliyle yaradılış sürecine katkıda bulunmaktadır.

Böylece duygularımıza hoş gelip gelmemesiyle, tatmin olup olmamamızla, çıkarımıza uygun olup olmamasıyla alâkalı olan iyi-kötü kavramlarının, dünya hayatı sırasında iş gören geçici ve rölâtif kavramlar olduğu daha iyi anlaşılmaktadır. Bunlar maddenin üzerimizdeki tesirlerinin sonucu olarak ortaya çıkan türev kavramlardır. Madenin üzerimizdeki etkisi azaldı-

ğında ya da bizim maddeye hâkimiyetimiz arttığında iyi ve kötünün de anlamı değişecek, bu ikili kavram teklîğe dönüşmeye başlayacaktır.

Maksat, insanın iyiyi ve kötüyü tefrik edebilmesi ve onların üzerine çıkararak onları tek bir şey olarak görebilmesidir. Ancak bundan böyle insan maksatlı olarak iyinin takipçisi ve koruyucusu olabilecektir.

Asırlardan beri insanlığın yatay bir ilerleme tarzında yaptığı şeyler, bireyselliğini geliştirmek ve maddenin niteliklerini geliştirmektir. Ama öyle bir zaman geldi çattı ki, insan bir "sıçrama" yaparak tekâmül edecektir. Bu "spirüel sıçrama", insanın kendinin "ben" olarak değil, "biz" olarak, "Bütün" olarak göreceği köklü bir varlık değişimini içermektedir. İdareci Plânların bu tekâmül programı çerçevesinde, insanlık, büyük gayretlerle başarılı bir biçimde o kutsal "sıçrama" noktasına ulaşmıştır. Çünkü kendisini öylesine Bütün'den ayrı bir "ben" zannediyor ki, kendi dışındakilere hasım gözüyle bakıyor ve potansiyel bir tehlike olarak görüyor. Onun için benliğini destekleyen her şey "iyi", tehdit eden her şey ise "kötü"dür. Peki, "ben" denen şey ortadan kalkarsa, daha doğrusu "Bütün"den ayrı "ben" diye bir şeyin aslında olmadığı, "ben" in bir zan, bir hayal, bir yanılgı, bir serap olduğu anlaşıldığı zaman ne olacak? Kuşkusuz iyi ve kötü de ortadan kalkacak. Varlığın dışında onu tehdit eden hiçbir güç olmadığı anlaşılınca in-

sanın nasıl bir halet yaşaya-
cağını tasavvur etmeyi sizle-
re bırakıyoruz.

VARLIKSAL İLKELER IŞIĞINDA İYİ VE KÖTÜ

Önümüzdeki kısa za-
man içinde aniden doruğa fırlayıp âdeta sıçrama tarzında ortaya çıkarak insanlık tara-
fından doyasıya yaşanacak olan Bilgi Çağ'ında insanlar, olaylara duygularıyla bakıp iyi ya da kötü demeyecekler, her şeyi Evrensel İlkeler açısından bilgece değerlendireceklerdir. İncek olan Nur'un esintileriyle, o Yüce Bilgi'nin henüz gölgesi altında, Yeni Çağ'ın insanının iyi ve kötüyü nasıl görebileceğini gelin tasavvur edelim:

● **Varlığın Birliği İlkesi:** Bütünsel Varlığa nazaran tüm varlıklar birleşmiş bir Bütünlüktür. Hiçbir varlık, hiçbir kavram o Bütünlüğün dışında değildir. Çokluk, Tekliğin çeşitli zaman ve mekânlardaki uzantısıdır, görünümüdür. Aslında çok şey değil, Tek şey vardır. İki şey değil, Bir şey vardır. İyi ve kötü diye iki farklı kavram değil, bakış açısına göre değerlendirilen Tek şey vardır. O ne kötüdür, ne de iyi. Ne ise odur. Olması gerekendir. Olmakta olandır. Olandır.

Bir şeyi, bir olayı, iyi ya da kötü değil de, gerekli ya da gereksizlik, Merkez'e ya da Hedef'e olan yöneliş, Birliğe, küreselliğe olan uygunluk açısından değerlendirip ona en uygun tavrı almalyım. O

olayı desteklemeye ya da engellemeye çalışabilirim. Yahut ilgisiz kalıp, sadece gözlemlenmekle yetinebilirim.

Birlik İlkesi gereği yardımlaşma ve dayanışma içinde olmak benim doğal bir görevimdir. İyi ya da kötü ayrımı yapmaksızın herkesle yardımlaşma benim için ahlâkî bir düstur, dinsel bir vecibe değil, olağan bir davranıştır.

Başkasına yapılan kötülüğün, aynı zamanda bana ve Bütüne yapılmış olduğunu biliyorum. O hâlde her şeyi pozitif yönde doğru yönlendirmeye çalışmalıyım.

● **Varlıksal Eşitlik İlkesi:** Bütün karşısında nasıl her varlık eşitse, iyi ve kötü de öyledir. İyi ve kötü ayrımı duygularımızın bir yanılığıdır. Tek olan şey, iki taneymiş gibi algılanmakta ve bir karmaşaya düşülmektedir. O hâlde ister iyi, ister kötü yaşanan her türlü olay, bana eşit uzaklıkta olmalı, onları ayrı ayrı kategoriler hâlinde değil, eş koşmadan eşit şekilde değerlendirmeliyim. İnsanları iyi ya da kötü diye ayırmadan, insan olarak görmeliyim. Sempatî ve antipatî duygularım adaletli davranmamı gölgelememeli.

● **Seçme Özgürlüğü İlkesi:** Her varlık ihtiyacına göre, başkasına göre iyi ya da kötü olanı seçebilir. Dahası o varlık kendi kudretine uygun olanı seçerek plânına hizmet etmektedir. Şayet bir terslik görüyorsam, bana düşen onu birkaç kez uyarmaktan ibarettir. Ancak seçim ona aittir. Çünkü varlık kapasitesine göre vazife seçme

hakkına sahiptir. Baskı yapar ya da özendirerek bir kimseye kendi istediğimize göre bir seçim yaptırmak ilkel bir davranıştır.

● **İradelerin Çelişmezliği İlkesi:** Ne iyi, ne de kötü Bütünün dengesini bozamaz; tam tersine, ister iyi ister kötü her şey Bütün için bir denge unsurudur. O hâlde yaşadığım olaylara (iyi ya da kötü) uyum sağlamam gerekir. Bu esnekliği göstermede tek silâhım Bilgidir. Hiçbir şeyden şikâyet etmeye hakkım yok. İyi ya da kötü hiçbir irade birbirini çelemez, her şey pozitif yönde sonuç verir. O hâlde her edim ve eylemin (fiil ve harekâtin) gayesi vazifedir. Vazifemi hiçbir karşılık beklemeden en iyi şekilde yapmalıyım. Dahası vazifelerinde daha başarılı olmaları için başkalarına da yardım etmeliyim.

● **Varlığın Bildiğinden Sorumlu Olma İlkesi:** Varlık bilgisi oranında iyi ya da kötü davranışlarda bulunur. Onun tezahürü bilgisi kadardır. O, kapasitesine uygun bir vazife yapmaktadır. O hâlde, hiç kimse, başkası hakkında hüküm verici olamaz. Yapılacak şey iyiyi ve kötüyü tefrik edebilmek ve iyiye yönelmek için kendimizin ve iyi-kötü ayrımı yapmadan başkalarının bilgisini, dolayısıyla sorumluluğunu artırmak olmalıdır.

Çok yakında dünyayı nura gark edecek Yüce Işıkın sayesinde, insanlık, iyi-kötü ayrımını aşarak Bütüne bileerek hizmet etme mutluluğuna erişecektir.

ESNEKLİK VE UYUMUN AMACI

Nurgül COŞKUN

ESNEME VE UYUM YAPMA ALANLARI

DÜNYADAKİ kurumlar, birlikler aslında birer esneme ve uyum yapma alanlarıdır. Örneğin ailelerdeki gerginliklerin esas nedenlerinden biri bireylerin esneklikleri yani negatif esnemeleridir. Gelin, damat ve kaynana çekişmelerinin kökünde bu esneklik yatar. İnsanlar esnemeyi öğrenip; bütünlüşmeyi yapıp, kolektif yaşama uyum sağlayıncaya kadar bu gerilimler devam edecek.

Aileler kurmanın, o alan içinde yaşamının esaslarından biri esneme ve uyum yapma ilkesini öğrenip, uygulamaktır. Aynen bir orkestradaki değişik sazların birarada ama uyum içinde güzel bir eser icra etmeleri gibi.

Biliniyor ki sazlar, bir eseri icraya geçmeden önce akort edilir. Akort diğer sazlarla uyumu sağlamak, ahengi bozmamak içindir. İşte insanlar da kendi akortlarını yapmadan yani duygularını kontrol altına almadan uyumu ve ahengi sağlamazlar.

Sosyal kurumların hepsi birer esneme ve uyum sağlama alanlarıdır. Bütün bu kurumlarda herkes esneyeceği son noktaya kadar tekrar tekrar olay yaşar ve evrende hiçbir şey gereğinden fazla esnetilmez. Bu durum kutsal kitaplarda "taşıyacağından

fazla yük vurmamız"la ifade edilmiştir.

TAHAMMÜL VE DUYGULARIN KONTROLÜ

Esnek olabilmek için öncelikle, duygulara yapılan etkiye (basınca) tahammül edebilmek, bu duyguları kontrol altına alabilmek, sonra bu etkiye uygun cevabı verebilmek gerekiyor. Verilen bu cevap tepki tarzında değil, karşı etki tarzında olmalı. Yani misilleme tarzında olmayıp, uygun etkide, pozitif etkide bulunma tarzında olması gerekiyor. İşte esnek olmasının bir özelliği de budur: Negatif etkileri pozitif etkilere çevirebilmek.

Bir atasözü vardır: "Eline, beline, diline hâkim olacaksın" der. Bu atasözü güzelce ve kestirme bir yoldan duyguların kontrolünün nasıl olacağını ifade etmektedir: Elin şunu yapmak isteyecek sen yapmayacaksın, dilin bunu söylemek isteyecek sen söylemeyeceksin gibi.

Duygularımızı ve zihniyetimizi değiştirip geliştirmeden, ne kendimize hâkim olabiliriz, ne de taniyabiliriz.

Bir değişim hazırlığının son evreleri içinde bulunulduğundan dolayı sürekli olarak yanlardan (yani çevreden) ve tepeden (yani yukarıdan) yapılan basınçlar, etkiler altındayız. Bunların sıklıkla ve baskı dozunun artması zamanın hızı ile birlikte paralel yürüyor. Dünyanın her yerinde

(Geçen Sayıdan Devam)

her toplum kendi basıncı altında bulunuyor. Yani, doğal ve toplumsal olaylar şeklinde görülen üst üste gelen basınçlar altında bulunuyor.

Sarsıntı dediğimiz, çok dediğimiz bu "benlik söndürücü" etkilere, bu basınçlara esneyerek uyum sağlamak durumundayız, zorundayız.

Tek bir insanlığı (Birleşik İnsanlığı) yeryüzünde ortaya çıkarabilmek için bu benlik söndürücü etkilere ihtiyacımız var. Çünkü bu basınçlar, bu etkiler yani sarsan her olay büyük ya da küçük benliklerimizden birini siler.

Benliklerimizden biri silinirken, yok olurken ardındaki ortaya çıkacaktır. Karşımıza çıkan her olayda, hangi yönümüze ışık tutulduğunun araştırmasını yapmalıyız. Yani, karşımıza çıkan o olay bizim içimizdeki hangi alanla ortak? O ortak alan bulunursa, o yönümüze ışık tutmak istediğini görürüz. Işık tutarak demek istiyor ki: "Gör, bak ve o tarafını geliştir." Her olayın getirdiği bir haber, bir bilgi, bizde düzeltmek istediği bir yön vardır. Bundan dolayı anlama, kavrama ve hissetme kapasitemizi genişletmek durumundayız.

ANLAMA VE HİSSETME KAPASİTESİNİN GENİŞLETİLMESİ

Anlama ve hissetme kapasitesi genişletildiğinde, herkesle uyum yapmaya başlar, herkesle

anlar, anlamaya çalışırsınız. Onların problemlerinin çözümüne yardımcı olursunuz. İnsanlar sizinle rahat rahat dertlerini ya da seviçlerini konuşabilirler. Çünkü onlarla ortak alan yaratma gücümüz var. Bilirler ki "Ahmet bunu halleder. Halletme yolları bulur, yaratır." Buradaki Esneme ve Uyum İlkeleri'nin uygulanış tezahürü yardımlaşma ve dayanışma tarzında ortaya çıkıyor. Görüleceği gibi buradaki Yardımlaşma İlkesi'nin uygulanışı, otomatik bir tarzda değil, anlayış, hissediş gücüne dayanmıştır. Problemin ne olduğu biliniyor, ona göre çözüm getiriliyor.

Esnelik ve Uyum İlkesi'ne hâkimiyet ile paralel olarak Yardımlaşma ve Dayanışma Yasası'nı uygulayış, otomatiktikten çıkarak idrak seviyesine, anlayış seviyesine ulaşıyor. Anlayış seviyesinin (yani kapasitesinin) genişliğine göre çözüm buluyorsunuz.

Buradaki problemi halledilen kişiye de Esnelik ve Uyum İlkesi'ne göre davranmasının gerektiği pratik yaptırılarak öğretiliyor. Meselâ, deniliyor ki: "Mehmet, senin problemin şöyle... Bunun çözümünü için şu şekilde davranman gerekir. Sen gerçi biraz fedakârlık yapacaksın ama, yoksa daha çok zarara uğrayabilirsin." Açıkça deniliyor ki biraz fedakârlık yap, yani esne, o zaman bu dertten kurtulursun. Mehmet daha çoğunu kaybetmemek için zorlanarak da olsa esneme yapar ve olayın etkisine uyum sağlamış olur

Görülüyor ki yardımlaşma ve dayanışmayı layık ile yerine getirebilmek için etki ve tepki dengelerini ahenkli hâle getirebilmek gerekir.

ETKİLERİN FARKINDA OLMAK

Etki ve tepki dengelerini

kurabilmek için önce bize kadar ulaşmış etkilerin farkında olmalıyız. Farkında olmadığımız şeyler hakkında elbetteki bilgimiz olamaz. Gelen etkinin taşımış olduğu haberin farkında değilsek ne kendimize, ne de çevremize yardımımız olamaz. Esneme ve Uyum Yapma İlkesi'nden amaç da budur: Etkilerin farkında olmak. Yani idrak gücümüzü, algılama gücümüzü, aydınlanma alanımızı geliştirme mecburiyetindeyiz.

İdrak gücümüz arttıkça, aydınlanma alanımız geliştikçe, adım adım egoizmadan elciliğe, otomatiktikten şuurluluğa doğru bir geçiş olur.

Şuurlu ya da şuurlanma yolunda olan varlık, bilgiyle hareket eden varlıktır. Bilgiyle hareket edebilen varlık da duyguların etkisi altında kararlar almaz. Yani doğru karar, doğru karşı etki esneklikten sonra oluşur.

Dünya hayatının icaplarına göre karşılaşılan binlerce olay ve edinilen tecrübe, hayatlar boyunca süren uygulama, çekilen isticrap duyguların kontrolü ve dengesi içindir.

Tecrübelerde yapılan hatalar için ne bir ceza ne de dengeli bir uygulama için mükâfat vardır. Yani ne sevap, ne günah gibi bir ölçüm yoktur.

İnsan, duygularını, arzularını, kısaca bedeninin kontrolünün ulaşılacak bir hedef olduğunu bilerek Dünya yaşamına katılmıştır.

Tahammül (sabır) olayına bilerek katılmak demek, ulaşılacak değişime varıncaya kadar her türlü etkiye razı olmak demektir ve bunun sonucu da zihniyetlerde kökten bir değişimdir.

İşte bu noktaya varış için inançlarımızın, inandıklarımızın, yargılarımızın, değerlerimizin yapılarının tahliline yönelmemiz, yenden bir eleme yapmamız gerekiyor. Çünkü bu yapıldığında

görülür ki hemen hemen hepsinin duygu tatminine yönelik, duyguların istekleri doğrultusunda edinilen inançlar, yargılar olduğu görülür. Hemen hepsi duygudan yanadır.

Objektif kararlar ancak belli bir esneklik kazanıldıktan sonra alınabilir. Objektif karar alabilmek kolay değildir ve zihinsel esneklik varsa bu yapılabilir. Dinsel, inanca ait vb. bağnazlıklardan, gururdan, kibirden ancak zihinsel esneklikle kurtulabilirsiniz.

Zihinsel esnekliğinizin durumunu görebilmek için, maksatlı olarak, etki ve tepki ilkesini kendinize bir uygulayın nasıl bir sonuçla karşılaşacaksınız? Örneğin edindiğiniz şeylerle mi kendinizle konuşuyor ya da kendinizle konuşulmasını istiyorsunuz? "İyi bir doktorum, bu benim huyum, şu inancım, bu benim huyum, şu inançtanım, bu cinsiyettenim..." gibi.

UYUM YAPMAK

Olduğumuzu sandığımız şeyleri yürütürken, uyum yapma uygulaması yapan ruh varlığı olduğumuz unutulmuştur. Meslek, cinsiyet, huy ve benzeri durumlar ilkeleri uygulama alanlarıdır. Yani, her şey bir araçtır... İnançlar, fikirler, ideolojiler, cinsiyetler, meslekler; uyum yapma araçlarıdır. Bütün bunların hepsi dünyanın genel alanıyla, kendi alanımızı birbirine bağlayan uyum yapma araçlarıdır. Falan devirde şu inanca bağlanarak, şu devirde şu felsefe etkisinde hareket ederek zamanın akış hızına bağlı olarak, zaman ve mekân şartlarının tesirlerine esneklik kazanma ve uyum yapma çalışmaları, egzersizleri yapıldı. İçinde bulunduğumuz kesitte bütünle olan bağımızı, şuurlu hâle getirmek olan "Büyük uyum, yeni olana uyum" yapma zamanıdır.

Devamı S. 40'da

HAYAT BİR VAZİFE SÜRECİDİR

Fulya DEMİREL

TEKÂMÜL etmenin bir başka anlamı da vazife yapma hakkının kullanımıdır.

Yeryüzünde tekâmül adını verdiğimiz olgu, ruhsal dünyaya ait kanunların beşerî kisve altında yaşanmasından ibarettir. Âdem'in Ahdi'nin ya da Aden Paktı'nın bir anlamı da budur.

Yaşam tatbikatı demek, Varlıksal İlke ve Kanunları yaşamak, yaşatmak ve onlara muhafazlık etmek demektir.

Dünya okulundan mezuniyet, ruhsal dünyaya ait kanunları, yeryüzünde tatbik edebilme gücünü göstermeye bağlıdır.

Varlık er veya geç, özündeki ilke ve kanunların sahibi olduğunu tezahür âleminde iken kanıtlayacaktır. Dünya hayatımızda, bilerek ya da bilmeyerek ne yaparsak yapalım, varlıksal ilkeleri ve tekâmül kanunlarını öğrenmekten başka bir şey yapamayız. İster ıstırap, ister mutluluk versin, duyularımı-

za ve aklımıza hitap edecek her olay bize bu bilgiyi vermek içindir.

RUH GÜCÜMÜZÜ KULLANMALIYIZ

Duyulardan geçerek duygulara ulaşan çeşitli olgular olduğu gibi, iç duygulanma adını verdiğimiz bir olgu da vardır. Hiçbir şey işitmeden, hiçbir şey görmeden tamamen kendi varlığımızdan gelen duygulanımlar da vardır. Bunlar duygusalılık ve nefsaniyetten uzak, sezgiye dayalı, üstün seviyeli ruhsal duygulanımlardır.

Bu üstün seviyeli ruhsal duygulanımların ne olduğunu iyi anlamak, idrak ve anlayışımızın artmasını sağlayabilir.

İnsanoğlunun kabuklarını, nefsaniyetini, düşüncelerindeki kabalığı, anlayış azlığını yok edip, ruhunun gizli gücünü kullanabilmesi için "ruh gücü"nü tanıması, bilmesi gerekmektedir. Bizler fizik bedene ait güçlerimizi fazlasıyla kullandığımız için düşünce ve eylemlerimiz kaba düzeyde kalmakta, kabukların ve egonun etkilerinden yani dünyanın, insanı aşağı-

çeken güçlerinin etkilerinden bir türlü kurtulamamaktayız.

Oysa varlık ancak ruh gücünü kullanma oranını artırdığı ölçüde incelik, sezgileri artar ve varlıksal ilke ve kanunların muhafızı olmaya başlar. Bu nedenle ruhsal gücümüzü ortaya çıkarma çalışmaları yaptığımızda, ilk darbeyi yiyecek olan yanımız duyu ve duygu hayatımızdır.

Varlığın gelişiminde üç düzey vardır: Duygusal düzey, entelektüel düzey ve ruh gücü düzeyi yani psişik düzey.

Kabaca şu anda bunların hepsi bizim bünyemizde mevcuttur ve birarada iş görmektedir. Günlük hayatımızın akışı içinde genellikle bütün uyaranlar ve cazibe noktalarının geliş yeri yüzde yetmiş oranında duyular kanalındadır. Geri kalan yüzde yirmi-otuz uyaran entelektüel ve zihni düzeyden gelir. Burada duygulara pek yer yoktur ama yine az da olsa bazı arayışlar olabilir. Sonunda da bir yüzde on kalır ki o da psişik düzeydir.

Demek ki bizler şimdilik, ruhsal gücümüzü, sezgimizi, kendi derin şuualtımdan ya da kozmostan çektiğimiz bil-

giyi ancak % 10 oranında kullanılır durumdayız.

Bu düzeylerin her birini, özellikle ayıklanma ve arınma devreleri için birer elektör olarak kabul edecek olursak, en fazla yontulması, köşelerinin yuvarlatılması ve bir daireye benzetilmesi gereken yönlerimizimizin duyu hayatı ile ilgili olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Duyu ve duyguyu hayatı nedir? Bu konuyu çok iyi anlamak gerekir. Duygusalılık, nefsanîyet, kabuklar ya da duyu ve duyguyu hayatının esaretinde olmak demek çok çeşitli derecelerdeki bağımlılıklardır demektir.

Bizde esaret meydana getirecek, bizi köleleştirecek, bizi bir şeylerle özdeşleştirecek, zincirleyen, bağımlı kılan duyu ve duygular; ruhsal yönümüzü, duyuların üstündeki sezgi gücümüzü kullanmamıza ve Hakikat Bilgisi'ni almamıza büyük engel oluşturur. Oysa insan, özündeki ruhsal bilgiyi fizik plânda uygulamak ve bu bilginin muhafızlığını yapmak için buradadır.

İlahîliğin maddî kâinatlar içine yayılımı varlık aracılığıyla olduğu için, çok değişik seviyelerdeki varlıkların kendi tekâmül eğrileri ile paralel olarak, kabuklarını aralamaları ve özün bilgisinin içeriye sızmasına yardımcı olmaları, kutsal vazifenin engellenmesi için şarttır.

İnsan, Varlıksal İlke ve Tekâmül Kanunlarını tümüyle ve kapsamlı olarak değil ancak duyularının, aklının ve şuurunun kapasitesi oranın-

da, sınırlı olarak öğrenebilir. İnsanın asıl vazifesi, sürekli ve aşırı bir çabayla, bu öğrenme ve uygulama sürecini hızlandırmak ve genişletmektir.

HAYAT BİR VAZİFE SÜRECİDİR

Hayatın amacı insanın rahat yaşaması ya da geleceğini garanti altına alması değildir. Dünya kâinat içinde sonsuz tekâmül okullarından biridir. Ve hepimiz bu okula kendi irademizle kaydolmuş kozmik öğrencileriz. Farklı realitelerdeki varlıklar, tekâmül ihtiyaçlarına göre bu okulun çeşitli sınıflarında eğitim görürler. Kuşkusuz bu okulun baş öğretmeni ve öğretmenleri vardır.

Yaşadığımız bütün olaylar bizim için gerekli bilgileri içeren derslerdir. O hâlde dahil olsak da, olmasak da her olayı dikkatle gözlememiz gerekir. Çünkü yoğun bir tahayyülle, yoğun bir izlenim ile yani bir tür iç duygulanım ile elde ettiğimiz bilgilerin tümü, anlayış ve idrakimizin genişlemesine direkt etki yaptığı için bir anlamda da bir vazifeyi ve bir hizmeti kapsamına alır. Yani varlık bir hizmet ve vazifenin ifasından başka bir şey olmayan dünya yaşamında, duyularını kontrol etmeli, aklını kullanmalı, olayları müşahade etmeli, muhakeme gücünü artırmalı, orada mevcut olan hikmeti ve bilgileri almaya ve anlamaya çalışmalıdır.

Tezahür âleminde iradelerin farklılığı, her varlığın

"VAZİFE YAPMA HAKKINA" dayanır. Kâinatta her varlık, kendisine en uygun vazifeyle ilgilenmektedir. Varlığın "Vazife Hakkı", vazifeyi isteme, alma, engellere karşı koyma ve vazifeyi yerine getirme hakkıdır.

Bütün varlıklar sonsuz boyutlardaki zaman ve mekân içinde kendi iradelerine göre, Tezahür Kanunlarının belli uygulamalarını yaparlar. Başka bir ifadeyle varlık kendi özünün yorumunu yapar.

HİZMET VE VAZİFE KANUNUNUN UYGULANIŞI

Bütün kanunları tek bir tabana oturtacak olursak, karşımıza Hizmet ve Vazife Kanunu çıkar. Yani kozmostaki her varlık bilse de bilmesede, istese de istemesede kendi vazifesini yapmaktadır. Tezahür Kanunları gereği her an, her yerde, her zaman oluşum vardır. Sizin yaptığınız negatif bir etki, öbürünün yaptığı pozitif etki tarafından dengeye getirilir. Yani varlıksal iradeler birbirlerini yok etmezler. Ya ne yaparlar? Birbirlerini dengelerler. Asıl görev budur. Varlıksal irade, dengelenmek mecburiyetinde olan bir iradedir. Denge tutmak dışında herhangi bir şeyin olması mümkün değildir. Varlık olarak ne istersek isteyelim, aslında aynı şeyi istiyoruz.

Seçme özgürlüğüne sahip olduğumuz için çeşitli

Devamı S. 40'da

KONFERANSLARIMIZ

İSTANBUL

● DERNEK MERKEZİ

* SALI KONFERANSLARI (Saat: 19.30-20.30)

3 KASIM	Serbest Soru-Cevap	Ergün ARIKDAL
10 KASIM	Herkes Vazifesini Yapar	Ayhan TOLAYBENK
17 KASIM	Bireysellikten Bütünselliğe	Erol KONYALIOĞLU
24 KASIM	Bu Dünya Bizim	Tarik ARIKDAL

* DİZİSEL PERŞEMBE KONFERANSLARI (Saat: 19.30-20.30)

KONU: TEKÂMÜL		
5 KASIM	Tekâmül ve Duyguların Kontrolü	Taner GÜLER
12 KASIM	İnsanın Tekâmül Kaderi ve Dinsel Öğretiler	Cezmi AKSOYLU
19 KASIM	Devre Sonu ve Dikey Tekâmül	Fulya DEMİREL
26 KASIM	Tekâmül: İnsanın Esneklik Kazanma Süreci	Gültekin ÇİLEKÂR

Yer: Hasnun Galip Sk. Pembe Çıkmazı, Zarıfı Apt. No:4 D:8 Beyoğlu/İST. Tel: 243 18 14

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

● GENEL EVRİM DERNEĞİ (Saat: 19.00-20.00)

11 KASIM	Dinsel Öğretilerin Tekâmül İhtiyaçlarını Karşılamadaki Durumu	Atilla ULTAV
----------	---	--------------

Yer: Ebe Kızı Sk. 35/4 Osmanbey/İST. Tel: 247 27 19

● DOSTLUĞA ÇAĞRI DERNEĞİ (Saat: 14.00-16.00)

18 KASIM	Doğal ve Toplumsal Olayların Amacı ve Hedefi	Ruhi SARUHAN
----------	--	--------------

Yer: Gülizar Sk. No:17 Kat:3 Fenerbahçe/İST. Tel. (Geçici): 336 28 72

İZMİR (Saat: 19.30-20.30 / İRAD'ın Katkılarıyla)

17 KASIM	Esneklik ve Uyum	Ergun CANDAN
----------	------------------------	--------------

Yer: Türk Amerikan Derneği, Ahsancak/İZMİR

ANKARA (Saat: 14.00-16.00 / ARAD'ın Katkılarıyla)

7 KASIM	İnsanlardaki Kabuklaşma	Hürriyet KALALI
---------	-------------------------------	-----------------

Yer: ARAD, Cihan Sk. No:19/12 Şişhiye/ANKARA

ADANA (Saat: 19.00-21.00/ADRAD'ın Katkılarıyla)

23 KASIM	Bilgi Çağı ve Değişim	Erol KONYALIOĞLU
----------	-----------------------------	------------------

Yer: Adana Büyükşehir Belediyesi Konferans Salonu ADANA

KIBRIS (Saat: 19.00-21.00/KKTC Metapsişik Araştırmalar Derneği'nin katkılarıyla)

● GİRNE (Saat: 19.00-21.00)

27 KASIM	Bilgi Çağı ve Değişim	Erol KONYALIOĞLU
----------	-----------------------------	------------------

Yer: Pia Bella Hoteli Konferans Salonu GİRNE

● MAGOSA (Saat: 17.30-19.00)

28 KASIM	Bilgi Çağı ve Değişim	Erol KONYALIOĞLU
----------	-----------------------------	------------------

Yer: Kıbrıs Sanat Derneği Konferans Salonu MAGOSA

KONFERANS

21 KASIM Cumartesi **YENİ ÇAĞIN İLKELERİ** Erol KONYALIOĞLU

Yer: M.T.İ.A. Derneği, Hasnun Galip Sk. Pembe Çıkmazı, Zarıfı Apt. No:4 D:8 Beyoğlu/İST.
Saat: 14.00-16.00

İnsanlık Uyanış Sancıları İçinde KIYAM ÖNCESİ DÜNYA

Selman GERÇEKSEVER

VARLIKSAL ilkeler açısından yaratılmış olanlar özleri itibarıyla birbirlerine eşittirler. Ama bizim bulunduğumuz tezahür âlemindeki durumun eşitlikle alâkası yoktur. Tam tersine eşitsizliklerden, adaletsizliklerden ve her türlü çarpıklıktan oluşmuş bir ortamda bulunuyor gibiyiz. Tezahürü algılayış şeklimizden dolayı gerçek eşitliği anlamadığımızı göre, Birliği de anlamamız zordur.

Esas birlik, Öz'deki Birlik'tir. Varlıklar tezahürat âleminde farklı görünmelerine rağmen, öz'de birdirler. Öz'deki Birliğin, içinde bulunduğumuz zaman-mekânda aynen tezahür etmesi mümkün değildir.

Çünkü bedenli hâlde bulunuyoruz. Şuurumuz iyice daralmış ve kararmış, (öz olarak % 100 olan küllî şuurumuz) bu hâlde %25'e düşmüş ve sınırlı duyuyla kısıtlanmıştır. Hepimiz ayrı ayrı tekâmül ihtiyaçlarıyla tekrar tekrar doğarak bu günlere gelmişiz. Ve özümüzdeki ilkeleri açığa çıkarıp uygulamaya, uyanmaya çalışıyoruz.

HERKES İSTIRAP İÇİNDE

Dünya Okulu'nun son dersinde olan insanlık, başarılı olabilmesi, kıyam edebilmesi ve bir üst realiteye sıçrayabilmesi için büyük baskı altında ve belirsizlik içinde bulunmaktadır. Şimdiye kadar, sadece maddeci bir zihniyetle kendilerine öğretilmiş veya va-

ad edilmiş olan mutluluğun oluşmadığını, oluşmuşsa da bireysel olarak kısa dönemler ve dar alanlar içinde gerçekleştiğini görmektedirler.

Dünyaya objektif olarak bakıldığında kavga dövüş etmeyen, hırsızlık, tecavüz vb. olaylar çıkmayan bir ülke bulmak hemen hemen imkânsızdır. İnsanlık camiası, büyük bir ıstırap cenderesi içerisinde inim inim inlemektedir. Çeşitli feryat şekilleriyle, kurtuluş için, çırpınmaktadır. Âdeta dengeye kavuşmak için her türlü dengesizlik, eşitliğe kavuşmak için her türlü eşitsizlik, Birliğe kavuşmak için de her türlü çokluk, ayrımcılık ve bölücülük denenmektedir.

KENDİMİZİ DEĞİL, MADDEYİ UYGARLAŞTIRDIK

İnsanlık teşevvüşüne içine, kendi seçimine bağlı olarak adım adım ilerlerken, çıkarıcı, materyalist biliminin pratik uygulamalarını uygarlık zannetmekte ve bunlara sahip olduğu zaman uygar olduğunu düşünmektedir. İnsanlık henüz gerçek uygarlığın içte kurulabileceğini ve teknolojik uygarlığın gelip geçici ve sahte olduğunu bir türlü idrak edememiştir. İnsanlık, maddeye gömülerek kaybettiği şeyin arayışı içinde, bunca teknolojik gelişmeye rağmen bunalımdan bunalıma, gerilimden gerilime her şeyi sonuna kadar denemeye âdeta azmetmiş durumdadır. 21. yüzyıla giriyoruz; fıkır fıkır kaynayan dünya cadı kazanından farksız. Savaşlar en modern silâhlarla yapılıyor ama onları üretenler ve kullananlar yamyamdan farksız. Ve ne ilginçtir ki insanlık kurtuluşu hâlâ maddesel refahta, ekonomik gelişimde, iktisadî yatırım-

larda, midelerin en ideal yiyeceklerle doldurulmasında, insanların daha çok teknolojik olanaklara gark edilmesinde arıyor. Bu ise tam bir şursuzluk, tam bir derin uyku hâlidir.

Bu zan içinde bulunan insanlarda, "Birlik" in özünü oluşturan çıkarsız dayanışma ve yardımlaşma fikri hemen hemen kalmamıştır.

Dünyanın hiçbir döneminde egoistlik ve açgözlülük bugünkü kadar yaygın, insan hiçbir zaman bugünkü kadar kendisi hakkında bilgisiz olmamıştır. İnsanlar tamamen toprak insanı olmuş, ruhsal bir yükseklik ve yücelik kalmamıştır.

İnsanlık maddeye o kadar gömülmüştür ki, ölçemediklerini inkâra yönelmiştir. Onun için önemli olan; bir şeyin ölçüye gelip gelmediğidir. Güzelliğin bile ölçüleri vardır artık; bir güzellik yarışmasının güzelleri belirli birtakım maddesel ölçülere vurularak belirleniyor. Dış görünüş olan kabuğun belirli ölçülerde olması, gerekli ve yeterli şarttır. Onun iç güzelliği, ruh hâli ya da iç çirkinliği, perişanlığı, manevî meziyetleri önemini yitirmiştir.

NE DEN BU HÂLDEYİZ?

Acaba insan neden bu hâlededir? Kuşkusuz, bu bir seçim meselesidir. Yukarı'nın Eli üzerinden çekilmemiş olmasına rağmen, insanlık özündeki Seçme Özgürlüğü çerçevesinde, içinde bulunduğu malûm yolu izlemiştir. Yukarı'nın yardımı da onun bu seçimi doğrultusunda gelmiştir.

Acaba insanın hangi nitelikleri onu başka bir yola değil de bu yola sokmuştur?

Bu sorumuzun yanıtını maddenin niteliklerinde arayabiliriz. Çünkü biliyoruz ki, Dünyaya maddesinin (Toprak Ana) en belirgin özelliği kendisine yaklaşanları kendisine benzetmesidir. Dünyada belirli bir dönem için, belirli yeteneklerini madde içinde açığa çıkartmaya karar vermiş olan ruh varlıkları olarak, kendi hür irademizle bu gezegende hayatlar boyu bir dizi deney yapmaya (dünya maddesinin bu niteliğini bile bile) karar vermiştik. Dünya

da görevini yaptı, biz de yaptık. Onun bu cazibesine rağmen ona yenilmemeye çalıştık. Bu konuda esneklik ve uyum kapasitemizin artması için bize en büyük yardım İblis Plânı'ndan gelmiş ve bu yardım halen de (son bir gayretle ve yoğun bir şekilde) devam etmektedir. Ruh varlığının böyle bir maddî ortamda da gücünü tezahür ettirebilmesi, maddeyi kontrolü altına alabilmesi ve maddeye bağlı şuurunun kapasitesinin artırılması için âdetada her şey ona hizmet eder hâle gelmiştir.

Dünya maddesine bağlanmış ruh varlığının madde içinde de dengede kalabilmesi için, tüm dengesizliklerin uygulamasını yapma çerçevesinde âdetada bir judo öğrencisi gibi yerden yere vurulmuştur. Kendi hür iradesiyle seçtiği yolun gereği olarak böyle bir rehberlik şekli kendisine uygulanmıştır. Dünya insanı her şey ile olduğu gibi din tarzında kendisine sunulan öğretilerle de ikileme içine düşürülmüştür. Çünkü dinlerle, insanlara bir tür alış veriş öğretilmiştir: "Şunu yaparsan, şunu alacaksın. Şöyle ibadetten, şu tarzda yaparsan ebedî cenneti elde edersiniz" gibi... Dünya, kendisinde bedenlenenleri kendisine, o bedenli varlıklar da kutsal metinleri ve kutsal olan her şeyi kendilerine benzetmişlerdir. Hele son zamanlarda tüm değerler insan tarafından berbat edilmiş durumdadır. Denenmedik ve kirletilmemiş hiçbir şey kalmamıştır.

Dünyada, beşer görünümünde tezahür ettikten sonra asıl benliğimiz, öz kendimizi unutmuş olarak; yukarıda da belirttiğimiz gibi egoistlik ve açgözlülüğün, hatta maddesel putperestliğin akla gelmedik örneklerini sergiledik durduk.

Bundan böyle kendi hür irademizle girdiğimiz bu kuyunun dibinden tırmanıp gün ışığına çıkmamız ve gelişme eğrimizi tamamlayabilecek gücü tekrar (bedenli iken de) gösterebilmemiz için her şey buna seferber olmuştur. Ne mutlu ki, dünya insanlığının, binlerce yıldan beri özlemini duyduğu birleyici, diriltici, kıyam ettirici ve bir üst merhaleye sıçratici Bilgi ortaya çıkmak üzeredir.

HER ŞEY ORTADA

Sen de varsın burada; yangının tam ortasında.
Sen de varsın burada; akan nehrin ağzında.
Sen de varsın burada; açlığın, yokluğun arasında
Sen de varsın, İnsan kardeş!
Hissizliğin, sevgisizliğin, kaybolmuşluğun kollarında
Başındaki tırpanla,
Ayağındaki prangayla,
Günün koyu dumanında,
Apansız yaklaşan sızılının koynunda,
Sen de varsın, sonsuzluğun yolcuları arasında.
Güneşin parlamasında,
Gökteki yıldızların sıralanmasında,
Küçücük çiçeğin yaprağında,
Sen de varsın İnsan kardeş
Anlasana! Her şey ortada.

Insanı insan bilmek, insanı dindar, insanı ak, kara, insanı uzun, kısa, insanı üstün, alçak bilmemek. Beşeri, aynı menşeden hareket etmiş, aynı mukadderi çiğnemiş, aynı tekâmüle ilerlemekte olan kardeş bilmektir. Dost bilmektir. Aynı gözle görmektir. Sizin şimdiki tekâmül şartlandırmanız, bunu mümkün kılmaz. Genel tekâmülünüzün realitesi sizi, yani beşeriyeti bölük bölük ayırarak terbiye etmek durumundadır. Her biri ayrı bir sistem olarak birer mektep gibidir. Irklarınız, dilleriniz, inançlarınız, milliyetleriniz, idare tarzlarınız, kültürünüz ve adaletinizle, beşeriyetin her bir grubu, ayrı ayrı bir mektep gibidir. Bu sorunuzdan da şu sonuç çıkıyor ki, bütün bu ayrı mektepler tek büyük bir mektepte, bir külliyyede toplandığı zaman, bütün mektepleri ayıran duvarlar yıkılıp, ana külli mektebe geçildiği zaman, siz birleşmiş bir insan(lık) olursunuz.

SADIKLAR PLÂNI

Galaktik Vazifesine Hazırlanan ANADOLU ORTAK ALANI

BİLİLEN 8000 yıllık geçmişi içinde, gerek bu topraklarda kurulan devletler, gerekse çeşitli dünyevî nedenlerle bu devletleri istilâ edenler bile- rek ya da bilmeyerek, "gizli ama temel bir işlev olarak" **ANADOLU ORTAK ALANI**'nin oluşturulmasına hizmet etmişlerdir. Bu ortak alan içinde binlerce yıldan beri enkarne olan varlıklar, besbelli ki çok büyük ölçüde devre sonunun amacına uygun tarzda hareket etmek suretiyle; bir devrenin kapanması, yeni bir dönemin açılması vazifesinin liyakatini elde etmiştir. Bunu kendisi talep etmiş, lâıyk olduğunu kanıtlamış ve bundan dolayı da Anadolu insanı, bu kutsal işe vazifeli kılınmıştır. Başka bir ifadeyle, seçilmişliğini kendisi hak etmiştir. Buna lâıyk olduğunu kendisi kanıtlamıştır. Bundan dolayı vazifeli kılınmıştır.

İşte bu nedenle, Anadolu insanı söz konusu tarihsel geçmişiyle En Yüce İdaraci Plân tarafından vazife yapması kesinleşmiş bir toplumdur. Bu vazife, dünya insanlığının topyekûn kıyımı için, onun şuurlanması ha-

zırlayacak, bunun için gereken "Büyük Sıçrama"yı yap- racak kutsalların kutsal **BİLGİ KİTABI**'nin insanlığa sunulmasıyla ilgili hizmetlerin topyekûnudur.

YOĞUN ŞOKLARIN NEDENİ

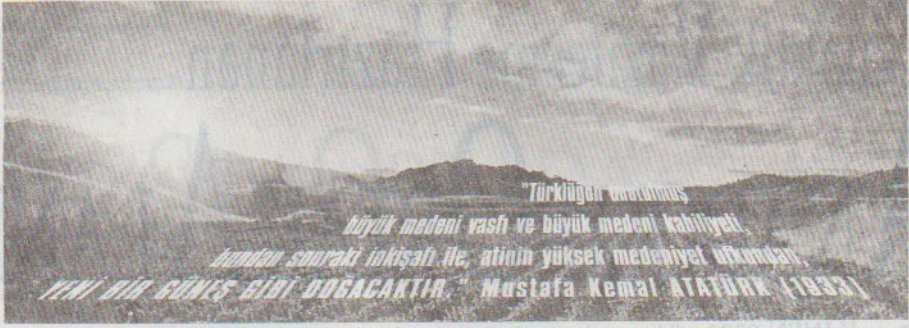
Anadolu insanı bu kutsal görevini ikmal etmenin son hazırlıkları içindedir. Bu topraklarda yaşayan insanlar başta olmak üzere; tüm dünya insanlığının yaşadığı bilinen derin sarsıntıların, doğal ve toplumsal olaylardan oluşan yoğun şokların nedeni budur. Çünkü uyartılma, harekete geçirilme zamanı gelmiş olan varlıklar, tabiat kanunlarını ve tabiat hadiselerini kendilerine cezbederler. Hele bu topraklarda (Anadolu) yaşanan olayların hepsi, vazifeli bir ülkenin normal değişimlidir. Şimdiye kadar olduğu gibi önümüzdeki son günlerde de düşey ve yatay plânlardan gelen uyandırıcı ve yükseltici baskılara karşı uyum sağlayarak soğukkanlılığımızı sürdürmekten başka yap- lacak bir şey kalmamıştır. Olup duranlar, bizi hedefe adım adım götürün ve olması

gerekenlerdir. İçinde bulunduğumuz devre sonu zamanının yoğunlaşmasıyla orantılı olarak, Türkiye'nin içinde bulunduğu söz konusu süreç daha da hızlanacaktır. Nitekim olayların aralıklarının kısalacağını görmemek elde değil. Ardarda pek çok olay yaşanıyor. Esasen bu, periyodun kısalması değil, zamanın daralmasıdır. Anadolu insanı, dünya insanlığı içinde en belirgin özelliği olan her türlü değişime derhal **uyum sağlayabilme** niteliğiyle kısa zamanda söz konusu kutsal vazifesini en iyi şekilde yapacak hâle gelecektir.

BU TOPLUM VAZİFELİDİR

Bu toplum vazifelidir ve vazifesinin gereği olan normal süreçten geçmektedir. Vazifesinin doruğunu da yakında gerçekleştirecektir. Çünkü, o Yüce Vazife'yi insanlığın "Büyük Sıçrayışı"yla noktalamak için özel olarak oluşturulmuş bir cazibe odakıdır. Başka bir ifadeyle bu topraklara binlerce yıldan beri enkarne olan varlıkların seçme özgürlükleri çerçeve-

sinde, Anadolu insanı olarak sahip olduğu nitelikler, dünyanın başka topluluklarının insanlarında yoktur. Söz konusu niteliklerin oluşabilmesi ve doğal bir şekilde yaşanabilmesi için, yüzyıllar süren "Göksel Bir Eğitim" in içinden geçip de geldiğini, şimdilerde de bu geçişin daha da yoğunlaşmış olduğunu hatırdan çıkartmamak gerekir.

Böylesine kutsal bir görüye hazırlanan toplumun dünya toplulukları arasında gün geçtikçe belirginleşmesi ve önümüzdeki günlerdeki gelişimiyle de günümüz dünyaya uygarlığı üzerine "yeni bir güneş gibi" doğması bu vazifenin yan tezahürlerinden sadece bir tanesidir. Kısa bir sürede, Anadolu'nun merkez bir ülke olduğu inkâr edilemez

hâle gelecektir. Işığı her taraftan görülecektir. Bu ışıkla nurlanacak dünya insanlığı topyekûn kıyamını o zaman gerçekleştirecektir.

GALAKTİK BİR NİTELİK

Söz konusu kıyam, dünya gezegeniyle (ve spatyomuyla) sınırlı bir değişim olmayıp, dünya ötesini, hatta galaksimizin, sistemimizin bulunduğu köşesini ilgilendiren bir derinliğe, yani galaktik bir niteliğe ve genişliğe sahiptir. Yukarıda değindiğimiz "genişlik" nedeniyle; dünya insanlığına büyük sıçrayışını yaptıracak olan Yüce Bilgi Kitabı'nın oluşturacağı en büyük ortak alanın meydana

gelmesiyle, dünya dışı pek çok merkez ilgilenmektedir. Çünkü, dünya insanı söz konusu sıçrayışıyla, hem kozmik hüviyetine kavuşacak, hem de galaktik toplumlarla normal ve kaçınılmaz bir etkileşim ve iletişim süreci içine girecektir.

Bundan dolayı, **BİLGİ KİTABI**'nın insanlığa sunulmasıyla ilgili olarak, Anadolu insanı olarak sorumluluğumuz, dünya gezegeni ve spatyomuyla sınırlı olmayıp, galaksimiz Samanyolu'nun Güneş Sistemi'nin bulunduğu köşesini de içine almaktadır. Ama şimdi önümüzdeki ilk merhale, vazifemizin noktalandığı yer olan "hedef"tir. O "hedef" de **YÜCE IŞIK**'ın dünya insanlığına sunulmasıdır.

RUH ve MADDE ABONE KAMPANYASI SÜRÜYOR...

Sevgili okuyucularımız, biliyorsunuz ki, RUH ve MADDE Vazife Dergisi'dir. Şuurlandırıcı Varlık Bilgisini yaymak ve Hizmet Çemberlerini genişletmek ortak sorumluluğumuzdur. Bu nedenle lütfen abone bulma çabanızı arttırınız.

28 abone bulan İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği üyelerinin ve tek başına 25 abone bulan sayın Serpil Barış'ın gayretlerini takdirle karşılıyoruz. Onlar vazifelerini yapıyorlar.

VAZİFE ÇEMBERLERİ GENİŞLİYOR

19 Eylül 1992'de Dernek Merkezi'nde bir konferans düzenledik: "Bilgi Çağı'na Girerken". Çoğu genç olan izleyicilere salonumuz dar geldi. Onları zevkle ağırladık. "Vazife" gibi ağır bir konuyu hep beraber su gibi işledik. Kendileri fark etmese de vazife sezgisini yakalamış olan kardeşlerimiz, hizmete fiilen katılma isteklerini sağduyulu ve coşkulu bir kararlılıkla dile getirdiler.

O gün yaptığımız anket, katılan arkadaşlarımızın büyük bir çoğunluğunun, din ve bilim insanların ruhsal ihtiyaçlarını karşılayamaz durumda olduğuna, her realitenin Yüce bir Bilgi aracılığıyla tek bir şemsiye altında toplanabileceğine katıldıklarını ortaya koydu.

Anketteki sorular şöyleydi:

1- "Din ve bilimin verileri, çağımız insanının ruhî ihtiyaçlarını karşılayamaz durumdadır. Yaşamın mânâsını ve amacını bilmeyen insanlık, büyük bir boşluk ve ıstırap içindedir." görüşüne katılır mısınız?

2- İnsanların sahip olacağı Yüce bir Bilgi'nin onlara varlık sebeplerini açıklaması, her realiteyi şemsiyesi altında toplaması ve birleştirmesi sizce mümkün olabilir mi?

3- Bilgi Kitabı'nın insanlığa sunulma vazifesinde sizden herhangi bir hizmet talebinde bulunulmasını nasıl karşılırsınız?

Ankete katılan 80 kişiden 79'u 1. soruya "Evet" derken, 2. soruya verilen "Mümkündür" cevabı 73 oldu.

Kendilerine yapılan vazife çağrısına olumlu cevap verenlerin sayısı 71 iken, geri kalan 9 kişi arasında ise işlerinin yoğunluğu nedeniyle ya da henüz bilgilenme aşamasında olduğunu belirtenlerin yanında herhangi bir fikir belirtmeyenler de vardı.

ANKET SONUÇLARI

1. Soru	Evet	Hayır	Toplam
	79	1	80
2. Soru	Mümkündür	Mümkün değildir	Toplam
	73	7	80
3. Soru	Olumlu	Olumsuz	Toplam
	71	9	80

Tablo 1.

3. soruya olumlu cevap verenler arasında vazife duygusu dolu ilginç cevaplar yer aldı. İşte onlardan birkaçı:

"Kayıtsız şartsız tüm hizmetleri, elimden geleni yapmaya hazırım."

"Bin yılların hasretinin bittiğini düşünür; yaşamımın en mutlu, en coşkulu, en sevinç dolu haberi ve talebi şeklinde karşılarım."

"Alacağımız hizmetin yerine getirilmesi kaçınılmazdır."

"Bu benim için ifade edilemeyecek bir mutluluk olurdu."

"İnsanlığa hizmet etmek isterim."

"Derneğin vereceği her görev için hazırım."

Böylesi hizmet hissiyatıyla yürekleri kabaran, akli ve vicdani uyumlu kaynaşan insanlarımızla Vazifemizi tüy gibi kaldıracacağız. Vazife çemberleri giderek şıklaşıyor ve genişliyor. Yüce Işığın hizmetine âmâdeyiz.

Metapsöik Tetkikler ve
İlimi Araştırmalar Derneği

NEFSANİYET VE ESNEKLİK

NEFES, iyi kavranılmamış anlamıyla "hayat gücü, yaşam" demektir. Yani her türlü icaplarıyla, kurallarıyla ve şartlarıyla hayatın kendisidir. İnsana ayrıca nefes verilmemiştir. İnsana nefes verilmez. Ruhun konsantrasyonundan meydana gelmiş o biyolojik varlık, zaten ruhsal bir enerjinin etkisi altında hayatini sürdürüyor. "Biz ona nefsimizden üfledik" ifadesi, tekâmülü gereği şimdi bu aşamadan geçerken onun, o fizik plâna ait etkileri kendi varlığında hissedebilme kabiliyeti verdik demektir.

NEFSİMİZ DİKEY VE YATAY BASKILAR ALTINDADIR

Bir insana nefes verilmesi, dünyanın bütün etkilerini (her varlığın kendi kapasitesine göre) hissedebilmesidir. Bu yüzden nefesler farklıdır. Herkes aynı derecede etkilenmez. Dolayısıyla yaşarken daima fizik kürenin, bedenimiz vasıtasıyla bizim üzerimizdeki baskısına daima maruz kalırız. Hatta o kadar çok kalırız ki, kendi özümüzle olan gerçek bağlantılarımızın şuurunu bile kaybede-

riz. Kendimizi bedenden ibaret bir varlık zannederiz. Bütün psişik tarafımızı unuturuz. Bazen o kadar ileri gider ki, psişik tarafın çeşitli tezahürlerinden olan merhamet, şefkat, insanî alâkalar, sevgi gibi, bildiğimiz manevî ya da moral taraflarımızdan dahi haberdar olmayız. Bazen bu gibi derin bir konsantrasyona da girmemiz mümkündür.

Nefs, doğrudan doğruya maddenin insan şeklindeki varlığa baskısından ibarettir. Maddesel baskı demektir nefes. Yoğunluk derecesi muhtelif şekillerde olan ve o dereceye de bizim uyum sağlamaya çalıştığımız bir baskıdır.

Bu baskıyı çeşitli şekillerde tolere edebiliriz, göğüsleyebilir, telâfi edebiliriz. Onun bize yapmış olduğu baskıya karşı, bizim ona karşı tahammül gücümüzü artırarak esneyebiliriz. Üzerimizdeki baskı şiddetini giderek azaltıp, en sonunda o baskıyı ele geçirebiliriz. Artık bize baskı yapacak durumu yoktur. Sabırlı olmanın temeli, maddenin bize yapmış olduğu baskıya karşı gösterdiğimiz esnekliğin adıdır.

Ondan sonra ona uyum sağlarız. Onun ne istediğini bilerek, karşılıklı bir uyum me-

kanızması kurarız. Uyum sağlamanın diğer adı, nefesine hâkim olmaktır. Kolay kolay alt olmamaktır. Çünkü karşı taraftan gelen her türlü baskıya karşı uyum sağlama mekanizmasını geliştirmiştir. Kendisini nasıl koruyacağını öğrenmiştir.

NEFSLERİMİZ FARKLI VE RÖLATİFTİR

O hâlde nefsi bu şekilde daha mantıklı ele almak gerekir. Varlığın dışında bir şeymiş gibi görmemek gerekir. Nefs, ruhsal varlıkla ortaya çıkan bir kavramdır. Ruhsal varlık ortadan kalkarsa (ki bu mümkün değildir) nefes de ortadan kalkar. Ya da beden ortadan kalkması lâzım. Aslında fizik beden terkinden sonra bir süre daha öte dünyaya olan uzantımız devam eder. Buradan götürdüğümüz hatıralar bir süre orada da sürer. Öte âlem yaşantısı içinde de nefsanî izlenimler devam eder. İzlenimler çeşitli sferler içinde şuurun alt taraflarına baskı yapa yapa sürer.

Kuşkusuz bu fizik kürede neyin terbiyesinin almışsa orada da onu görür. Yani bir Afrikalının cenneti ve cehennemi ile bir Hristiyanınkini aynı

değildir. Tıpkı bir Müs lümanın cennet ve cehennemini bir Yahudinkiyle aynı olmadığı gibi. Çünkü ne öğretilmişse, hangi izlenimleri almışsa, o izlenimlerle imajinatif olarak oraya gider. Kültürü vardır, yani ölüm sonrası kültür (Eskatoloji). Öte âlemde de bu kültürle karşılaşır. İşte her insan kendi cennetini de cehennemini de yanında taşır. Ama dünyada herkes kendi dininin, kendi doktrininin galip gelmesi için mücadele eder. Bu da bir nesaniyettir. O da maddenin baskısıdır; gurur, kibir, önde olmak, haklı olmak gibi. Üstelik dinsel bir nefsaniyettir. Bütün sorunlar, varlığın bilgisizliğinden kaynaklanıyor. Temel kaynaklardan haberi yoktur. Bir şey bildiğini sanıyor ama bildiği karınca bilgisidir. Nitekim karıncalar çayırdaki gezerken, en küçük ot parçası ona dev gibi gözükür. Küçük bir dalı atlamak meseledir. Karınca hayatıdır bu; yani ayrıntılar içinde boğulmuş olmak.

İNSANLIK KARINCA HAYATINDAN SIYRILACAKTIR

Bir böcek, bir demet çiçeğin içinden geçerken birçok mitolojiler yaratır, serüvenler geçirir, savaşlar yapar. İnsanlığın hayatı da büyük ölçüde karınca hayatı gibi geçmiştir. Ancak Yukarı'nın düşey etkileri, çeşitli ilhamlar, vahiyler, sezgilerle insanlara verilen bil-

giler, o karıncaların kanatlanmasına, kanatlandıktan sonra uçarak biraz yükselmelerine, daha sonra kelebek hâline gelmelerine çalışmıştır.

O zaman da, aşağıdayken bizim gözümüze çok muazzam gözükene çayır otu, biraz yükseldiğimiz zaman biraz küçülüyor. Bakıyorsunuz ki, o otun üzerinden uçup çayırın öte ucuna konabiliyorsunuz. Bir çift kanatla... Gene karıncayız, ama bu sefer uçabiliyoruz. Bunu kuşta örneklediğimizde, kuş çayırı ağaçtan seyredecektir. Otlarla alâkası yoktur. Belki yüksek bitkiler onu ilgilendirebilir; üzerine konabileceği, bir tohumunu yiyebileceği bitkiler.

Çayırdaki bulunan ise, "Burada bunlar var, şunlar var..." diye iddia eder. Yukarıdaki ise, "Bu ne diyor?" diye bakar. "Ben böyle bir şey görmüyorum. Niye bağıırıyorsun, karınca kardeşim? Senin zannettiğin gibi şeyler değil onlar." Karınca, "Önümde dağ gibi bir odun yığılı." derken, kuş, "Odun yığını değil, dört santimetre boyunda çöp o." demektedir.

İşte realite farkları. Bizler böyle düşünüyoruz. İçinde bulunduğumuz şartları hemen abartıyoruz, çok büyük zorluklar içinde olduğumuzu sanıyoruz. Halbuki kendi şursal düzeyimizi biraz yükselttiğimizde, bunu hiç de düşündüğümüz gibi bir şey olmadığını görüyoruz. Meselenin başka bir görüntüde olduğunu

fark ediyoruz. İnsanların seviyeleri yükseldikçe bütün bu ayrıntılardan kurtulur.

İşte dinler de insanları mümkün olduğu kadar bazı ayrıntılardan kurtarmak için, ayrıntıları birleştirici, biraraya getirici, ortaklaşa bilgiler vermeye çalışmış, ancak hiçbir din bu işi tümüyle halletmek durumunda kalmamıştır. Daima bir yönüyle karınca hayatını, bir yönüyle de arı hayatını insanları empoze etmiştir. Bazı şeyleri daha üstün bir şuurla görmelerini tavsiye etmiş, bunu için yollar göstermiş, ama diğer yandan "Aman, karınca hayatından ayrılma. Bu da lâzım sana." demiştir.

Şimdiki insanların sıkıntısı, karınca hayatından kutulma sıkıntısıdır. Nefs de bunlardan biridir. Karınca hayatına girdiğimiz zaman, egoizme ya da nefsaniyet dediğimiz bu cazibenin etkisinde kalmak zorundayız ki karınca hayatı yaşayalım. Eğer o cazibe olmazsa biz derhal yükseliriz. Hayatı uçarak seyrederiz; oradan oraya uçarak, Toprakla ot arasındaki özellikler bir şey ifade etmez artık. Bal alacak çiçeği ararız. Halbuki karıncanın çok engellerden geçmesi gerekir. Onun adına da "ekmek parası" denir.

Ama ekmek, sadece buğday ekmeği değildir. Bilgi de ekmektir, nimettir. Bilgi elde etmek için de çok uğraşmamız gerekir.

(E. ARIKDAL
Konferans özeti)

YAŞANMIŞ RUHSAL DENEYİMLER

ANNEMİN SON ZİYARETİ

● Barbara MİNOR ●

KÜÇÜKKEN zamanımın büyük bir bölümünü annemle geçirirdim. Ufak tefek, yaklaşık 50 kg ağırlığında, kısa, koyu kıvrıkcık saçlı bir kadındı. Birbirimize çok yakındık, çünkü hem ben onun biricik kızıydım, hem de birbirimizle beraber olmaktan çok hoşlanıyorduk. Annem bana her zaman bir arkadaştan daha yakındı. Asker birisiyle evlendiğim ve eyalet dışına taşındığım zaman, annemi hiçbir zaman değiştirmeyen bir sevgiyle özleyordum.

Birçok kez annemi ziyaret etmek için fırsatlarım oluyorsa da, her zaman onun, Ogden'deki evime gelmesini istediğimden dolayı, bu gerçekleşmedi. Sonunda 1975 Noel mevsimi esnasında, onun bizi ziyaret etmesi için hazırlıklar yaptık. Annem gelecek ve evimde bir ay kalacaktı.

Annemi uçakla gelmesi için ikna etmeye çalıştım. Daha önce hiç uçmamıştı ve bu yüzden korkuyordu. Uçağa binmeyi reddetti. Ben de onu almak için, Indiana Columbus'a doğru 600 mil yol katettim. Oraya vardığımda, benden büyük olan ağabeyimi gördüm. Sağlığı, kalp hastalığı yüzünden bozuktu. Bu yüzden on üç yaşındaki kızı Kim'e birisinin bakması gerekiyordu. Kim ve ben her zaman birbirimizden hoşlanırdık. Bu meseleyi konuştuğum ve ağabeyim iyi oluncaya kadar Kim'in benimle kalmasına karar verdik.

Ertesi ay, Kim ve annemle eve dönüşümüz hari-

kaydı. Üçümüz konuşmaya çok vakit ayırdık. Annem ailemiz hakkında birçok eski hikâye anlattı. Aynı zamanda Noel hediyeleri için alışveriş yaptık. Noel günü, sevinç, mutluluk ve sevgi her tarafımızı kuşatmıştı. O ay çok çabuk geçti ve üvey babamın Kansas'a gelerek, Indiana'ya annemi geri götürme zamanı gelip çattı.

Onun gittiği günü hatırlıyorum. O gün, ocak ayı için ılık bir gündü. Güneş pırıl pırıl ve gök masmaviydi. Evin önünde durduk ve ikimiz de hareket etme vaktini mümkün olduğu kadar çok geciktirmeye çalışarak, oldukça uzun bir zamanı konuşarak geçirdik. Defalarca öpüşüp kucaklaştık, ikimizin gözleri göz yaşlarıyla dolmuştu. O, arabaya yürürken, tekrar baharda görüşünceye kadar kendisini çok özleyeceğimi biliyordum.

Ocak ve şubat geçti ve martta tekrar buluşma günü geldi çattı. Benim için cuma gecesi bingo gecesiydi. Kocam Tony ve Kim televizyon seyretmek için evde kalmaya karar verdiler. Ben de benimle gelmesi için kapı komşum June'u davet ettim. Kocası evde değildi. Böylece beraber Amerikan Lejyonu'nda bingo oynamaya gittik. Oraya gitmek için tüm yapacağımız, açık bir alanı yürüyüp çevre yoluna ilerleyerek, yolun karşısındaki binaya geçmektir.

June ve ben akşam saat 6.00 civarında evden ayrıldık. Orada harika bir zaman geçirdik. İkimiz de hiçbir şey kazanmamıza rağmen şansımızı denemek çok hoşumuza git-

mişti.

Amerikan Lejyonu'ndan ayrıldık ve o akşamın olayları hakkında konuşmaya başladık. Uzun bir süre, sohbet ederek yolu geçtik ve açık alan üzerinden devam ettik. Yarı yolda, evimin önündeki alana gözlerimi diktim. Oradaki ışık oldukça azdı, fakat kaldırımda duran birini fark ettim. June'un dikkatini o yöne çektim. June saatin 9.30 olduğunu söyleyerek, onun kocası olup olmadığını sordu. Ben de Kim veya Tony'nin biraz hava almak için dışarıya çıkmış olabileceğini düşündüm. Fakat biz imaja yaklaştıkça o kayboluyordu...

Evimin önüne ulaştığımızda, ikimiz de June'un kocasının evde olmadığını fark ettik. İyi geceler dileyerek birbirimizden ayrıldık. O, evine doğru yöneldi, ben de eve girdim. Evin içinde dolaşırken üzerimde garip bir duyu vardı. Çok anı olmasından dolayı bunu tarif etmek şimdi çok zor. Karnımda bir ağrı vardı.

Sonraki yarım saatimi Kim ve Tony ile konuşarak geçirdim. İkisine de dışarı çıkıp çıkmadıklarını sordum. Cevapları hayırdı... Hâlâ o garip duyu devam ederken, Tony'ye yatmayı önerdim.

Yatakta, Tony ve ben sessizce yatıyorduk, fakat uykum kaçmıştı. Aniden telefon çaldı. Saate baktım, 10.30'du. Tony telefona cevap verdi. Fazla bir şey söylemedi. Sadece konuşamı dinliyordu. Telefonu açanın söylediklerini Tony'nin bana iletmesinden evvel, ne olduğunu biliyordum. Annem, 10.30 Indiana,

Devami S. 32'de

Dernek Etkinliklerimizde Yeni Bir Boyut

Derneğimiz, geçtiğimiz ayın ortalarında (*) "KANAL-6" tarafından düzenlenen "UFOLAR" konulu panele bir üyesiyle katılmıştır.

Konuya değişik açılardan bakan panelistler genellikle UFOLAR olgusuna olumlu ve ılımlı açıdan yaklaşırken, günümüz resmî bilimin temsilcisi olarak oturumda bulunan astronom panelist, mensubu bulunduğu pozitif (?) bilim camiasının UFOLAR'a bakış açısını ortaya koyduğu zaman, sözleri izleyiciler tarafından yer yer kesilmiş ve genel olarak tepkiyle karşılanmış, bilimin (Kandilli Rasathanesi yetkililerinin) konuya yaklaşımının yetersiz ve doyurucu olmaktan, güvenilir olmaktan çok uzak olduğu değişik izleyiciler tarafından ifade edilmiştir.

Çoğunluğu gençlerden oluşan izleyiciler gerek sorularında, gerekse kendi yorumlarında; günümüz resmî bilimin oldukça katı kalıplar içerisinde olduğunu, serbest hareket edemez durumda bulunduğunu, bu ne-

denle konunun zaman zaman sansasyonlarla okuyucu kazanmak isteyen gazetelerin ve dergilerin sütunlarında saptırıldığını, gerçeği öğrenmenin ve bilgilenmenin en doğal hakları olduğunu, fakat bu konuda yetkili kaynak ve otorite olarak görmek istedikleri astronomların tatminkâr bilgiler vermemekten, kendilerini aydınlatmaktan çok, eskimiş ve klâsik yöntemlerle konuyu hâlâ örtbas etmeye çalıştıklarını teessürle ifade etmekten kendilerini alamamışlardır.

Panelistlere yöneltilen soruların ve alternatif yorumların (yüzde olarak) büyük çoğunluğunun astronom panelisti hedeflemiş olması dikkatlerden kaçacak gibi değildi.

Söz konusu TV programına Derneğimizi temsilen katılan özetle; konunun asıl önemini UFOLAR ya da UFOLAR'la ilgili gözlemlerden çok, bu olgunun ardındaki EVRENDE ZEKİ HAYAT gerçeğinden kaynaklandığını, esasen değişik şü-

ur düzeylerinde bulunan varlıkların evrenlerde yaygın olarak bulunduğunu, tüm evrenlerin canlı olmasından dolayı Dünya gezegeninin de canlı olduğunu, maddesel mekânların, ruh varlıkları için özlerindeki bilgilerin uygulama alanları olduğunu ve kısacası evrende tek başımıza bulunmadığımızı ifade etmiştir.

Tamamlanma aşamasına gelmiş bu türden başka bir gelişme de, bir TV programı yapımcısı firma tarafından hazırlanan ve UFOLAR da dahil, paranormal olayların belgesel çekimlerinin ve gerekli görüşmelerin Derneğimizde yapılmış olmasıdır.

Kuşkusuz, bu ve benzeri programlar ve bu tür konularla ilgili tüm araştırmalar için en güvenilir kaynak METAPSİŞİK TETKİKLER ve İLMÎ ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ olmaya devam etmektedir.

Vicdan özgürlüğü gereği, bilgilenmek ve doğru bildiğini anlatmak herkesin hakkıdır...

(*) Söz konusu programın çekimi 12 Eylül 1992 Cumartesi günü yapılmış, ekranda ise 7 Ekim 1992 Çarşamba günü izlenmiştir.

Ölüme Yakın Deneyimler

Selman Gerçeksever

(Geçen Sayıdan Devam)

BÜYÜKLERDE ÖLÜME YAKIN DENEYİMLER:

Yetişkin insanlarla ilgili ÖYD konusunda en önemli çalışmalardan birini Dr. Raymond Moody yapmıştır. Önsözü E.K. Ross tarafından yazılmış olan kitabında (Life After Life) Dr. Moody, ÖYD'le ilgili raporlarda belirtilen "ortak devreler"i şu şekilde sıralamıştır:

• Açıklama Olanaaksızlığı:

Süjeler, deneyimlerinin hiç değilse bazı kısımlarını aktarmakta sözcük ve ifade sıkıntısı çekmişlerdir. Bunun güzel bir örneğini araştırmacının kendi eserinden birlikte okuyalım:

Çoğu kimse, "Anlatmaya çalıştığım şeyi ifade edecek söz yok." dediler. Veya, "Bunu tanımlamak için herhangi bir sıfat ya da söz yoktur." diye yakındılar. Bir kadın bunu bana kısaca şöyle anlattı:

"Bunu size anlatmaya çalışırken ciddi bir problemle karşı karşıyayım. Çünkü benim bildiğim bütün kelimeler üç boyutlu. Olay sırasında, 'Geometri derslerinde bana daima sadece üç boyut olduğumu söylediler.'"

• Habert Duymak:

Süjelerin çoğu, doktorların ya da izleyicilerin (refakatçilerin) kendileri için "öldü" dediklerini duymuşlardır. Örnek:

Hastanede yatıyordum ama, derdim ne olduğumu bilmiyorlardı. Onun için doktorum James beni aşağıya röntgenciyeye yolladı. Ne olduğunun anlaşılması için karaciğer röntgenimin ve kesitlerinin

alınmasını istiyordu. Önce bana verecekleri ilacı kolumda denediler. Çünkü ilaçların çoğuna karşı alerjim vardı. Fakat bu ilaca herhangi bir tepki göstermediğim için onu bana verdiler. Ama kalbim birdenbire durdu. Benimle uğraşan röntgen mütehasssısının telefona giderek ahizeyi kaldırdığını işittim. Onun "Dr. James," dediğini duydum. "Hastanız Mrs. Martin'i öldürdüm." Bunu açık açık işittim. Ölmediğimi biliyordum. Hareket ederek bunu onlara anlatmaya çalıştım. Ama bunu başaramadım. Beni tekrar canlandırmaya çalıştıkları sırada bana bu ilâçtan ne kadar verilmesi gerektiğini konuştuklarını duydum. İğnenin batıldığını hissetmedim.

• Huzur ve Sükûn:

Ölüme yakın deneyimleri sırasında, insanların hemen hemen hepsi, büyük (hatta tanımlanamaz) bir huzur ve sükûn içinde bulunmuş olduklarını ifade etmişlerdir.

Yaralandığım sırada bir an acı duydum. Ama sonra bütün ıstırabım yok oldu. Bana karanlık bir yerde yüzüyordum gibi geldi. O gün hava müthiş soğuktu ama, o karanlık yerde bütün hissettiğim sıcaklık ve büyük bir rahatlıktı. O zamana kadar böyle bir şey hiç hissetmemiştim... "Herhalde öldüm." diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bir kalp krizinden sonra diriltilen bir kadının şunları anlatıyor:

"Harikulâde şeyler hissetmeye başladım. Huzur, rahatlık ve sükûndan başka hiçbir şey duymuyordum... Bütün dertlerimden kurtulduğumu anlıyordum. 'Ah, her şey ne kadar sakin ve huzurlu!' diye düşündüm. İstırabım da yok..."

Başka bir adam şunları hatırlıyor:

Yalnızdım ve huzur içindeydim. Şahane, olağanüstü bir duyguydu... Pek güzeldi... Kafam öyle huzur içindeydi ki.

• Gürültü:

Bunlar, deneyimlerinin genellikle başlangıcında süjelerin duydukları acayip seslerdir. Örneğin, vızıltı, çınlama, vınlama, zil sesi, hışırtı, uğultu vs. Buna bir örnek:

Diğer vakalarda bu sesler daha hoş, müziğe benzer bir hâl alıyorklar anlaşılabilir. Örneğin, hastaneye eriştiği sırada ölmüş olduğunu belirten bir adam, ölüm deneyi sırasında neler duyduğunu şu şekilde anlatıyor:

"Uzaklarda, sanki rüzgârın salladığı çingiraklar çalınıyordu. Bu, Japonların rüzgâr çanlarına benziyordu... Arada sırada sadece bu sesi duyabiliyordum..."

Kan pıhtılaşması dolayısıyla iç kanamadan ölümün eşğine gelen genç bir kadın kendinden geçtiği sırada duyduğu sesi anlatıyor. "Müziğe benzer bir şey duydum... Haşmetli gerçekten çok güzel bir müziği bu..."

• Karanlık Tünel:

Hemen hemen süjelerin hepsi bu deneyimlerinde karanlık, uzun ve öteki ucu ışıklı bir tünelden geçmişlerdir.

Bu olay ben küçük bir çocukken başımdan geçti. Dokuz yaşındaydım o sırada. Yani bu olay yirmi yedi yıl önce oldu ama, bu o kadar acayip bir şeydi ki, hiçbir zaman unutmadım. Bir akşam üzeri çok hastalandım. Beni çabucak en yakındaki hastaneye götürdüler. Oraya geldikimiz zaman beni uyutmaları gerektiğine karar verdiler. Bunun nedenini bilmiyorum çünkü çok küçüktüm. O günlerde eter kullanılırdı. Bu işi yüzüme bir bez kapayarak yaptılar. Bu işi yaptıkları zaman kalbim durmuş. Bunu bana sonradan söylediler. Tabii o sırada böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama, o arada başımdan garip bir olay geçti. İlkini bunu o sırada hissettiğim şekilde anlatacağım... Bir vınlama duydum... Vıun...Vıun... Vıun... Çok ritmikti bu. Sonra... Bunu pek acayip bulacaksınız, uzun, karanlık bir yerde ilerlemeye başladım. Kanalizasyon borusuna benziyordu bu yer. Orayı size tarif edemeyeceğim. İlerliyor ve o gürültüye, vınlamaya sanki tempo tutuyordum.

• Bedenin Dışında:

Kendilerinin tamamen bedeninin dışında

bulduklarını, genellikle tavan yüksekliğinden; ölmüş vücutlarını ve etraftaki öteki insanların izlediklerini rapor etmişlerdir.

Bir yıl önce, kalp hastalığım olduğu için hastaneye yatırıldım. Ertesi sabah hastanedeki karyolada yatarken göğsüme müthiş bir sancı girdi. Hemşireleri çağırmak için yatağın yanındaki düğmeye bastım. Onlar içeri girerek, benimle uğraşmaya başladılar. Sırt üstü çok rahatsızdım, onun için yan döndüm. Aynı anda kalbim durdu ve nefesim kesildi. Hemşirelerin, "Pembe kot, pembe kot!" diye bağıştıklarını duydum. Onlar bu sözleri söylerken bedenimden çıktığı mu ve karyolanın yanındaki parmaklıkla yatağın arasından aşağıya kaydığımı hissettim. Aslında bana parmaklıktan geçerek yere inmişim gibi geldi. Sonra ağır ağır yükselmeye başladım. Yukarı çıkarken başka hemşirelerin de koşarak odaya girdiklerini gördüm. Süriyle hemşire vardı. Doktorum o sırada hastanede ki koşu şerhine doluyordu. Onu da çağırdılar. Doktorun da içeri girdiğini gördüm. "Acaba orada ne yapıyor?" diye düşündüm. Yükselerek, tavanadaki lambanın yanından geçtim. Bunu yandan ve gayet belirli bir şekilde gördüm. Sonra durdum. Tavanın hemen aşağısında havadaydım, aşağıya bakıyordum. Sanki birinin tavana doğru uçtuğu bir kâğıt parçasıydım.

Oradan, beni canlandırmaya çalışmalarını seyrettim! Vücutum yatağa serilmiş yatıyordu. Onu iyice görüyordum. Hepsi de onun etrafını sarmışlardı. Hemşirelerden birinin, "Tanrım!" dediğini duydum. "Öldü o!" Bir diğeri "ağızdan ağıza dirlitme" usulünü uygulamak için eğildi. O, bunu yaparken hemşirenin başının arkasına baktığını hatırlıyorum. Saçlarının nasıl durduğunu hiçbir zaman unutmuyacağım. Kısaca kesilmişti bu saçlar. Tam o sırada, o makineyi içeri soktuklarını gördüm. Kordontarın uçlarını göğsüme dayayarak elektrik verdiler. Bunu yaptıkları zaman bütün vücudumun yataktan sıradığını gördüm. Vücutumdaki bütün kemiklerin çatırdayıp takırdadıklarını işittim. Pek korkunç bir şeydi bu!

Onların, aşağıda göğsüme vurduklarını, kollarımı bacaklarımı oduklarını görünce, "Neden bu kadar zahmete katlanıyorlar?" diye düşündüm. "Ben artık çok iyiyim."

• Başka Varlıklarla Karşılaşma:

Bunlar, kendisine yardımcı olmaya çalışan tanıdık ya da yabancı kimselerdir.

Bu olay çocuğumu dünyaya getirirken başımdan geçti. Çok zor bir do-

ğum oldu bu. Bir hayli kan kaybettim. Doktor benden umudunu kesti ve akrabalarımın ölmeğe olduğunu söyledi. Fakat bütün bu sürede her şeyin farkındaydım ve doktor bu sözleri söylerken iyice kendime geldiğimi hissettim. Aynı anda, odada birsürü insan olduğunu fark ettim. Büyük bir kalabalık hâlinde odanın tavanında uçuyorlardı. Hepsi de geçmişte tanıştığım ve artık ölmüş olan kimselerdi. Büyükkannemi ve okuldayken arkadaşlık ettiğim bir kız tanıdım. Ayrıca, birçok akrabamı ve arkadaşımı gördüm. Galiba sadece yüzlerini görüyor ve varlıklarını hissediyordum. Hepsi de memnun gözüküyorlardı. Bu pek mutlu bir andı. Onların beni korumaya veya bana yol göstermeye geldiklerini sezdim. Sanki yuvama dönüyordum ve hepsi de beni karşılamak veya bana "Hoşgeldin" demek için oraya toplanmışlardı. Bütün o sürede her şey hafif ve güzeldi. Güzел ve şahane bir andı bu.

• Işıktan Varlık:

Bu genellikle başlangıçta çok güçlü bir ışık kaynağıdır. Parlaklığı büyüyerek artar. Genellikle tüm süjeler net olarak bir insan figürü görmemişlerse de, bunun bir varlık olduğunu ifade etmekten kendilerini alamamışlardır.

Doktorların öldüğümü söylediklerini duydum. O zaman karanlık bir yerde yuvarlanmaya, daha doğrusu uçmaya başladım. Burası kapalı bir yer gibiydi. Bunu anlatmak için yeterli kelime yok aslında. Her şey, her taraf kapkaraydı. Yalnız benden çok uzaklarda bir ışık olduğunu görüyordum. Bu pek, pek parlak bir ışıktı. Ama önce çok büyük değildi. Ben buna yaklaşıırken ışık da gitgide büyüydü.

Ben uçtaki o ışığa doğru gitmeye çalışıyordum. Çünkü onun peygamber olduğunu anlamıştım. Oraya erişmek için çabalıyordum. Bu korkutucu bir olay da değildi. Aslında hoş bir şey sayılırdı bu. Kendi kendime "Öleceksem, o zaman öbür uçta beni kimin beklediğini biliyorum." diyordum. "O ışıktaki biri beni bekliyor."

• Gözden Geçirme:

Hayatının film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmesi, ÖYD'le ilgili raporlarda belirtilen başka bir ortak devre ya da faktör olarak literatüre geçmiştir. Bunun bir örneğini, gene Dr. Moody'nin eseri olan "Ölümden Sonra Hayat" tan aktarıyoruz:

Vietnam'da hizmet görürken yaralandım ve daha sonra bu yüzden "öldüm". Ama bütün bu sürede neler olduğunu iyice biliyordum. Bana makineyi tüfekle altı

defa atış edilmişti. Ama buna üzülmedim bile. Hatta rahatladım. Yaralandığım zaman gerçekten bir rahatlık duydum. Gayet sakinim ve korkutucu bir olay da değildi bu.

Yaralandığım anda hayatım gözlerimin önünde bir film şeridi gibiydi. Bebeklik çağına dönebilecektim. Resimler bütün hayatımı izliyordu.

Her şeyi hatırlayabiliyordum. Her şey o kadar canlıydı ki. Gözlerimin önünde gayet belirliydi. Hatırlayabildiğim en eski günlerimden başlayarak şimdiye kadar geliyordu. Ve bütün bunlar kısa bir süre içinde oldu. Bu hiç de kötü bir şey değildi. Hayatımı pişmanlık duymadan gözden geçirdim. Kendim hakkımda aşağılatıcı duygulara da kapılmadım.

Bu durumu, en iyisi bir dizi resme benzetebilirim; örneğin, slaytlara. Sanki biri karşıma geçmiş hızla slaytları koyup kaldırıyordu.

• Sınır:

Genellikle "duvar" ya da "çit" şeklinde yorumlanan, dünya ile öte âlem arasındaki vibrasyonel sınır noktasıdır. Süje, bu konudaki deneyimini şöyle anlatıyordu:

Kalbim durduğu için "öldüm". Aynı anda kendimi birdenbire geniş, inişli yokuşlu bir kırdan buldum. Çok güzeldi burası ve her şey yemyeşildi. Yeryüzündeki hiçbir renge benzemiyordu bu. Bütün etrafımda ışık vardı. Güzел, insanı yücelten bir ışık. Kırdan ileriye doğru baktım ve bir çit gördüm. Bu çite doğru ilerlemeye başladım. Çitin öbür tarafında bir adam vardı. Sanki beni karşılamaya geliyormuş gibi, o da çite doğru yürüyordu. Ona erişmeyi istiyordum ama, geri çekildiğimi hissettim. Buna karşı konamazdı. Aynı anda adamın da dönüp, aksi yöne doğru gittiğini ve çitten uzaklaştığını gördüm.

• Geri Dönüş:

Şuur hâlinin bedene dönüşü bu şekilde ifade edilmiştir. Bu, bir bakıma tekrar dünya yaşamına dönüşür. Örnek:

Orada kalmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ama bunu yaparken ailemi, üç çocuğumla kocamı hatırladım. Şimdi anlatması en güç olan kısım bu: O ışığın karşısında o şahane hissi duyduğum zaman, geri dönmeyi gerçekten istemedim. Ama, ben sorumluluklarımı çok ciddi bir şekilde yüklenirim. Ve aileme karşı bir görevim olduğunu da biliyordum. Bu yüzden geri dönmeye çalışmaya karar verdim.

Başka bir deneyim sahibi şunları söylemiştir:

Devamı S. 32'de

ÖLDÜĞÜNÜ HABER VERDİ

Firuzan Hüsrev TÖKİN

Bizde öte âleme ilişkin olaylar hakkında daima başka ülkelerden örnek veriliyor. Parapsikoloji ile uğraşanlarımız kendi görüşlerini basına bildirmeye eğilim göstermiyorlar. Tasavvuf alanında olanların deneyleri ise hiç duyulmuyor ya da duyurulmuyor. Görüşler, deneyler gizlide sır olarak kalmaktadır. Bunun bir bakıma anlamı vardır: Kural olarak, gizli olanın, sırların açıklanmaması gerekir. Bilgelik düzeyine ulaşmamış kişiler, gizli anlamları kavramak kudretinde değildirler. Ancak, gizlenecek olan yola girme kuralları, bunlara ilişkin varidat ya da keşiflerdir. Aşağı düzeyde olan ruhsal görüşlerin açıklanmasında hiçbir sakınca yoktur. Çünkü, gerçek keşif, bütün parapsişik olayların, bütün ruhsal görüşlerin ötesindedir; onlardan üstündür. Keşif, tanrısal gerçeklerin sezilmesidir. Mevlâna'nın dediği gibi: "Keşifler hakkında söylenecek her söz, mânâlar denizine perdedir."

Yurdumuz yüzyıllar boyu büyük maneviyat adamları, büyük ârifler yetiştirmiştir. Bunlar susmuşlar ve görünen dünyadan gizli kalmışlardır. Veysi Dede bunlardan biridir.

Burada Veysi Dede'nin öldüğü haberini nasıl verdiğini ve bu olayı anlatmaya çalışacağım:

Bir gece, saat 12'de yatmıştım. Ne kadar zaman uyuduğumu bilmiyordum. Birden bir dürtmeyle uyandım. Biraz sonra karyolanın tahtasına birbiri ardısıra üç kez vuruldu. Vuruşlar düzgündü. Vuruşların sesi sanki tahtanın kendisinden geliyordu. Spiritizma masasındaki rapslar (darbeler) gibiydi. Doğrularak oturdum. İçimde bir bekleyiş, garip bir sükûnet vardı. Ne kadar beklediğimi hatırlamıyorum. Gözlerim karyolanın ayak ucundan odanın loş boşluğuna mihlanmıştı. Ay'ın mı, yoksa sokaktaki elektrik lâmbasının mı ışığı neydi, iyice farkemediğim çok hafif bir ışık perdelerin arasından odaya yayılmış, eşyayı çok az seçebileceğim kadar aydınlanmıştı. Karyolanın ucunda yavaş yavaş şekilsiz bir karaltı belirdi. Karaltının ortası hafifçe ışıklandı. Sonra geniş bir alın, yüzü çene doğru daralan bir

baş göründü. Yavaş yavaş başın çizgileri de açıkça belirmeye başladı. Bu çizgiler ışıktandı. Işık da çok tuhaftı: Hem parlak, hem mat. Kendi içine kapalı bir ışık. En küçük bir alev, bir ateş böceği bile çevresini az çok aydınlatır. Oysa bu ışıklanma sınırlıydı. Kendi içinde kendini aydınlatıyordu. Oysa bu ışıklanma sınırlıydı. Kendi içinde kendini aydınlatıyordu. Görünen baş, ilk önce şeffaftı; gümüş renginde bir şeffaflıktaydı. Başın arkasına düşen eşyayı seçebiliyordum. Camdan dışarıdaki eşyanın görünmesi gibiydi. Biraz sonra şekil yoğunlaştı, parlaklığı kaldı. Fakat şeffaflığı azaldı. Gözlerimi kapattım, hayali yine aynı şekilde görüyordum. Kapalı ya da açık gözle bakmak arasında fark yoktu. Demek, hem içimde, hem dışımda görüyordum. Karşımdaki hayalî bakışları hüzünlüydü. Fakat, bana karşı sevgi ile doluydu. Bir müddet birbirimize baktık. Ben o anda ne vardım, ne de yoktum. Başka bir plândan bir temaşaya girmiş olduğumu anlıyordum.

Bu gördüğüm, Veysi Dede idi. Onun Sivas'ta olduğunu o anda düşünecek durumda değildim. Ben, fiilen Veysi

Dede ile yüz yüzeydim.

Bir an geldi ki, Veysi Dede'nin dudakları kıvıldı. Bıyıklarıyla gölgelenmiş dudaklarından bir iki sözcük döküldü. Sözcükleri kulaklarımla işitmedim. Bunlar sanki içimde söylendi. bunları iç kulağım duydu. Buna işittim de diyemem. Bunu anlatmak çok zor. Veysi Dede bana sessiz ve sözsüz hitabetmişti. İçimde şöyle denildiğini anladım:

- "Evlâdim, can'ı can denizine bırakıyorum. Emaneti kuru!"

Sözlerin bitmesiyle, ışıklı yüz, bir lâmbanın kısılması gibi yavaş yavaş soldu. Hayalin fonunu oluşturan karaltı, yüz alanını örterek perdeledi.

Olayın, tümüyle parnormal bir plânda cereyan etmişti. Veysi Dede, artık can denizinde canan'a ulaşmış, kendi aslına dönmüştü. Bundan emindim. Bu olay başka türlü anlatılamazdı.

Saate baktım, gece üç'tü. Odada Veysi Dede'nin

bir hatırası kalmıştı: Bahçeden yeni koparılmış bir gülün taze kokusu. Veysi Dede, gülü çok severdi. Gül olmadığı hâlde odası daima gül kokardı.

Sabahleyin odama girerler: "Bu güzel gül kokusu da nereden çıktı?" diye sordular. Demek, kokuyu yalnız ben almamıştım.

İki gün sonra Sivas'dan, onu hiçbir zaman bırakmamış, bütün ömrünü ona bağlamış olan sadık müridi Mehmet Efendi'den aldığım bir mektupta, Veysi Dede'nin perşembeyi cumaya bağlayan gece saat üç'te seccadesinin üzerinde derin bir istiğrak hâlindeyken ruhunu teslim ettiğini bildiriyordu. Odasına çekilmeden önce, beni sormuş: "Artık onu göremeyeceğim." demiş. Cenazesini her hangi bir fani gibi sade bir merasimle kaldırmışlar. Hayattayken hiç değer vermediği bedenini kabristanın bir köşesinde toprağa vermişler. Belki şimdi

kabrinin yeri atalarının kabri gibi silinmiştir. Üzerinde otlar bitmiş bir tümsek durumuna gelmiştir.

Veysi Dede, Sivaslıydı. Seksen beş yaşında hayata gözlerini kapattı. Yirmi beş yaşında kendisine gelen bir manevî hâl üzerine İran'a, Afganistan'a ve Hindistan'a gitmiş, oralarda çeşitli büyük mutasavvıfların yanında bulunmuştur.

Uzun yıllar sonra Türkiye'ye dönerek memleket içinde dolaşmış, son yılın İstanbul'da bir köşeye çekilerek geçirmiştir. Vefatından bir ay önce doğduğu Sivas'a gitmişti.

Böylece, bir ruhun mekân âlemindeki serüveni sona ermişti. Acaba Veysi Dede, bedenini teslim aldığı yerde mi geri vermek için Sivas'a gitmişti? Ama, aslında mekân ne, beden ne? Hep bir işaret. Belirsiz âlem için İstanbul, Sivas farkı olur mu?

YAŞANMIŞ RUHSAL DENEYİMLER Baştarafı S. 26'da

9.30 Kansas zamanıyla öte âleme geçmişti. O gece, zaman zaman olayı düşündüm. Kendi kendime defalarca sordum.

Her ne kadar gördüğüm imajın annem olup olmadığına dair içimde bir şüphe kalsa bile, onun annem olduğunu biliyo-

rum. Annemin öldüğü anda, son kez beni ziyaret ettiğine her zaman inanacağım.

ÖLÜME YAKIN DENEYİMLER Baştarafı S. 30'da

Fiziki benliğimden çıkmıştım. Bir karar vermem gerektiğini anladım. Vücudumdan çok uzun bir süre ayrı kalamayacağımı biliyordum. Onun için, başkaları için anlaşılması zor bir şey olmasına rağmen benim için çok açıktı bu; ilerlemek veya vücuduma geri dönmek konusunda karar vermem gerektiğini biliyordum.

Diğer taraf şahaneydi, öyle ki orada kal-

mayı da istedim. Ama dünyada yapmam gereken iyi bir şey olduğunu bilmek de bir bakıma şahaneydi. Onun için; "Evet, geri dönüp yaşamam gerekiyor." diye düşünüyordum. Ve tekrar fiziki bedenime girdim. Sanki kanamayı kendim durdurmuşum gibi geliyor. Her ne hâl ise, ondan sonra iyileşmeye başladım.

(Devam Edecek)

DUYURU

MTİA Derneğimiz, bu yıl da 7-15 Kasım tarihleri arasındaki **TÜYAP Kitap Fuarına** katılmaktadır. Sayın okuyucularımızı **Ruh ve Madde Yayınları standına** davet ederiz. Yayınlarımızı %20 indirimli alabileceğiniz gibi, söyleşi köşemizde de sorularınıza yanıt alabileceksiniz.

Adres: TÜYAP İstanbul Sergi Sarayı Tepebaşı-İSTANBUL
Stand No: B 26-27 Saat: 11.00-19.00

Farklı Dinlerin Amacı ve Hedefi

Yazan: Ayhan TOLAYBENK

DÜNYA insanlığının eğitimini 20. yy.'a kadar büyük ölçüde şekillendirmiş olan kurumların başında dinler gelir. Her biri kendi uzanabildiği alan içinde insanların birbirleriyle yaşamalarını uyumlu bir şekilde düzenlemeyi amaçlar. Aynı zamanda geniş kapsamlı ilkeleri de örnekler ve semboller hâlinde vermeye çalışır.

Hepsi görüntüde kurallar ve şartlar bütünü olmasına, eylem ve davranışları sınırlayıcı yaptırımlar taşıyor gibi gözükmesine rağmen, bu nitelikler bir dönem insanlığını günümüze kadar yetiştirmiştir. Kuşkusuz, eğitim kanallarından sadece biri hâlinde. Çünkü insanı yetiştirmek için dinlerin yanında, doğal ve sosyal olaylar, toplumsal ilişkiler, ahlâkî kurallar da kullanılmıştır.

Yeryüzünde din kanalından eğitimini sürdürme ihtiyacı içinde bulunan milyonlarca insan yaşamaktadır. 21. yy.'ın zaman ve mekânına yakışan açık bir farkındalıkla düşündüğümüzde dinlere gereksiz kurumlar gibi bakılabilir. Ancak şeriata bağlanma ihtiyacı duymayan bir tek insan bile kalmayınca kadar dinler yaşamlarını sürdürecektir. Önemli olan varlığın bu yöndeki bir bilgi alma gereksiniminin giderilmesidir. Çünkü tezahür âlemi varlıkların isteği yönünde şekillenir.

DİNLER TOPLUMSAL VİCDANDIR

Dinler insanların toplu vicdanı olmak gibi bir görev de yürütmüşlerdir. İnsanlar, yine çok sayıda insanla birlikte aynı tarzda bir eğitim sisteminden geçirilmiştir. Her din, günümüz gerçekleriyle karşılaştırıldığında, kendisine özgü emirleriyle ve kurallarıyla ayrılıklara ve bölünmelere sebep oluyor gibi görünse de, o zamanlar için büyük bir birlik ortamı oluşturmuşlardır. İnanç ve gelenek yönünden birbirlerinden çok farklı kavimleri ve toplulukları, o dönemlerde dinlerden başka hiçbir kurum toplamayı becerememiştir.

Çağımızda milyonlarca insanın kendi vicdanlarında duyduğu birlik ve dostluk hâli, o günlerde ancak bu dinler kullanılarak sağlanmaya çalışılmıştır. 21 yy.'a girerken kendi içlerinde şekilsel bir bütünlük ve aynılık gösteren dinsel topluluklar, o çağlarda en büyük siyasal ve toplumsal birliklerin oluşmasına sebep oluyordu, ki bu da az bir iş değildi.

Nitekim dinlerde bireyin vicdanı olmaz, bireyin şartı olmaz; o kişi tâbi olduğu dinin şartlarını yerine getirmek zorundadır. Hama ma giren terler örneği, bir dine mensup kişi, o dinin gereklerini yerine getirmediği sürece dini dejenere etmiş sayılmaktadır ve "küfre" girilmektedir. Bu durum o kişinin "günahkâr" olduğunu belirtmez. O kişi toplumsal yaşamını belirli şartlandırmalara bağlı olarak değil, kendi zaman ve mekânının gerçekliklerine

uyumlu olarak, kendi birikimleriyle belirlemiş olduğu kurallara göre, doğallığıyla birlikte sürdürmek istemektedir.

Ancak dinler için önemli olan, kişileri kurallar bütününe bağlayıp, toplulukla birlikte hareket etme ve yaşama duygusunu tattırmaktır. Dinler insanların özgür iradelerini arka plânda tutup, toplumsal iradeyi ön plâna çıkarmayı üstlenerek, bir bakıma belli sınırlarda da olsa bir organizasyonu, bir bütünlüğü hissettirmeye çalışmışlardır. Ama ne zamana kadar?

BİREYLER SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜNE SAHIPTİR

Bireyler kendi kendilerini kanıtlamaya, bağımsız olarak da bir şeyler başarabileceğini göstermek isteyinceye, kendi realitelerini toplumsal realitelerin üstünde tutmaktan hoşlanıncaya kadar. İşte o zaman birey ile o din, daha doğrusu o dinin yönlendirmekte olduğu toplum arasında bir çelişki başlar.

Burada her iki tarafta eksiklik yoktur. Varlık serbest iradesine ve seçme özgürlüğüne göre din başlığı altında tezahür eden plân realitesinden bağımsız olarak yaşamaya çalışırken, din de kendi üstlenmiş olduğu görevini tam olarak yerine getirmeye çalışacaktır. Eğer bir din, bir kişinin bazı ihtiyaçlarını karşılayıp bazılarını ise karşılayamıyorsa o din, bağlayıcı ve sınırlayıcı olmaya, zaman ve mekânın gerisinde kalmaya, varlıkların gelişimine engel olmaya başlamış demektir. Bu da onun yozlaşmaya başladığını gösterir.

Dinler insanları hâlâ kategorize etmeye çalışıyorsa, ceza ve mükâfat gibi güdülemlerle onları sürmeye çalışıyorsa, kendisini hayat ile ölüm denen olgular için uyulması gereken tek yol olarak benimsetmeye uğraşıyorsa, farklı duygu ve düşüncelere, ihtiyaçlara sahip insanlara aynı elbiseyi giydirmeye çalışıyorsa, doğallığı değil de cennet-cehennem gibi ticaret yapan bir zihniyeti empoze etmeye çalışıyorsa, o dinin 21. yy.'a girmeye çalışan bir insanlık için yapacağı bir şey kalmamış demektir.

DİNLERİ EVRENSEL OLARAK NİTELEYEMEYİZ

Hiçbir dinde, varlıkların iç yapılarındaki evrenselliği ve genişliği içine alacak bir kapasite yoktur. Her dinde gözle görülür bir biçimde yöresellik vardır. Nitekim her kutsal kitapta da sadece o yöre halkının toplumsal ve ekonomik şartlarını açıklayıcı ayetler bulunmaktadır. O insanların geleneklerine de uyulmaya çalışılmıştır.

Bu tür ayetleri hiç kimse evrensel, her zaman ve mekânı uyarlanabilen ayetler olarak nitelendiremez. Evlenme, hukuk ve ticarî kuralları, âdet ve alışkanlıkları, değil evrensel, dünyanın başka bölgelerinde yaşayan insanlara bile adapte edemezsiniz. Her zaman ve mekânın bilgisi farklı olduğu için dinlerin de aktarmak istediği bilgiler kendi zaman ve mekânına uyarlanmıştır. Her bilgi, kendi çıkış şartlarına göre değerlendirilmelidir. Bu yüzden onları ne 21. yy. insanına zorla giydirmeye ne de evrensel diye nitelermeye hakkımız yoktur.

Ayrıca 1400 yıl öncesi insanına uygun olduğu için ortaya konulan emirleri ve yaptırımları, 21. yy.'daki yerimizden taş tutmaya ve eleştirmeye de hakkımız yoktur. Dinlerin evrensel olmadığı ne kadar gerçekse, ayet ve şartlarını kıyasıya eleştirmenin haksızlık oluşu da o kadar gerçektir. Oradaki zaman ve mekân kesişmesinin ortaya çıkardığı koşullar ve ihtiyaçlar hakkında bilgisi olmayan insanlar, 21. yy. gerçeklerini baz alarak eleştiri yapmamalıdır. Eğer bu eleştirilerin haklı tarafı olsaydı, yaptığımız her davranışın on saniye sonrasında çevremize hesap vermemiz gerekirdi. Her yapılan davranış belli bir ihtiyacı yansıtır. O ihtiyaç ise varlıkların tecrübe ihtiyacıdır ve bunu da evrende hiçbir sistem ya da kişi eleştiremez.

Nitekim insanlar arasında belli bir birlik havası yaratılması için fizik dünyaya uygun olarak o dönemde bazı tavizler verilmesi, öncelikle insanların duygusallığının tatmin edilmesi kaçınılmaz bir strateji olmalıydı. Fizik dünyanın gerçeklerine uygun olmayan sis-

DİNLER EĞİTİM KANALLARINDAN BİRİSİDİR

temlerin ne kadar geçerli ve uygulanabilir olduğunu tartışmak bile gereksizdir. Her din kendisini, öncelikle kendisini, dünyasal şartlara uydurmak zorunda kalmıştır. Bu da çok doğal bir olgudur. Nitekim ilkokulda okuyan çocuğunuza, onu motive edecek şeyleri bile-rek, okulu bitirdiğinde bisiklet satın alacağını-zı söylersiniz. Belli bir dönem için, korkutma ve cezalarla, mükâfatlarla yönlendirirsiniz. Ta ki doğallığı ortaya çıkana kadar. Ve ayrıca bizler de dünyada ışıktan varlıklar olarak de-ğil, resmen kabuklarla dolu ve şuuru daraltıl-mış bedenlerle dolaşıyoruz ve onlarla ahkâm kesiyoruz.

ARA PLÂNLARIN BİLGİSİ

Dinler her ne kadar çağımızın gerisinde kalmış gibi görünseler de, dünyadaki her türlü tezahürde üstün ilkelerin yansması varsa, tüm dinler böyle ilkelerin ve bu ilkeleri fizik plânda uygulamaya çalışan plânların yansımasıdır. Dinler bir alt (göreceli bir kavramdır; aslında altlık üstlük yoktur) plânda tezahür eden varlıkları, bir üst plâna çekmeyi vazife edinen ara plânların ortak alan oluşturmalarıyla ortaya çıkmıştır. Dünyadaki her şey olduğu gibi, dinler de Yüce Verite'ye hazırlayıcı ara realitelerdir.

Bir üst boyutun varlıklarının oluşturduğu ara plânlar, Bütün'ü mümkün olduğunca tezahür ettirmeye çalışmaktadır. Veren ile verilen karşılıklı ihtiyaç ve talepleri gözetilerek verilmiştir. Kuşkusuz buradaki veren ile verilen ikilemi bir ayrılık gibi görünse de gerçekte bu tür bir kopukluk yoktur. Sadece aynı olanın değişik zaman ve mekân boyutlarındaki görünüşleri farklıdır. Yani lâborant ile kobay aynıdır. Bulduğumuz dünya plâni üst boyuttaki varlıklarımızın uzantı olarak görüldüğü bir ortamdır.

Bütün Olan'ı oluşturan plânların ortak alanlar kurma çalışmalarıyla büyük görevler üstlenen ara plânlar, bu çabalarını yeryüzüne birer din olarak yansıtmak zorunda kalmışlardır. Çünkü dinler, yapılarıyla, aynı zamanda fizik plândaki insanların duygusal ve fiziksel ihtiyaçlarını çok iyi gidermektedir.

İnsanoğlu duygusaldır, bencildir, özen-dirilmeye ama aynı zamanda korkutulmaya ihtiyacı vardır. 21. yy.'ın eşiğinde olan insanlığın bunların birçoğunu aştığını düşünebilirsiniz ancak 1400 yıl öncesi insanın gerçekleri bunlardı. Önüne, cennet gibi, yüreklere su serpici ortamlar yaratarak pozitive yönlendirilmiş, cehennem gibi korkutucu mekânlarla da negatiften uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Sevap-günah ikilemeleriyle insanlar arasında daha iyi ilişkiler kurulmaya, kapalı ifadelerle de bazı yaşalar aktararak daha büyük bir çerçeveye girmeleri sağlanmaya çalışılmıştır.

Delikanlılık çağına geçilmesi için, bir çocukluk çağından geçilmesi gerektiği gibi, dinler de insanları çocukluktan (çünkü kişisel olarak korunmasız, savunmasız, her türlü ya-tay ve dikey etkiye karşı çaresiz ve uyumsuzdurlar, ancak toplu olarak bir şeyler yapmayı öğrenebilir, bu sayede de kendi el becerilerini artırabilirler) delikanlılığa geçişte büyük rol oynamıştır.

Her ergenlik çağının kendine özgü şartları olduğu gibi, delikanlılığa geçen bir gencin, çocukluktan çıktığını kanıtlamaya çalışması gibi bir mücadelesi, bir iç çatışması olmaktadır. Kendi bireyselliğini ortaya dökme heyecanı içinde olan insanlık için ise artık dinler birer yük hâline gelmeye başlayacaktır. Çünkü atak yapmak ve gelişmek isteyen bir insana verecek fazladan enerjileri kalmamıştır. Bu nedenle dinler ile insanlar arasında çatışmalar başlar. "Din elden gidiyor!" feryatları her yanı kaplar.

Halbuki yasalar yine işlemiş, dünyadaki her şeyin olduğu gibi, dinlerin de insanlığın gelişimi için birer aracı olduğu gerçeği meydana çıkmıştır. Artık ağırlıksız bir çağa girerken, o yükleri sırta taşımak gereksiz hâle gelmiştir.

Dinler kendilerini yenileyememektedirler, çünkü kendi içlerinde bütünsel bir yapıları vardır ve bunları değiştirdikleri takdirde içsel bir çelişkiye düşeceklerdir.

Dinler insanların dünya plânındaki yatay gelişimlerini sağlayacak yaptırımlarla doludur. Verilen emirler, ortaya saçılan şartlar bu plâna uyum sağlayarak madde ile olan ilişkilerini uyumlu bir şekilde sürdürebilmeleri sağlanmıştır. Bu sayede insanî ilişkiler, devletler arasındaki bağlantılar, ahlâkî kurallar genişletilmiş, maddeden alınan ayrıntı bilgilerin artırılmıştır. İnsanlar yavaş yavaş 21. yy.'daki spiritüel yaşam öncesindeki Büyük Sıçrama'ya hazır hâle getirilmeye çalışılmıştır. Bunda da büyük ölçüde başarı kazanılmıştır. Bu sayede insanoğlu evrensel olmanın tadına varabilecek bir gelişim süreci izlemiştir.

BİLGİ KİTABI DİNLERİ BİR'LEYECEKTİR

Evrensel olmanın ilk şartı her varlığı içinde barındırabilecek, onların her zaman ve mekândaki ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir yapıya sahip olmaktır. Dünya insanlığını evrenin diğer fizik ortamlarındaki varlıklarıyla doğrudan ilişkiye hazırlamalıdır. Dünya Okulu'nun kuruluş amacı olan gerçek bir spiritüel yaşama adım attırılmalıdır.

Tüm renklerin beyazdan çıkıyor olması örneği, dinler de beyaz rengin, yani Bütün'ün dünyaya farklı yansımalarıdır. Bütün'e bağlı ara plânların farklı adlar altında dinler olarak tezahür etmesinin amaçları arasında dünya insanlığına daha üst boyutlara ait gerçekleri ve Bütün'ün değişik yönlerini hissettirmek de vardır. Bu nedenle Tek ve Bir Olan, tüm dinlerin çıkış kaynağıdır. Her renkten yola çıkarak beyaza ulaşabileceği gibi her dinden yola çıkarak Bütün'e ulaşmak mümkün olacaktır. Dinlerin indirilmesinde rol oynayan kaynaklar da Tek bir kaynağa bağlıdır.

Aşkın bir birliğe sahip olan dinlerin gerçek kaynakları insanlığı birleyici ve bütünleyici **Yüce Işık Bilgi Kitabı**'yla birlikte kendilerini belli edecektir. İnsanlığın toplu tekâmülüne sebep olacak Bilgi'yle birlikte dinler de tek bir çatı altında toplanacaklardır. Her dinin ayrı ayrı ifadelerle aslında aynı şeyleri anlattığı görülecektir. Semboller açılacak ve her kutsal gerçek anlamına kavuşacaktır. İnsanın zıtlaşmalarından doğan ayrılıklar kapanacak, dinlerin birbirlerini çelmediği ortaya çıkacaktır.

İZMİR RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN KONFERANS DUYURUSU

DERNEK MERKEZİ

● SALI KONFERANSLARI (Saat:19.30-21.00)

3 KASIM	Devre Sonunda Yatay ve Dikey Tesirlerin Yoğunluğu	Hasan SEZER
10 KASIM	Şuuraltı Kontrolü	Elvan ÖĞÜT
17 KASIM	Esneklik ve Uyum	(MTİAD Üyesi) Ergun CANDAN
24 KASIM	İnsan Bilidiğinden Sorumludur	Kenan YILMAZ

● CUMARTESİ ETKİNLİKLERİ (Saat:15.00)

14 KASIM	VIDEO GÖSTERİSİ: MTİAD Başkanı Ergün ARIKDAL'ın Eylül Ayı Salı Konferansı	
21 KASIM	KONFERANS: İnsanlığın Ortak Amacı ve Hedefi	Gündüz ÖĞÜT
28 KASIM	GENÇLERLE SÖYLEŞİ: Olaylar Bizi Nereye Götürüyor	Engin EMİR

Yer: İzmir Ruhsal Araştırmalar Demeği, İnönü Caddesi
No:398 B-1 Daniş Apt. Susuzdede Hatay/İZMİR Tel: 43 98 54

TÜRK AMERİKAN DERNEĞİ

7 KASIM	Yeni Çağ'da Yaşam İlkeleri	Reşat GÜNER ve Elvan ÖĞÜT
---------	----------------------------------	---------------------------

Yer: Türk Amerikan Derneği, Alsancak/İZMİR
Saat: 16.30-18.30

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

İNSAN ve OLAYLAR

Erol KONYALIOĞLU

(Geçen Sayıdan Devam)

B TABİAT OLAYLARI

BELİRLİ bir insan topluluğunun bulunduğu bir bölgede meydana gelen tabiat olayları, hem dünyanın kendisi, hem de o olayın kapsamı içinde bulunan insanlar bakımından bir ihtiyaç sonucunda oluşur.

Meydana gelen tabiat olayı, bir sel, bir zelzele ya da bir yanardağın indifası olabilir ve bütün bunlar dünyanın kendi hayatıyla ilgili doğal olaylardır. Dünyanın kendi tekâmül sürecinde belirli bir safhasının tezahürüdür. Mekanik İdare Sistemi'ne ait, yağmurun yağması, bitkilerin büyümesi gibi, bu doğal afetler de aynı sistemin doğal bir fonksiyonudur.

Diğer yandan bir tabiat olayı, gerek o olay içerisinde hayatlarını kaybeden, gerekse aynı olayın dışında kalan insanlarla da ilgilidir. Ruhsal İdare Mekanizması mükemmel bir senkronizasyonla, maddî ve ruhî ihtiyaçları üst üste, bir tek olayla doyurmuştur.

Tabiat olayları RİM'in tesirleriyle insan ruhunun iç sığınağını dengeye getirmek üzere bir vasita olarak kullanılır. Bu olaylar muhakkak belli bir anda gerçekleşecek detay plânlardan değildir. Yani icaplar, ancak tekâmül etmekte olan varlıkların gayretleri yönünde şekil değiştirir. Belirli bir ruhsal atalete giren, Yukarı'nın tesirlerine ayak uyduramayan varlıklar bir uyarıcı, bir itici güç olmak üzere, o tabiat hadisesinin gerçekleşeceği bölgeye yöneltilerek, olayın merkezinde bulundurulur. Onlar, aldıkları impulsla yeniden enkarne olabilirler.

Demek oluyor ki doğal afetler hiçbir

zaman ilâhî bir ceza niteliğinde değil; tam tersine ilâhî yardımlardır. Tembelleşen varlığı tahrik ederek, onun tekâmülde hız almasına yardım eder. Ruhun gelişebilmesi, tahrik olmasına bağlıdır.

Tabiat olayının dışında kalan ve o olaydan ruhen etkilenen varlıkların liyakati daha büyüktür. Çünkü meydana gelen tabiat hadisesinden elde edilecek fayda, ruhsal ilişki, o olayda dezenkarne olanlardan daha fazla olabilir.

Diyebiliriz ki, tabiat hadiseselerinin varlıklar açısından en büyük özelliği, terbiye edici, uyarıcı, geliştirici etkiler taşıması bakımından gerçek bir rahmet olmasıdır.

Şu sonucu çıkarabiliriz ki, varlıklar ruhsal atalete düşmez ve ruhî kanunlar dahilinde yaşarsa, şok etkisi yapan bu tip doğal afetlere uğramalarına gerek kalmaz. Hadiseseler yüzde 90 varlıkların ihtiyaç ve liyakatlerine göre oluşur. Uyarılma zamanı gelen varlıklar âdeta tabiat hadiseselerini cezbederler. Amaç, maddî kâinatı hedeflemek değil, ruhî kanunlara tâbi olmaktır.

OLAYLARLA EŞKOŞMAK (İDANTİFİKASYON)

DÜNYA insanı olarak en büyük zayıflığımız, kurtulmaya mecbur olduğumuz en ağır esaretimiz, bilgisizliğimizden, şuur ve idrak seviyemizin düşüklüğünden, tembelliğimizden ve cesaretsizliğimizden dolayı ortaya çıkan, nesnelere, hadiseselerle ve varlıklarla kendimizi eşkoşma durumumuzdur.

Kendimizi olaylarla eşkoşmamız, onlarla idantifiye olmamız ne demektir?

İçinde yaşadığımız toplum, doğumumuzdan başlayarak, hayatımız boyunca bizi şartlandırmaya, çoğunluğa benzetmeye, bazı değer yargılarını empoze etmeye zorlar. Toplum, kendi düzeninin selâmeti için, gelecek, görenek ve yasalarıyla insanı olaylar karşısında belirli biçim ve tarzlarda davranmaya teşvik eder. Belirli bir olay karşısında, önceden tespit edilmiş tutum ve davranış gösterilirse, kişi teşvik ve taltif edilir; aksi takdirde ceza ve aşağılama söz konusudur. Görülüyor ki, birinci derecede önemli olan, olayların bizzat kendisidir. İnsan, olaydan sonra gelmektedir.

Doğal olarak, toplum anlayış tarzı, fert olarak insanın kendisi tarafından benimsendiğinden, karşımıza olayların esiri hâline gelen ve kaba seviyedeki ıstıraptan kurtulamayan insan modeli çıkmaktadır. Gerçek bilgiyi aramayan, onun farkında olmayan insan, aldanma içinde kaldığı sürece, bu kısır döngüyü ıstırapla sürdürmeye mahkûmdur.

Olaylar ve eşyalı karşısında eşkoşan insanın en büyük yanığı, olaylar ve eşyaların, kendinin ve kendinden olduğunu zannetmesidir. Oysa ruhunun dışında, hiçbir şey onun değildir, her şey ruh için bir emanettir. Yaşarken sahip olduğumuz her şey bize, bir ömür içerisinde çeşitli safhalarda emanet edilmiş şeylerdir. Ama bilgisizliğimizin doğurduğu benlik duygusu, emanete hıyanet ederek, ona ambargo koymamıza neden olur. Bunun sonucu olarak da Yukarı'nın uyarıları olan ıstırap verici olaylardan da hiç kurtulamıyoruz.

YAŞADIĞIMIZ her olayda, sahip olduğumuz her maddî şey üzerinde gösterdiğimiz sahiplenme duygusu, yani eşkoşma ya da idantifikasyon, tanıyarak koparmamız gereken maddî bağlarımızın biraz daha kuvvetlenmesine ya da fazla uykuya dalmamıza neden olur. Amaç, daha çok, daha derin uy-

mak değil, yavaş yavaş uyanmaya gitmektir.

Eğer olayları sadece görünüşüne bağlı olarak değerlendirirsek, insan varlığını tehdit eden bir tehlike veya insan varlığının sürüp gitmesine yardım eden bir araç olarak görürsek, çok yüzeysel ve bu yüzden dar bir çerçevede kalan anlayışımız çok mekanik bir şekilde hareket eder.

Bizzat olayların kendisini iyi gözlemlemek gerekir, ama onun bizde yarattığı ruh haletini de objektif bir gözle müşahade etmek en önemli noktadır. Olayı kendimiz gibi görürsek hiçbir faydası olmaz. Olay, bize rağmen bizim dışımızda olmalıdır. Örneğin, ayağım sancılıyken de onun dışında olmalıyım. Müşahede olmazsa eşkoşma vardır, otomatik yaşayış vardır. Oysa varlık bir hadise değildir; o bir şuurdur ve her hadisede vardır. Hakikî şuur faaliyeti, varlığın tesirlerle, yani hadise ile meşgul olması demektir; hadise olması değil.

Bütün hadiseler, bütün müşahede, bütün bilgi, dışarıdan gelecek her türlü tesir, insanın otomatik çalışmasını kesintiye uğratmak, kendiliğinden bazı durumlara müdahale etmek durumunu elde etmesi içindir.

OLAYLARI DEĞERLENDİRİŞİMİZ İZAFİDİR

OYSA cereyan eden olaylar karşısında, kendi hissettiklerimizi, ruh hâllerimizi müşahade edecek olursak, çoğu zaman bu ikisinin birbirine uymadığını, paralel gitmediklerini hayretle görürüz.

Şayet hayatın amacı mutluluksa; maddî ihtiyaç ve hazları alabildiğine tatmin etmek ve bu amaca hizmet eden materyali toplamaksa bunu başaran insanların mutlu olduklarını kabul etmek icap eder. Ama durum, genel olarak umulandan çok farklı sonuçlar göstermektedir. Miüşahedelerimiz, çok mütevazı şartlar altında yaşamlarını sür-

dürenlerin, çok varlıklı insanlara nazaran daha mutlu olabileceği yönündedir. Yani parası olan mutludur, olmayan ise mutsuzdur gibi bir sonuç pek geçerli olmamaktadır.

Her ne kadar toplum, fertlerine, olaylara belirli açıdan bakmalarını sağlayan şartlandırmalarda bulunuyorsa da gene de, her insanın olayları değerlendirmesi farklı farklıdır. Bir insanı mutlu eden olay bir diğerini mutsuz etmeye yetiyor. İnsanların vicdan seviyelerine göre, olaylar karşısındaki davranışları büyük farklılıklar göstermektedir. Her türlü eşya, cereyan eden her olay, hatta bedenimiz, duygularımız ve aklımız, yani ruhtan gayri olan her şey, ruhun tekâmül için bir araç niteliği taşır. Bu gerçeği en derin şekilde hissetmek ve bilmek gerekir. Bu, bilinç genişliğidir ki, varlığın tekâmül seviyesini belirler.

İnsan, kendini bir beden olarak değil, her şeyden önce ve her şeyin üstünde olmak üzere araştırma yapan, bilgi ve görgüsünü artıran bir ruh varlığı olduğunu anlamalıdır. O aynı ve tek olan ruh varlığı sayısız bedenler edinmiştir. Eskiyen ya da bir yenisini elde etme şansı doğan bedenler hep terk edilmiştir ama ruh varlığı daha da gelişmiş olarak hep var olmuştur.

Doğaldır ki, beden dediğimiz ve kendimiz olmayan bu aracın bakımından sorumluyuz ama bu, onu en akıllıca ve en verimli şekilde kullanmak için gereklidir. Büyük paralar ödenerek satın alınmış iyi bir arabanın tertemiz bir şekilde garajda muhafaza edilmesi hiçbir işe yaramaz. O araba kullanılmalı, ihtiyacı karşılamalı, onunla gezip yeni yerler görülmelidir. Yani, beden bir araç olarak daima çalışmalı, İsa'nın dediği gibi "işlek yol" olmalıdır. Ne araç bizimdir, ne gezip görülen yer-

ler. Bizim kazancımız, yaptığımız müşahedeler, vardığımız sonuçlar ve aracımızı sürdürdüğümüz yolun farkında olmaktır.

S

SUURU daralmış hâlde, yeryüzünde tekâmülünü sürdürme ve sonunda uyanma kaderinde olan insan, kendisinin, ruhun dışında olan her şeyden ayrı olduğunu öğrenecektir. Ama içinde bulunduğumuz devrede duyguları ile yaşayan insan, sahip olduğu savunma mekanizmaları nedeniyle olaylardaki mesajı almakta güçlük çekmektedir. Çoğu kez bu mesajı alamamakta ya da büyük ıstıraplarla ancak gerekli bilgiyi yakalayabilmektedir.

Maddeye daha sıkı yapışmasını sağlayan bu yalan mekanizmaları, onun, gerçeği eksik ve yanlış olarak algılamasına neden olur. Bu ise kaba seviyeli bir ıstırapı doğurur. Savunma mekanizmaları geçici bir rahatlık sağlasa bile, kişinin kaçtığı olay er ya da geç tekrar karşısına çıkacaktır.

Olayları acı ya da tatlı, haz veren ya da elem veren tarzda kategorilere ayıran, zihnî ve bedenî rahatlığı için olaylardaki belli mesajı almaktan kaçınan insan, ruhsal güçsüzlüğünü, daha doğrusu ruhsal gücünü bedende sınırlı dahi olsa tezahür ettirememeye tembelliğini gösterir. İnsanın yaşam amacı, zihnî ve bedenî konforunu sağlamak değildir. İnsanın amacı, zihnî ve bedenî ıstırap çekmek de değildir. O, bütün bunların dışında apayrı bir varlıktır. Ataleti bilgisizliğinden gelmektedir.

İNSAN DOĞASINI ARAŞTIRMA DERNEĞİNDEN (İDAD) KONFERANS DUYURUSU

7 KASIM **Çağdaş Yaşam ve Stres** Fulya DEMİREL
21 KASIM **Ruhsal Gelişim Yolunda Uyum** Özgür SÜZER

Saat: 16.00-18.00

**Yer: URAN HOLDİNG A.Ş. Kültür ve Sanat Merkezi,
Tophanelioğlu Cad. No:56 Altunizade Üsküdar/İSTANBUL**

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

ESNEKLİK VE UYUMUN AMACI Baştarafı S. 14'de

SONUÇ

Dünya insanının, kozmik insan yani insan-ı kamil olabilmesi için bedenine yani duygularına ve duygularına yapılan etkilere, basınçlara sabırla tahammül etmesinden başka çaresi yoktur. Çünkü duyuların ve duyguların kabalığının istahı böylece başarılabılır.

Duyuların ve duyguların istahı gerekmektedir çünkü, onlar bizim uygulama araçlarımızdır. Onları her türlü yozlaşmaya, ataletle karşı durarak yeni olana uygun

araçlar hâline getirmek gerekiyor.

Her şeyde esneklik sahibi olmak, her şeye ve her yerde uyum yapmayı sağlamak suretiyle kapasitemizi, uyum kapasitemizi geliştirmek ilkemiz olmalıdır. Böyle bir ilkeye sahip olduğumuz zaman artık bizim için engeller ortadan kalkar, zihinsel engeller ortadan kalkar. Çünkü her varlıkla her ortamla uyum sağlama durumu içindeyizdir.

Tabiata uygun yaşamak, onunla ahenk içinde yaşamak gerçek bilgece yaşamaktır. Çünkü tabiata hâkim olan ilkelere, Tabi-

at ilkelere göre hareket eder: İşte atomlar, işte ağaçlar, işte Güneş Sistemi, işte galaksiler gözlemleyin, inceleyin, hepsi bir tek ilkeye göre hareket eden ilkelere bütünüdür.

Sonsuza kadar, nerede olursanız olun bu etkiler ve tepkiler varolacaktır. Her zaman ve her yerde etki-tepki ilkesi sürekli bir şekilde çalışmaktadır. (Yatay ve dikey etkiler olarak.) Bu nedenle esneklik en büyük özelliğimiz olmalıdır. Uyum da esnemenin sonucudur.

HAYAT BİR VAZİFE SÜRECİDİR Baştarafı S. 16'da

yönlerden istediğimiz şeyler, evrensel açıdan ele alındığı vakit küresel bir irade içinde hepsi merkeze yöneliktir. Bütün eylemler sonunda merkeze ulaşır. Yani küresel bir irade içinde hepimiz aynı merkeze yönelmiş durumdayız.

Hizmet ve Vazife sevgi ile yapılır. Varlıkta Birlik Şuurunun uyanabilmesi için sevgi şarttır. Bu sevgi, duyular ve duygular seviyesindeki şahsî tatminlere dayanan dar ve egoistik bir sevgi değil, ayırım yapmayan ve fedakârlığa da-

yanan bir Varlık Sevgisi'dir.

Bütün'e ait olmanın şuuruna ulaşırsa, gerçek sevgiye de ulaşılır. Merhametin, şefkatin arkasında yatan temel unsur onun da Bütün'ün bir parçası olduğunu bilmekten ileri gelir.

ANKARA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN

KONFERANS DUYURUSU

ANKARA

● DERNEK MERKEZİ

* CUMARTESİ KONFERANSLARI (Saat: 14.00-16.00)

7 KASIM	İnançlardaki Kabuklaşma	(MTİAD Üyesi)	Hürriyet KALALI
14 KASIM	Tek Bir Dünya İnsanlığı		Selim KARABİYİK
21 KASIM	Herkes Vazifesini Yapar		Evrensel BUDAK
28 KASIM	Varlık Bildiğinden Sorumludur		Esen-TÜNERİ

* GENÇLİK SEMİNERİ (18 -25 yaş arası, Saat: 14.00-16.00)

22 KASIM	Bilgi Çağına Girenken		Selim KARABİYİK
----------	-----------------------	--	-----------------

Yer: Ankara Ruhsal Araştırmalar Demeği,
Cihan Sk. No:19/12 06430 Sıhhiye/ANKARA

ANTALYA

14 KASIM	Kendini Bilmek: Duygusal Hayata Hâkim Olmak		Atilla UYSAL
----------	---	--	--------------

Yer: AKSEV AKDENİZ SANAT EVİ Atatürk Cad. Kültür Sineması Karşısı (ARAD Başkanı)
(Foto Fenni Yarı) ANTALYA
Saat: 17.00-19.00

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

PSİ'NİN ANLAMI

"Ben Kimim ve Neyim?"

Yazan: Louisa E. RHINE Çev: Selman GERÇEKSEVER

"Mekanik insan modeli ve açıklaması insan varlığını tam olarak kapsamaktan uzaktır. Psi yeteneğine bu fiziksel, materyalist, mekanik model içinde uygun bir yer bulamazsınız. Fiziksel açıklama mekanik prensiplerle bir etkileşim içine girebilir ama insanı tümüyle kapsayamaz. O, zaman - mekân içerisinde geçerlidir ama bunların öfesinde anlamını yitirir. Çünkü bir durugörü medyomu çevresiyle sınırlı değildir; prekognisyonla geleceğe uzanabilir, telepatiyle başka zihinlerde olup bitenleri izleyebilir."

GEREK Mesmerik ve Spiritik, gerekse günümüzde yapılan parapsikolojik denemeler, insanın fizik bedeninin ötesinde de fizik olmayan bir yanının bulunması gerektiğini ortaya koymuş bulunuyor. Psi yeteneğinin bir realite olarak ortaya çıkmış olması parapsikolojiye yeni bir anlam kazandırmış ve herkesi, insanın gerçek doğası konusunda daha geniş düşünmeye zorlamıştır. İnsanı bu şekilde düşünen kafalar artık anlamıştır ki, insanla ilgili mekanik ya da tamamen fizik model tam değildir ve geliştirilmeye muhtaçtır. Bu husus çok eskilerden beri sorulagelen, "**Ben kimim ve neyim?**" sorusuyla yakından ilgilidir.

Bu tarihî soruya değişik zaman ve yerlerde değişik yanıtlar verilmişti. Batı'da ve çok uzak olmayan geçmişte yanıtlar genellikle teolojik ve dinsel otoritelerin eserlerine dayandırılıyordu. Teolojik yanıtta insanın önemi spiritüel eşi olan "can"dan dolayı görünüyordu. Ölümle fizik beden elementlerine ayrılıyor, "can" ise yaşamaya devam

ediyordu. Dinsel terminolojide bu "ölümsüzlük"tür.

İnsanın doğasıyla ilgili bu teolojik yaklaşım nispeten genellikle doyurucu sayılır. Hiç değilse, var oluşun bir nedeni var içinde. Kabul edenler onu bir bakıma alinyasına bağlı olarak kabul etmişlerdir. Bu alanın otoriteleri böyle söyledikleri için, doğrusu başka türüsünü de düşünmemişler: "Hepimiz Allah'ın kuluyuz. Ölümsüz bir yanım var." Bu onlar için yeterliydi. Dinsel sistemin cennet/cehennem, mükâfat/ceza motivasyonu bu insanları Allah'ın kanunu çerçevesinde tutmaya yetiyordu.

Bu durum bir ailede babanın çocuklarını mükâfat/ceza yöntemiyle ailenin genel kuralları içinde tutmaya çalışmasını çok benziyordu.

Fakat dinin bu yanıtı zaman içinde doyurucu olmaktan uzaklaştı. Son yüzyıllarda sayıları gittide artan insanlar bunu reddetmeye başladılar. Bunun tersini kanıtlamış oldukları için değil, fakat artık ona inanmadıkları için, bilimin ilerlemesiyle insan-

ların düşünce şekilleri değişti. Fizik bilim onların yaşamlarını değiştiren alanlara uygulandı. Bunlardan birisi de "din" oldu. O da incelendi.

Fizik alanlarda bilimin ilerlemesi demek; kuşkusuz, cevap bulmak için deneysel metotların her yere uygulanmasıydı. Sonuçların değerlendirilmesi istatistiklerle yapıldı. Bu metotlarla bazı eski fikirlerin doğruluğu, bazılarının yanlışlığı ortaya çıktı. Bu fikirlerin etkisi otoriteye bağlı olmaktan çıktı. Tartışılmaz inançlar olma özelliği de kalmadı. Bugün artık dünyanın yuvarlaklığı hakkında tereddütü olan, kanıtını kendi kendisi bulabilir. Bilimsel metot, hep soru soran zihinler arar. Bu sorulara da herkesin kendine göre değerlendireceği cevaplar bekler.

Kuşkusuz bu gelişmenin doğal sonucu olarak insanın doğasıyla ilgili soru ciddi- yet kazandı. Fen bilimleri evrenin fizik yanıyla ilgilendiler. İnsanla ilgili bilimler (fizyoloji, tıp, psikoloji) ferdin fizik yanına yöneldi. Hiç biri "can" ya da "ruh"la uğraşmadı. Bunların maddesel bir yanı yok. Dolayısıyla fiziksel metotlar bunlara uygulanamaz.

Sonuç olarak, bilimin bu alanında beyin incelendi, zihin değil. Bilindiği gibi beyin hücrelerden yapılmıştır. Bunlar da elektriksel reaksiyonlarla ilgili şeyler, biliyorsunuz. Beyinle ilgili fiziksel incelemeler bile onun ne kadar kompleks bir yapıya sahip olduğunu (özellikle hesap makineleri, kompüterler, kompüter sistemleri yapıldıktan sonra) anladık. Henüz insan beyninden daha üstün bir kompüter yapılmış değil.

Bu soruya şöyle bir yanıt her sağduyu sahibi insan için yeterince açık seçiktir sanıyorum: "Ben moleküllerden yapılmış bir organizasyonum. Çok zekiyim. Devasa makineler yapabilirim. Fakat ne için? Onların ya da benim için bunun anlamı nedir? Hiç." Bundan dolayı hayat için cevap da: "Peki, sonra?" olacaktır. Sonunda bu hiç de doyurucu olmayan bir yanıtla dönülecek. Bu durum günümüz neslinde büyük rahatsızlığa ve moral bozukluğuna neden oldu. Niçin bireyler ve toplumun kendisi onu doyurucu bulmasın?

Belki de onun doyurucu olmaktan uzak oluşunun nedeni, eski dinlerden kalma

daha çok şey vadetmesidir. Çünkü o varoluşa fiziğin ötesinde bir anlam getirmişti. Hayat için bir amaç ve neden... Ya da yüzeyin hemen altında başka bir neden yatıyor. Bu demektir ki; burada bilimin ana prensiplerinden biri çığnıyor. O da: Bir sonuç onu oluşturan bilginin ötesine geçemez. Bir sonuca geçivermek bilimsel metoda ters düşen bir tutumdur. Bu, kontrolsüz çalışmaktan ya da eldeki bilgiyi körükörüne kullanmaktan başka bir şey değildir. Bu mantığın herhangi biri ya da hepsi, mekanik yanıtın doyurucu olmaktan uzak olduğunu ortaya koymaya yeter ve yeni bir soru getirir karşımıza: "Ben neyim? Gerçekten bu görünenden öte bir şey söz konusu değil mi? Benim kompüterlerimden daha öte bir önemim yok mu?"

Yanıt ne olursa olsun, insanın doğasıyla ilgili mekanik görüşün tatsızlığı bugünkü görünen manzaranın arkasındaki yerini muhafaza etmektedir. O muhtemelen bugünkü durumla ilgili olarak daha çok soru sormamızın da ötesinde bulunmaktadır. Belki de o; varoluşun anlamına ve en son- daki soruya kısa ve çabuk yanıt getiren mistik ve okült konulara karşı aniden ortaya çıkan ilginin arkasında yatıyor. Eğer durum böyleyse; o tüm bunların arasındaki bağlantıyla ilgili daha esrarengiz bir şeyden dolayı olmalı.

Burada işte psi yeteneği çıkıyor karşımıza. O, bir din adamı ya da peygamberin otoritesi üzerine kurulmuş bir kavram değildir. Dinsel bir dogma değildir. Kadere körükörüne bağımlılığı gerektiren bir fikir de değildir. O, insanın fiziksel olmayan yanına fiziksel araştırma metotlarının uygulanmasıyla ilgili mantıksal bir girişimdir. Fakat burada, her bilim dalının söz konusu metotları kendi bireysel bünyesine uydurması, adapte etmesi gibi bir uygulamadır.

Parapsikolojik araştırmalar sonunda sade bir bilimsel sonuç ortaya çıkmış bulunuyor: O da, psi yeteneğinin gerçek oluşu. Bilimin herhangi öteki alanında olduğu gibi, bu sonuç da aynı türden bir esasa sahiptir. Bunun ortaya konuşu; deney ve sonuçların istatistiksel değerlendirilmesiyle olmuştur. Metotlar ve parapsikolojik araştırmanın sonuçları yeniden incelenebilir. Zayıf ve

güçlü yanlarının ele alınması hususu herkeşe açıktır.

Parapsikoloji alanı henüz gençlik dönemini aşmış sayılmaz. Başka bilim dallarına nazaran henüz delikanlılık çağında kabul edilebilir. Araştırmalar hâlâ gelişim süreci içindedir. Esas konusunun yeni yeni veçheleri etüt alanına girmekte, eski araştırmalar tekrarlanmakta, düzeltilmekte ve genişletilmektedir. Bu çalışmalar ve bulgular tümüyle temel, ümit verici ve teşvik edici kabul edilebilir niteliktedir, ama tamamlanmış değildir.

Böyle olsa bile; bu kadarcık çalışmadan insanla ilgili olarak ortaya konmuş olan fiziksel yanıtın yeterli olmadığını anlamak hiç de zor değildir. Çünkü bu yanıt insanı tam olarak kapsamaktan uzaktır. Psi yeteneği, bu fiziksel-materyalist-mekanik şema içine yerleştirilemez. Fiziksel açıklama mekanik prensiplerle etkileşim içine girebilir ama insanı bütünüyle kapsayamaz. O, zaman-mekân içinde geçerlidir ama bunların ötesinde anlamını yitirir. Çünkü bir durugörü medyomu çevresiyle sınırlı değildir; prekognisyonla geleceğe uzanabilir, telepatiyle başkalarının zihinlerinden geçenleri algılayabilir. DDİ'nin bu üç şekli de kişiliğin aynı psikolojik realitelerine göre kendilerini ifade ederler. DDİ de öteki beş duyu gibi bireyin dış dünya ile bağlantısını sürdürmesinde rol oynar.

PK, hâlâ çok ekstra bir fenomenmiş gibi görünür. Hatta eşyaların kendi kendilerine hareket ettikleri sanılmıştır, bir süre. Kuşkusuz bu hemen inanılivercek bir şey değildi.

Madde üzerinde zihin hâkimiyeti mi? Buna kimin ihtiyacı vardı? Kimsenin. Önceleri bir hile olarak kabul edildi. Çoğunlukla da öyleydi zaten. Fakat hâlâ fenomen toz, toprak altında ve zihinsel bulanıklık içinde bulunuyor. Bu nedenle PK yeteneğinden söz edebiliriz.

Fark edilmemiş, beklenmeyen, istenmeyen ama yine de bir işlevi var. Muhtemelen, kendi normal ortamında işlevini sürdürürken, zihinle beyin arasındaki bağlantıyı etkilemektedir. Eğer böyleyse, o yine de sadece beden dışında çalışırken

Louisa E. Rhine Kimdir:

Modern parapsikolojinin babası olarak kabul edilen Joseph B. Rhine'in karısı olup, Duke Üniversitesi Parapsikoloji Laboratuvarı'nın 1948-62 yılları arasında görevlilerindendi. Bundan sonra Bayan Rhine Parapsikoloji Enstitüsü'nün araştırma direktörü olarak görev yaptı. Ayrıca Parapsikoloji Kurumu'nun üyesi, "Journal of Parapsychology Dergisi"nin de editörü durumundaydı. Kocasıyla birlikte parapsikolojinin bir bilim dalı hâline gelmesine büyük katkısı olmuş, özellikle ESP, PSI fenomeni ve psikokinezi üzerindeki çalışmalarıyla bu alanda ün yapmıştır. Başlıca eserlerinden bazıları, "Hidden Channels of the Mind" (1961), "PSI, What Is It?" dir. (1975) Ayrıca "Journal of Parapsychology Dergisi"nde konuyla ilgili birçok makalesi yayımlanmıştır.

kendi kendisiyle gelişkiye düşmektedir. Tıpkı laboratuarda olduğu ya da celse odasında olduğu gibi... Bazen de kişisel hayatta, anı ve güçlü heyecan hâllerinde kendiliğinden ortaya çıkar. PK pekâlâ hayatın kendisinde esas olan bir yetenek de olabilir.

Tüm bunlardan anlaşılmaktadır ki; bilinen mekanik süreçler nasıl vücudun bir parçasıysa, psi de insanın bir parçasıdır. Fakat ona gravitasyon, hareket, ısı, optik, elektrik, hatta fizik nedensellik kanununu bile uygulayamazsınız. Bu da işin başka bir yanı.

Bununla birlikte psi, bireyin veçhesiyle

çatışmaz. Fakat sadece başka bir prensibin kanıtıdır. O, mekanik olmayan bir şekilde bireyi etrafındaki dünyaya bağlar. Ya da en azından fizik dünyanınkine büyük ölçüde benzemeyen bir mekanizma ile bireyi dünyaya bağlar.

San Salvador'da K. Kolomb gibi; psi yeteneğinin bulunuşu çok muhtemeldir ki ana kıta açıklarında küçük bir adanın keşfinden başka bir şey değildir. Fakat onun fizik dünyanınkinden farklı olan tabiatı şimdi ortaya konmuş bulunuyor. Bu gerçek gelecekteki daha ileri araştırmalara şimdiden yön vermektedir.

Daha şimdiden anlaşılmıştır ki, insanın bir yanı mekaniklikten ayırır. Bu, nereye kadar böyledir? Şimdilik bilmiyoruz. Fakat deney ve deneyimlerden öyle anlaşılacaktır ki; bunun zaman-mekân sınırlarının ötesine uzanmaktadır.

Kısacası; insanın fizik yanıyla ilgili keşifler de dahil psi yeteneğinin keşfi ile başta sorduğumuz soruya yanıt: "Ben

moleküllerin geçici olarak biraraya getirilmesinden oluşmuşum. Ama bunun dahası da var. Bilinen hiçbir molekülün sahibi olmadığı meziyetlerim var. Bu meziyetlerim; mekanik kavramlar içinde gösterilenden çok, teolojik kavramlarla verilmeye çalışanlara daha yakın. Ve bunlar zekice hazırlanmış testlere tâbi tutulduğunda ortadan kalkacak şeyler değildir."

Kuşkusuz bu yanıt tam ve nihaî değil ama eskiden ortaya konmuş olanların epeyce ilerisinde. Çünkü onun içinde bilimin güvenilirliğinin ve anlamının ümidi vardır. Bu nedenle o, kabul edilebilir ve cesaret verici bir yanıtır. Ayrıca mümkün olduğu kadar geniş alana yayılmaya lâyıktır. Özellikle mekanik yanıtın yegâne ve en büyük yanıt olduğunu düşünmekten bıkmış olanları rahatlatacak mahiyettedir. Ayrıca araştırmacı zihne, izlemesi için bir ışık oluşturmaktadır

*Kaynak eser: PSI, What Is It?,
Prof. Louisa E. Rhine*

BİLİM EVRENDEKİ TEKLİĞİ VE BÜTÜNLÜĞÜ KEŞFETME YOLUNDA Baştarafı S. 8'de

sanız hiç kimse de bakmazsa, ta ki birisi bakana kadar otomobilliniz yoktur. İşte o zaman otomobilliniz bir gerçeklik kazanır, hem de anında!

"Solipsizm" adı verilen bu teori bilim adamlarına ya da felsefecilere hiçbir zaman ilginç gelmedi. Ancak yine de birkaç alaycı kişi, sırf tutucu çevreleri kızdırmak için bu fikrin lehinde açıklamalar yaptı. Hiç kimse ciddiye bile almadı, tabii ki şimdiye kadar. Dr. Mermin'in büyük bir ciddiyetle öne sürdüğüne göre solipsizm, Bell'in matematiğiyle ilgili yorumlardan daha az anlamsız sonuçlara yol açmaktadır.

Dr. Mermin'in şaka yaptığı-

nı hiç sanmıyorum. Solipsizmi, herhangi bir vasıta olmadan her yere gidip gelen hayalet bilgiden, atomik bir ölçüm yapılmamış bir şeyden yaratılan paralel evrenlerden ya da fizikçilerin, Bell kuramını anlamaya çalışma yolunda farz ettikleri diğer seçeneklerden daha az olanaksız buluyor.

BİLİM VE MİSTİSİZM BİRARADA MI?

Özetlemek gerekirse, Bell kuramı mistisizme ait temel düşüncelerin gerçekliğini kanıtlamıyor, ancak daha önce yapı-

lmış bilimsel keşiflerden daha fazla aklı yakın görünmektedir. Bell'in açıkladığı yerel olmayan realiteye ait diğer destekleyici seçenekler bizlerin, "sağduyuya" ulaşmamızı güvenilir bir biçimde sağlamıyor. Diğer açıklamalar ise, mistiklerin şimdide kadar öne sürdüğü şeylerden çok daha garip görünmektedir. Sonuca varacağımız tek şey ise, yogayla uğraşan büyük biyolog J.B.S. Haldane'in ifade ettiği gibi, "Evren, sadece bizim düşündüğümüzden daha garip değil, aynı zamanda düşünebildiğimizden de daha garip."

(FATE- Mayıs 1992)

VAROLUŞUN TEMELİ RUHTUR

YARATILMIŞ olan her şeyin temeli, daha doğrusu yaratılmış olan ilk şey ruhtur. Ne kadar sistem var ise, bütün bu varlık sistemlerinin ana yapısı ruhsal bir enerjiyle meydana getirilmiştir. Tüm bunların yegâne yapıcısı ruhsal enerjidir. Ruhsal enerjinin bulunmadığı tek bir varlık yoktur. Bu bir temel ilkedir. Yani ruhsal gücün faaliyet hâlinde bulunmadığı bir varlık söz konusu değildir.

Bu durumda her ne yana dönersek dönelim ruhsal bir eylemle karşılaşırız. Fiziksel evrenlerin meydana gelişindeki hakikî yüce enerji, doğrudan doğruya ruhsal enerjidir. Eğer bir yaratılıştan söz edilecekse, bu, ruhsal enerjinin meydana getirildiği bir yaratılıştır.

Ama fizik plân içinde bulunan insan zihni, duyularının kendisine sağlamış olduğu olanaklar içinde kendi kendine sorular sorarak kendi kendine cevaplar almaya çalışır. "Tahtanın, plâstiğin, demirinde mi, ya da Ay'ın, Merih'in, falan nebuların da mı öyledir?" diye soracaktır, çünkü ayrıntılar içinde, ancak duyuları vasıtasıyla birtakım bilgiler elde edebildiğine göre bu normaldir.

Ruhsal enerjinin mevcut olmadığı yerde varlık mevcut değildir. Üstün enerji de denen bu enerjinin katıldığı her yerde faaliyet ve hareket başlar. Varlık âlemindeki ilk hareketin sahibi, ruhtur. Onun devinimi olmadan hiçbir şey meydana gelemez. Çünkü o, ilk yaratılıştır.

Nerede bir atom varsa, orada ruhsal bir konsantrasyon vardır. Yani ruhsal bir enerjinin bir yerde odaklaşması atomu meydana

na getiriyor.

Oluşumun meydana gelişinde başka enerjiler kullanılmıştır. Ruh enerjisi, evreni meydana getirirken iki büyük enerjiyi kullanmıştır. **Biri zaman, diğeri de hayat enerjisi**dir. Bu iki enerjiye hükmeden yegâne enerji, ruhsal enerjidir. Onları çeşitli dozlarda biraraya getirmek suretiyle, geçmişte, gelecekte ve şimdide, global bir şekilde ebediyen bir yaratılış vardır. Yaratılışın ne başı, ne de sonu vardır.

İki türlü yaratılış söz konusudur. Biri, ruhsal varlığın meydana gelişinde asıl, ana yaratılış, ondan sonra formların, fizik evrenlerin meydana gelişidir. Bunlar birbirinden ayrılmıştır. İkinci yaratılışa ait bilgileri, değişik ulusların mitolojilerinde sembolik olarak görmek mümkündür.

**(E. ARIKDAL
Konferanstan Derleme)**

Bireysel Gelişimden

MANTAL GELİŞİME

Ç AĞIMIZ insanlığı genel görünüm olarak, bilerek ya da bilmeyerek, son bir gayretle ufukta belirmiş olan "ileri bir gelişim merhalesi"ne, bu yepyeni plâftorma sıçrama hazırlıkları içinde bulunmaktadır. Ana hatlarını kendi hür iradesiyle belirlediği bugüne kadarki gelişiminin doğal sonucu olarak, bundan sonra gireceği yol: "Mantal gelişim" aşamasıdır. Bunca yıldan beri ve hayatlar boyu sergilediğimiz didinme ve çırpınma, bunca çaba ve mücadele bunun içindi: Mantal gelişim düzeyine sıçramaya hazırlık. Başka bir ifadeyle, mantal gelişim düzeyinin liyakatini elde etme çabası... Dünya beşeri, devre kapanmadan önce bu sıçramasını yapmak zorundadır. Dünya insanlığı binlerce yıldan beri beşeri ve göksel tüm öğretileri kullanarak artık bireysel gelişimini tamamlamış, fizik plâna ait bilgiyi elde etmiştir. Artık bu tür bir öğretimin devri kapandığından bugüne kadar kullanılagelen tüm araçlar işe yaramaz durumdadır. İnsanlık, sonu **Yüce Işığa** açılan çıkmaz bir sokaktadır. Geri dönüş yoktur. İnsanlığın bu çıkmaz sokaktan bir sıçramayla kurtulması ve yoluna yepyeni bir ortamda devam etmesi kaçınılmaz hâldedir. Söz konusu çıkış noktamız da işaret edilmektedir. Bu, önümüzdeki "ileri bir gelişim merhalesi"dir. İçinden geçmekte olduğumuz tampon zaman içerisinde en son hazırlıklar da tamamlandıktan sonra, **aydınlanarak** sıçramaktan ya da ayıklanıp bu çıkmaz sokakta kalmaktan başka çaremiz kalmamıştır. Tüm bu hazırlıklardan sonra, söz konusu sıçramayı bizlere yaptıracak araç da hazırdır. Hem de 1959'dan beri ülkemizde bulunmaktadır. Söz konusu kutsalın kutsalı araç, merdiven ya da trampren önümüze kadar da uzatılmıştır. Bundan böyle son bir gayretle, tüm hayatlar boyunca geliştirdiğimiz kapasitemizi son kertesine kadar kullanıp enerjimizi olduğu gibi ortaya çıkarmaktan, önümüzdeki merdivenden bir solukta tırmanmaktan ya da tramprenden güçlü bir sıçrayış yapıp bizi bu çıkmaz sokaktan kurtaracak açıklığa ulaşmaktan ve orada da iki ayak üzerinde durmaktan başka yapacağımız bir şey kalmamıştır.

Bu kutsal aracın ne olduğunu hepimiz biliyoruz: Kutsalın kutsalı olan **Yüce Bilgi Kitabı**. Bu **Yüce Işık**:

● Derneğimizin kurucusu Bedri RUHSELMAN'ın çalışmalarıyla ölümünden bir yıl önce (1959'da), **yeni dönemin sahibi Yüce Plân'dan** indirilmiş ve Dünya insanlığına sunulacağı güne kadar muhafazaya alınmıştır.

● **Yüce Bilgi Kitabı**, yeni dönemin realitesi ni insanlara bilgi olarak öğretecek olan son eser ve yukarıdan beri sözünü ettiğimiz ve insanlığın mukadder hedefi olan "ileri gelişim merhalesinin" amel kitabıdır. Anayasasıdır.

● Tüm öğretileri ve bunlara bağlı plânları BİR'leyecek güçtedir.

● Doğruların doğrusu, gerçeğin gerçeği olan müteal bilgiyi içermektedir.

● Dünya'nın içinden geçmekte olduğu tüm hazırlıklar ve değişiklikler bunun içindir.

Önümüzdeki yeni dönem, insanın **Bilgi Kitabı**'yla amel ederek, mantal bir gelişim süreci içinde, kozmosla bütünleşeceği yepyeni bir dönemdir. **Bilgi Kitabı**'nın çıkışından sonra içine girilecek yeni dönem, insanın mantal bir gelişim içinde maddeyle gerçek hâkimiyet dönemi olacaktır.

Başta ülkemiz insanları olmak üzere, tüm Dünya insanlığının gidişi bu kutsal hedefe doğrudur. Bu bakımdan her şey iyidir ve iyiye doğru gitmektedir. **Bilgi Kitabı**'nın çıkışıyla Dünya üzerinde en büyük ortak alan oluşacak ve insanlığın asırlardan beri özlemini çektiği fakat asla gerçekleştiremediği **Birleşik İnsanlık** kendiliğinden oluşacaktır.

Yeni dönemin insanı tek yönlü olmayan insandır. Düaliteden kurtulmuş, küresel hayat anlayışına göre idrakinin boyutlarını artırma yolunda çaba harcayan, hayatın bencil mücadele evrelerini çoktan tamamlamış, vicdanının sesini dinlemeye alışkın, ama vazifesi için olağanüstü gayret gösterebilen insandır. Duygusal otomatizmanın kurbanı olmayan ve putseverlikten elini eteğini çekmiş olacaktır. Yeni dönemin insanı; maddenin kullanılmamasını, sadece vazifesinin yerine getirilmesi olarak gören insan olacaktır.

SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 76

27.11.1965

OLAYLARIN ALFABESİNİ ÇÖZEBİLMEK

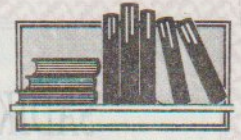
"Her hadise muayyen grupların damgasını taşır. Yahut geliş istikametine göre asal bir tesirin damgasını taşır. Bunlar her ne kadar birbiri ile kesişirse de, görüntü gene asal tesirin izlerini size verebilir. Buradan da şu anlaşılıyor ki, her tesir bir nevi kod sistemidir, bir nevi alfabedir. Sözlerimizi şu mânâda tamamlayınız ki, bir hadise müşahade edildiği zaman, onun hüviyetini ve size anlatmak istediğini anlayabilmek için âdeta onun harflerini bilmeniz gerekir. Sizin elinizde bir veya iki türlü alfabe varsa, siz ancak bir veya iki türlü hadiseler ile alâkadar olabilir, diğerleri ile enterese olmazsınız. İşte insanlar bazen bir, bazen yarım, bazen de iki alfabeli olabiliyorlar. Onun için her hadise herkesi ilgilendirmez. Her tezahür herkesi ilgilendirmez. Bunu aynı zamanda bir şuur zenginliği ve yaygınlığı tarzında da ifade edebilirsiniz. Yapılacak işlerden biri, cemiyet olarak, diğer kimselere bir alfabe takdim edebilmektir; yeni bir alfabe. İsterseniz buna, camları başka olan bir gözlük deyiniz. Eğer o, alfabeyi öğrenip de hadiselerle konuşmaya başlamazsa, sizin her türlü gayretiniz kifayetsizliktir. Çünkü insanlık, ikili denge unsuru içinde, daima kendi sâyinin karşılık olarak, doğruyu ve eğriyi mukayese etmek mecburiyetindedir. Bunu kendisi yapacaktır. Ruhî plânlarınız sizlere yardımda bulunurken, işte buna mümasil tarzda çalışmaktadır. Yani size bir gözlük veyahut başka bir alfabeyi benimsetmeye, kabul ettirmeye çalışmaktadır. İnsanın yapacağı en mükemmel iş, türlü alfabeye sahip olmak, dolayısıyla her an tezahür eden hakikatlerin maddî veçhelerinden münebbih olarak, yalın hakikatleri görebilmek mümkün olacaktır."

SÖZLÜK:

- Kifayetsiz** : Yetersiz
Sây : Emek, çabalama
Mümasil : Benzeyen
Veçhe : Yön, taraf
Münebbih : Uyandıran

KİTAPLAR ARASINDA

DİNLERİN AŞKIN BİRLİĞİ

Kitabın Adı/Özgün Adı
DİNLERİN AŞKIN BİRLİĞİ
DE L'UNITÉ TRANSCENDANTE DES
RELIGIONS

Yazarı ve Türkçesi
Frithjof SCHUON
Yavuz KESKİN

Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi
200 SAYFA, 1992 Fiyatı: 35.000TL.
RUH ve MADDE DERGİSİ * YAYINLARI
P.K. 9 80072 Beyoğlu - İSTANBUL

Dünyada tezahür ettirilmiş olan her şey Tek Olan Varlığın çokluk evrenindeki görüntüsüdür. Bunlar arasında da dinler (kitaplı ya da kitapsız olsun) insanların toplu olarak gelişiminde çok önemli hizmetler görmüştür.

Her din, belli bir zaman ve mekân genişliğinde bulunan insanların ihtiyaçları gözetilerek verilmiş tebliğ bütünlüklerinden yola çıkılarak oluşturulmuştur. Ama hepsi de Bir Olan'ın hedefine yönelik ortak amaçlar ve ifadeler taşır. Âdem ile Havva'nın cennetten kovuluşları, cennet ve cehennem ya da sevap günah ikilemleri, insanlarla birarada yaşarken uyulması gereken ahlâk kuralları temel olarak paylaşılan temalardır.

Tüm dinlerin aşkın bir birliği vardır. Çünkü hepsinin kaynağı Bir'e kadar uzanır ve hedefleri de bellidir. Hedef ise dünya insanının öncelikle fizik evrenle olan yumuşak uyumu için belirli aşamalardan geçirilmesidir ve bu da başarılmıştır.

21.yy'a girilirken bilim için yaratılan felsefelerde bile eşyaların birliği ve ayrılmazlığı, bütünsel iletişim ve etkileşimi ele alınıp gözler önüne serilirken, dinlere tâbi olmuş insanlarda da böyle bir birliğin oluşmaması mümkün değildir. Çünkü dinler aracılığıyla bizlere yansımış olan ayrılıklar realitelerdeki ayrılıklardır, veritedeki değil.

Bütüne, kendi seçme özgürlüklerine bağlı olarak, farklı dinsel seçeneklerden yaklaşan insanların, aşkın olan kaynaktan bütünlüğe ulaşamayacaklarının mantıklı hiçbir savunması olamaz. Her yol Roma'ya çıkar örneği, her din (yol) Bir'e çıkacaktır. Aşkın bir birliğe yelken açan insanlık, karşılaştığı sular ne kadar fırtınalı olursa olsun, kendisini bölen, kategorize eden her şeyin ucunu birbirine bağlamakla yükümlüdür. Dinler de bu mutlu gerçekten er geç payını alacaktır.

Frithjof Schuon'un bu kitabı, bu alandaki metafizik yaklaşımı açıkça gözler önüne sermekte ve dinlere yönelik aşkın bir bakış açısı vermektedir.